**Alex Scarrow**

## CAPITOLUL 1

— Arată-te! strigă el cu putere.

Închise ochii şi rămase nemişcat în poiana scăldată de razele soarelui, cu simţurile acutizate, în timp ce mintea lui sfredelea luminişurile din jur, alunecând ca o şoaptă prin frunzişul des al copacilor, strecurându-se prin ierburile înalte, căutând. Văzu cuibul de prigorie ascuns într-un tufiş de măceş, veveriţa care-şi spăla mustăţile pe creanga cea mai înaltă a unui alun bătrân, şarpele negru care se strecura neauzit într-o gaură săpată la rădăcina unui mesteacăn.

— Ştiu că mă auzi, strigă el din nou. Te desfid: arată-mi-te!

Ţipătul şoimului îl făcu să privească spre cerul incredibil de albastru şi un zâmbet ironic îi înflori în colţul gurii. Pasărea se rotea în cercuri largi, scrutând peisajul, înregistrând orice mişcare de dedesubt. O clipă mai târziu deveni conştient de prezenţa lupului enorm şi sur, care se furişase la o distanţă de cincisprezece paşi de el şi care acum se tolănise în desişuri, observându-l cu o oarecare detaşare. Deşi ştia că deocamdată nu era în pericol, se încordă.

Şi-n clipa următoare o simţi. Îi simţi puterea. Şi tăria.

Deschise ochii şi fu surprins să vadă vălătucii de ceaţă, apăruţi de nicăieri, ce se încolăceau în jurul trunchiurilor, târându-se pe pământ şi înghiţind ierburile. Mintea lui trasă un cerc în jurul său şi aburul acela strălucitor şi dens se opri, pulsă, tatonă, şi se retrase uşor. Ceţurile începură să se subţieze şi prin fumul lor o zări.

Înveşmântată într-o pelerină cu două nuanţe mai deschise decât seninul cerului, vrăjitoarea îl privea nemişcată din dosul unei glugi ample, care-i ascundea chipul pe jumătate. Magia o însoţea, strălucitoare, puternică şi la fel de palpabilă ca însăşi prezenţa ei. Se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că era o idee surprins. Se aşteptase s-o vadă apărând în straie de un alb orbitor şi pur, care să contrasteze cu întunericul veşmintelor sale, făcându-şi o intrare dramatică.

— Vreau să-ţi văd faţa, îi porunci el.

— Voinţa ta n-are nici o putere aici, damnatule, veni calm răspunsul ei.

Vocea ei semăna cu murmurul izvoarelor de munte: molcomă, liniştitoare, plăcută. Dar el percepu acut puterea care se ascundea în spatele acelui glas suav. O asemenea voce putea să tămăduiască în aceeaşi măsură în care putea să seducă. Sau să ucidă. Existau cuvinte care ucideau, atunci când erau rostite corect. Iar instinctele îi şopteau că ea cunoştea acest meşteşug.

Era bătrână? Tânără? Din locul în care stătea, nu-şi putea da încă seama.

— Ştii de ce-am venit.

— Oh, da, rosti ea, şi-n voce i se ghici umbra unui surâs, în timp ce păşea lin, fără zgomot, printre ierburi, dându-i ocol şi ţinându-se la o distanţă prudentă de el.

Poalele mantiei care o acoperea în întregime atingeau pământul, iar tivul i se îngreunase din cauza picăturilor de rouă.

— Ambiţia ar putea fi o virtute, dacă n-ar fi motivată de lăcomie. Iar tu, damnatule, eşti lacom de putere. Chiar îţi imaginezi că Piatra, sângele meu şi toate puterile mele te vor face nepreţuit în ochii stăpânului tău? Chiar crezi că el îţi va oferi într-adevăr şansa de a trece împreună cu el prin Poarta Celor Şapte şi să ajungi astfel destul de puternic pentru a fi egal lui? El poate va

primi, sau nu, ceea ce-şi doreşte cu atâta ardoare, dar tu vei fi… uitat.

— Îmi asum riscul, rânji el, întinzându-şi gâtul ca s-o adulmece.

Şi pentru că-i plăcea într-adevăr să rişte, se întinse mental spre ea. Auzi mârâitul scăzut de avertisment al lupului, ţipătul ascuţit al şoimului din înaltul cerului. În clipa în care o atinse, avu senzaţia că tocmai îl lovise un fulger. Focul alb şi nevăzut din jurul ei izbucni ca o furtună, iar unda de şoc îl lovi cu o asemenea intensitate încât, preţ de o clipă, avu cu senzaţia că tocmai s-a dezmembrat. Avu nevoie de trei secunde pentru a se dezmetici şi râse uimit.

— Interesant, făcu el răguşit, abţinându-se să-şi ducă mâna şi să-şi frece pieptul, acolo unde răbufnirea aceea de forţă îl izbise din plin. Nu eşti o ignorantă.

— Să fie acesta, oare, un compliment? replică ea moale, oprindu-se şi pocnind scurt din degete.

Lupul se ridică şi veni lângă ea, iar vrăjitoarea îi mângâie alene capul uriaş, fără să-şi ia ochii de la bărbatul înalt şi blond, înveşmântat în haine negre, care pătrunsese neinvitat pe pământurile ei şi o invocase.

Mâinile ei erau înguste, iar degetele lungi erau blânde în mişcarea lor, netezind blana zbârlită a animalului, liniştindu-l. Mâinile unei femei tinere, observă el.

— Am acceptat provocarea de a mă arăta ţie din pură curiozitate, rosti vrăjitoarea. Şi pentru a-ţi da un sfat, preciză ea, înclinându-şi capul uşor, pentru a-l putea privi mai bine pe sub marginea ţesăturii care-i acoperea chipul. Acest pământ este unul binecuvântat, iar puterile tale sunt limitate aici. Nu ai cum să câştigi în acest loc. Piatra va rămâne aici, pentru a sluji celor cărora aparţine de drept.

— Te-nşeli. Piatra va părăsi curând aceste pământuri, iar tu vei fi cea uitată. Îţi cunosc numele… Leah. O văzu tresărind şi-i simţi

ezitarea, un tremur scurt, care se stinse repede. Pământurile acestea sunt, într-adevăr, protejate. Dar forţa care le veghează se va stinge curând. Lumea zeilor tăi se află la apus, iar ei o ştiu. Dă-mi de bunăvoie lucrurile pentru care am venit şi ai cuvântul meu că oamenii acestor locuri vor fi cruţaţi. O auzi inspirând prelung, apoi oftând.

— Sânge nevinovat a fost vărsat din belşug de-a lungul tuturor timpurilor. Şi va mai curge, cu siguranţă. Dacă-ţi imaginezi că o să vând speranţa tuturor, că o să trădez credinţa mea şi a lor, că o să îngădui umbrelor să se aştearnă peste această lume, atunci zadarnic ai bătut această cale.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Altul n-am, aşa că da, acesta este ultimul meu cuvânt.

Cu aceste cuvinte, ceaţa începu să se îndesească în jurul ei, grea şi opacă, în timp ce vântul se stârni din senin, înfoindu-i mantia. Şi cu o clipă înainte de a se mistui în ceţurile iscate prin magie, gluga îi alunecă spre spate şi privirile li se întâlniră. Doar pentru un scurt moment. Apoi se trezi singur în poiana însorită.

Lupul dispăruse, la fel şi pasărea. Rămăsese singur, iritat, frustrat şi, pe asta o putea recunoaşte faţă de sine din moment ce era singur, puţin răvăşit.

Nemeth omisese să-i spună anumite lucruri, îşi dădu el seama, simţind cum furia începe să-i frământe sângele. Uitase să-i precizeze că vrăjitoarea avea în slujba ei spirite ce luau forma necuvântătoarelor şi care vegheau asupra ei, uitase să-i menţioneze faptul că însăşi vrăjitoarea era vlăstarul unui nemuritor, iar puterile ei pe măsura sângelui care-i curgea prin vene. Şi, desigur, nici prin cap nu-i trecuse să-l avertizeze de faptul că ultima dintre Păstrătoare purta asupra ei semnul războinicului-vrăjitor.

Când venise aici se aşteptase la cu totul altceva. Păstrătoarele erau femei înzestrate cu putere, curaj şi înţelepciunea unor decenii de viaţă şi a multor secole de cunoaştere ancestrală.

Erau femei bătrâne, viclene, greu de amăgit, dar nu imposibil. Această Păstrătoare era... aparte. Puterea ei, şlefuită de tradiţii şi taine vechi de mii de ani, felul în care se mişca, dar mai ales glasul şi mâinile ei, toate îl duseseră cu gândul la o femeie mult mai tânără decât suratele ei şi, cu certitudine, blondă. N-ar fi ştiut să spună de unde-i venise ideea asta, dar astfel şi-o imaginase pe sub pelerina aceea azurie: blondă ca razele soarelui de vară.

Era brunetă. Cu părul precum catranul şi ochii la fel de negri. Şi îngrozitor de tânără. Mult prea crudă pentru misiunea care-i fusese încredinţată pentru scurta şi jalnica ei trecere prin această lume. Nu părea să fi apucat mai mult de optsprezece primăveri, poate cu una în plus sau minus. Şi totuşi îi demonstrase, şi asta chiar lesne, că nu era deloc o făptură slabă la minte sau la inimă. Îl înfruntase. Şi-l sfidase.

Abia acum înţelese de ce Nemeth îl alesese pe el pentru această treabă pe care, în alte circumstanţe, ar fi putut-o face oricare dintre supuşii săi. Niciunul dintre ei n-ar fi putut-o înfrunta şi doborî pe această Păstrătoare.

Trăgând adânc în piept aerul îmbălsămat de aroma ierburilor care înfloriseră un pic cam prea devreme pentru sezonul lor, demonul făcu stânga împrejur şi părăsi poiana.

Pădurea aceasta avea ceva straniu. Chiar şi în locurile unde razele soarelui nu reuşeau să răzbească prin frunzişul des al arborilor bătrâni, umbrele nu izbuteau să rămână umbre. Copacii, iarba, pământul însuşi pulsau lumină în jurul lor, o energie atât de pură şi strălucitoare încât simţea apăsarea ei până la limita sufocării. Şi, cu toate că nu exista nici o vieţuitoare prin jur, cu excepţia poate a insectelor şi a păsărelelor din frunzişuri, simţea cum fiecare mişcare îi era urmărită.

Ea avusese dreptate. Nu avea cum să câştige în acel loc. Era un tărâm sfânt, binecuvântat de zei, scăldat în lumină şi pace. Şi tot acel echilibru, toată acea lumină bizară erau hrănite de însăşi de Păstrătoarea Pietrei.

Era o muritoare, la fel ca şi el. Putea sângera, îşi putea pierde puterile… putea fi înfrântă. Dar nu în acel loc, îşi repetă damnatul, impunându-şi răbdarea.

Aerul începuse să i se pară din ce în ce mai dificil de respirat şi el blestemă în surdină. Ar fi putut jura că n-avusese această mică neplăcere la venire. Ceva îl înghiontea din spate, ceva nevăzut, sâcâitor, care-l îndemna să părăsească acele locuri cât mai degrabă…

Ticăloasa!

Enervat, făuri un cerc de foc în jurul lui şi străbătu ultimii metri care-l mai separau până la drumeag pârjolind totul în urma lui, simţindu-se cu fiecare pas tot mai bine şi mai încântat. Dar când se răsuci în loc ca să-şi contemple opera, rămase ca trăsnit. Nu văzu nici un arbore cu trunchiul în flăcări, mistuindu-se din rădăcini, nu văzu nici un fir de iarbă preschimbat în scrum, nici un firicel de fum… Totul era intact, aşa cum fusese înainte ca el să-şi semene arşiţa.

Uluit, ridică mâinile în faţă şi le întoarse cu palmele în sus. Două sfere mari de foc se iviră dintr-odată deasupra lor şi el le trimise cu putere asupra unui stejar cu trunchiul gros. Văzu aerul unduindu-se în faţa lui, se auzi un fel de pârâit când mingile de foc străpunseră ceea ce, avea el să realizeze mai târziu, era un zid de protecţie, dar de îndată ce ajunseră dincolo de el, focul explodă într-un nor de petale roşii, inofensive, ca cele ale macilor de câmp, care plutiră şi se aşternură sângerii peste iarba de un verde crud.

Mai târziu, avea să încerce să înţeleagă dacă nu cumva în acele clipe îşi pierduse minţile, din moment ce drumul până la hanul unde trăsese cu o zi mai înainte îl ţinuse într-un hohot de râs.

Un lucru era cert: indiferent cum avea să se termine totul, lupta în sine avea să fie cu siguranţă interesantă. Şi, la un nivel oarecum personal, de abia aştepta clipa confruntării.

## CAPITOLUL 2

Leah păşi grăbită peste trunchiul gros şi umed, care unea muchia ascuţită a stâncii cu mijlocul unei cascade tunătoare, aflată la douăzeci de paşi în faţa ei, bombănind.

I se spusese, încă de când fusese suficient de mare ca să înţeleagă, cine era şi ce anume se aştepta de la ea. De asemenea, i se spusese şi că avea să vină o zi în care va trebui să-şi dovedească tăria minţii şi a inimii, curajul şi înţelepciunea. Că acea zi va fi o zi a alegerilor dificile şi că va trebui să-şi cumpănească foarte bine cuvintele şi faptele. Desigur, zeii ar fi putut la fel de bine să nu-şi fi răcit gurile divine de pomană, pentru că ea oricum avusese viziuni cu acest moment încă din copilărie. Bineînţeles, ziua aceea nu venise. Nu încă. Dar cea de azi avusese rolul ei. Era prima dintr-un şir care avea s-o apropie din ce în ce mai mult de momentul în care va trebui să-şi împlinească destinul. Şi-n fond şi la urma urmei, se descurcase acceptabil, nu?

Îngândurată, ridică braţul învelit în piele şi privi perdeaua de apă care ascundea intrarea în peşteră, meditând la cele întâmplate. Când şoimul ateriză lin pe antebraţul ei, scoţând un ţipăt molcom, fata îşi continuă drumul, apele se dădură la o parte ca o cortină şi ea pătrunse în peşteri, urmată îndeaproape de lupul sur. Odată ajunsă în sala boltită, săpată în piatră, apele se închiseră în spatele lor şi trunchiul prăbuşit dispăru. Şi odată cu asta, pasărea şi lupul îşi reluară adevărata lor înfăţişare.

— Linişte, le ceru ea blând, intuindu-le gândurile şi protestele ce le însoţeau, în timp ce-şi îndrepta vârfurile degetelor spre mica grămăjoară de lemne din centru încăperii.

Focul se aprinse vesel, sfârâind, apoi flăcările se înălţară, din ce în ce mai sus. Şi imaginile prinseră să se ţeasă în miezul lor. Îl văzu pe demon, căci spiritul unui demon sălăşluia în trupul acela de bărbat, străbătând pădurea de-a curmezişul şi îndreptându-se în direcţia drumeagului care ducea spre sate. Mergea agale, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie, cu genul acela de nepăsare specifică celor lipsiţi de griji… sau aroganţilor. Lăsând în urma lui dâre de energie întunecată, ce maculau pădurea şi tot ceea ce sălăşluia la adăpostul ei… Pădurea ei!

Grijulie, începu să murmure, frământând aerul cu mâinile, fermecând focul şi trimiţându-şi puterile dincolo de el.

— Nu cred că este înţelept ceea ce faci, rosti bărbatul înalt, cu părul grizonat şi lung până la umeri, apropiindu-se de ea pentru a putea privi în miezul vrăjii pe care ea o ţesea cu dibăcie.

— Îmi pângăreşte pământurile, Rogan, ripostă ea, încruntându-se, continuând să cureţe sârguincioasă fiecare pată de întuneric. N-am de gând să îngădui asta!

— Locul acesta este unul sfânt, binecuvântat de ceruri, se auzi vocea plăcută a femeii-şoim. Nimic din ceea ce nu-i aparţine nu va rămâne aici…

— Cu toţii i-am simţit puterea, şopti Leah fără să se întoarcă, menţinându-şi atenţia focalizată asupra farmecului. Nu vreau să-şi lase mizeriile aici, Maeve.

Vreau să fac… Oooh, nu! făcu ea ochii mari, şocată, când văzu flăcările izbucnind într-un zid înalt în jurul demonului, ca apoi să se repeadă lacome în toate direcţiile, mistuind copacii, iarba şi tufişurile din apropiere. Oh, nu! repetă ea, stupefiată, când simţi mirosul de pucioasă străbătând prin propria magie şi ajungând până la ea. Nu! izbi ea supărată cu piciorul în podea.

Ar fi vrut să adune norii grei de apă dinspre ocean şi să-i prăvălească peste întreg ţinutul, spălându-l şi curăţându-i rănile, dar asta i-ar fi luat prea mult timp. Trăgând iute aer în piept, începu repede un alt descântec, de această dată rostindu-l cu voce tare, răspicată. Energia ţâşni din vârfurile degetelor ei, argintie şi pură, străpungând flăcările cu o asemenea forţă, încât acestea gemură sub intensitatea ei. Şi odată ajunsă dincolo se preschimbă într-un val care se revărsă peste natura fumegândă, alinând-o şi tămăduindu-i rănile.

Când termină de rostit şi ultimul descântec, cel pentru protecţie, închizând cercul în urma demonului, genunchii i se înmuiară şi se prăvăli epuizată, pe jumătate conştientă, în braţele lui Rogan, care o luă şi o întinse pe blănurile moi ale divanului.

— Neyra va fi foarte nemulţumită când va afla de asta, i se adresă Maeve lui Rogan, privindu-l îngrijorată în timp ce îngenunchea lângă Leah pentru a-i şterge firul subţire de sânge care-i curgea din nara stângă.

— Şi chiar sunt!

Amândoi se răsuciră, schiţând o plecăciune adâncă în faţa femeii zvelte şi blonde, înveşmântată în lumină, care se ivise pe nesimţite în peşteră. Leah izbuti să-şi deschidă un ochi împăienjenit de durere şi mai găsi un strop de energie cât să se strâmbe.

— Stăpână, murmură Rogan cu privirile plecate.

— Lăsaţi-ne singure, rosti zeiţa, plutind deasupra podelei de piatră.

Rogan şi Maeve schimbară o privire rapidă şi se supuseră poruncii. În clipa când trecură prin perdeaua de apă, se preschimbară la loc în şoim şi lup. Animalul galopă peste trunchiul care se materializase de nicăieri, oprindu-se pe muchia stâncii, unde se tolăni, supraveghind cascada şi împrejurimile. Pasărea se înălţă cu un ţipăt ascuţit, străpungând văzduhurile.

— Asta a fost o mare imprudenţă din partea ta, rosti Neyra, aşezându-se pe marginea patului şi luând mâna rece a tinerei femei într-ale sale.

— Vorbeşti în calitate de zeiţă… sau de mamă? se interesă Leah, închizând ochii istovită.

— Amândouă. Ca zeiţă, sunt supărată pentru că mi-ai nesocotit voinţa. Ca mamă, am fost speriată şi îngrijorată. Ce a fost în mintea ta?! … Ai riscat prosteşte şi uite cum ai ajuns!

— O să-mi revin în câteva clipe, promise Leah, întrebându-se într-o doară dacă avea într-adevăr să reuşească această performanţă.

Niciodată înainte nu-şi mai folosise puterile astfel. Îşi cheltuise aproape întreaga energie, canalizându-şi forţa minţii şi a spiritului, şi toate darurile ce le însoţeau, pentru a proteja pământurile pe care avea datoria să le protejeze. Şi atunci, unde greşise de mama ei era atât de supărată?

— Îţi voi spune unde ai greşit, rosti Neyra, clătinându-şi capul cu un oftat. Ceea ce ai făcut este o dovadă a măiestriei tale… iar el a văzut asta. Un lucru bun. I-ai arătat că nu eşti neputincioasă şi nici nu te temi să lupţi. Însă acest lucru te-a lăsat slăbită în faţa lui, asta dacă i-ar fi venit ideea să pornească în căutarea ta. Şi atunci, te întreb, cum l-ai fi înfruntat?

— N-ar fi ajuns până aici, protestă Leah, gemând când simţi energia pură, tămăduitoare, a mamei sale, strecurându-se în trupul ei şi alinându-i durerile. Cascada este protejată…

— Oh, draga mea, ştii foarte bine că totul în această lume este într-o continuă transformare. Se apropie timpul când aceste locuri îşi vor pierde din puritate şi vor deveni vulnerabile. Umbrele au început să se întindă, Leah, luând în stăpânire pământul, bucată cu bucată, şi tot ceea ce se află deasupra şi-năuntrul lui. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Iar tu eşti speranţa noastră. Ultima noastră speranţă.

— Îmi ceri să mă păstrez pentru ceea ce va fi, să-mi drămuiesc puterile pentru a…

— … salva ceea ce este cu adevărat important să fie salvat, i-o luă zeiţa înainte. Da, asta-ţi cer.

Cum durerile slăbiseră şi privirea i se limpezise, Leah se ridică în şezut. Capul încă mai continua să-i pulseze sâcâitor.

— N-am putut să… să nu fac nimic! N-am putut să stau, să privesc şi să nu fac nimic.

— Şi asta este o slăbiciune. Curând, vieţi nevinovate vor fi jertfite şi sânge neprihănit va uda aceste pământuri. E scris în Cartea Destinului şi nici chiar noi, zeii, nu putem interveni. Iar tu

nu-i poţi salva pe toţi. Pe unii vei reuşi, dar nu pe toţi. Asta va fi durerea şi povara ta. Şi a noastră. Dar va trebui să înţelegi şi să accepţi acest adevăr. El l-a trimis pe cel mai bun.

— Chiar aşa? făcu Leah fără chef.

— Cel pe care l-ai înfruntat astăzi este fiul lui, Saul, spuse zeiţa, ridicând o mână. Un cameleon.

În palma ei se materializă o cupă aurită, bătută-n nestemate, din care se înălţau aburi ce împrăştiau o aromă dubioasă.

— Oooh, zâmbi tânăra femeie, luând cupa ce i se oferea. A trimis avangarda. Asta e un lucru minunat, adăugă ea, sorbind gânditoare din fiertura de ierburi care o făcu să se strâmbe. A trimis ce este mai bun ca să se asigure că nu va da greş. Asta înseamnă că le ţâţâie fundul. Totuşi, nu crezi că au început să se mişte prea devreme? Mai sunt două luni pline până atunci.

— Eşti ultima dintre ele, Leah. Nu-şi doreşte un eşec când este atât de aproape de a-şi atinge scopul.

— Îmi imaginez.

— Îşi doreşte ceea ce avem noi, ceea ce a avut cândva şi a pierdut prin nesocotinţă şi trădare: îşi doreşte nemurirea înapoi. Suma veacurilor lui pe acest pământ se încheie. Aceasta este ultima lui şansă pentru a obţine ceea ce vrea. Are nevoie de sângele unui nemuritor sau de sângele unui vlăstar al Asgard-ului pentru a putea folosi Pietrele Stelei.

— Adică, de sângele meu, concluzionă Leah, silindu-se să bea şi ultima înghiţitură din băutura întăritoare fără să-şi verse măruntaiele. Ce-ai pus în asta? se interesă ea, studiind pocalul gol, înainte ca acesta să i se dezintegreze în mâini.

— Leacurile obişnuite, plus pulbere din rădăcină de iarba-ursitoarelor. Nu schimba vorba, Leah!

— Ca şi cum aş putea, se strâmbă fata, întorcându-se astfel încât să se poată ridica în picioare. Făcu cinci paşi şi se întoarse

spre femeia de o frumuseţe uluitoare, ale cărei trăsături le vedea pe chipul ei ori de câte ori se privea în luciul apei. L-am văzut, continuă ea. În vise. Şi-n para focului, atunci când eram trează. O privi pe zeiţă cu ochi negri, febrili. Face parte din destinul meu într-un fel care nu-mi place.

— Şi care se va înfăptui... Într-un fel sau altul, oftă nemuritoarea, ridicându-se. Depinde de tine.

— Alegeri! Tot timpul a fost vorba de alegeri, gesticulă ea larg.

În vocea ei se simţea frustrarea şi mânia.

— Crezi că dacă aş fi ştiut ce destin ţi sa rezervat, aş fi îngăduit...

— Ai fi îngăduit, îi curmă Leah cuvintele, cu blândeţe. Şi eu cum aş putea să-ţi condamn singurele momente de fericire doar pentru că mi s-a dat acest destin? Lai iubit şi, preţ de un fir de nisip în lunga ta existenţă, ai fost fericită. Nu te-aş iubi destul dacă aş fi dorit ca tu să nu fi cunoscut asta. Iar eu am destulă vanitate ca să ştiu că nu mi-aş fi dorit o viaţă neînsemnată.

Zeiţa o privi lung, cu privirea umbrită de tristeţe.

— Ce anume îţi doreşti, copila mea?

— Eşti o nemuritoare, aşa că ar trebui să ştii. Iartă-mă! rosti ea, îmbrăţişând-o cu putere. Nu e vina ta. Te iubesc.

Mirosul ei o îmbătă. Îşi amintea mirosul ei încă de pe vremea când era un prunc nevinovat şi sugea liniştit la sânul ei. Lapte amestecat cu daruri interzise oricărui alt muritor.

— Pace. Îmi doresc pace, şopti ea. Vreau să continui să tămăduiesc ceea ce a fost vătămat, să alin acolo unde este nevoie de alinare, şi să învăţ să devin mai bună. Mai... Înţeleaptă. Şi mi-e ciudă că timpul îngăduit acestor lucruri simple tocmai s-a mântuit.

— Dacă soarta va fi blândă cu tine, cu noi toţi, murmură zeiţa, sărutându-i părul bogat şi negru, atunci vei avea parte de toată pacea lumii.

Leah zâmbi cu amărăciune, ştiind că viitorul, aşa cum îl văzuse de prea multe ori în visele ei, era incert şi întunecat, dar când se retrase să-şi privească mama în ochi, afişa un aer încrezător şi calm.

— Ţi-ai revenit, constată Neyra, uşurată.

— Graţie leacului tău. Mulţumesc. Privi în direcţia perdelei de apă şi după intensitatea scăzută a luminii aproximă timpul ca fiind cu patru ceasuri înainte de apus. Rogan mă aşteaptă.

— Da, aşa este. Neyra o sărută pe frunte şi se retrase. Rămâi cu bine. Şi fi cumpătată.

— Promit.

Leah aşteptă până când făptura ei strălucitoare se mistui în eter, apoi schiţă un gest către perdeaua de apă. Rogan apăru câteva clipe mai târziu, preschimbându-se în clipa în care păşi în peşteră. O privi cu atenţie, apoi zâmbi.

— Arăţi… acceptabil de „ciufulită”.

Leah îşi dădu ochii peste cap cu un aer exasperat.

— Nu începe şi tu!

— Bine, n-am s-o fac. N-am s-o fac pentru că sunt convins că ţi-ai luat porţia de ciugulit creierii. Eşti pregătită să-ţi tăbăcesc fundul semi-nemuritor, meroween?

— Continuă să visezi, frumosule, îl îndemnă ea cu un zâmbet fudul, proptindu-şi mâinile în şolduri şi privindu-l sfidătoare de-a lungul nasului.

Bărbatul rânji, luă cele două săbii cu lama scurtă din suportul de lemn de nuc şi-i aruncă una.

# CAPITOLUL 3

Cetatea Albă se înălţa pe culmea unui deal, înconjurată de şanţuri adânci şi ziduri înalte, inexpugnabile, din piatră albă. Se spunea că locul fusese ales de către zei şi că cetăţuia fusese construită de însăşi mâna lor.

Leah nu-şi întrebase niciodată mama dacă legenda era adevărată, însă îmbinarea perfectă a blocurilor mari de rocă de un alb scânteietor o confirma din plin. Nici un muritor n-ar fi reuşit să înalţe acele ziduri impenetrabile, înalte şi maiestuoase. Asta pe lângă faptul că niciodată nu se descoperise provenienţa acelui soi de granit extrem de dur, în care mâna creatoare a unui arhitect misterios cioplise modele complicate, ce alcătuiau la exterior scene complexe, uluitor de frumoase, din legendele şi miturile străvechi.

Cândva, un despot poruncise ca exteriorul zidurilor să fie şters şi remodelat după chipul său şi evenimentele importante din viaţa lui. Mulţi artizani îşi pierduseră capul în străduinţa de a face pe plac tiranului, mânaţi de dorinţa de a pune mâna pe regeasca răsplată ce li se făgăduise. Însă piatra nu putea fi străpunsă sub nici un chip şi respectivul domnitor fusese nevoit, după mulţi ani de ocârmuire odioasă, să renunţe la nebuneasca sa ambiţie. Murise smintit şi acela fusese cel dintâi şi ultimul chip întunecat care domnise în Eliria. Ceilalţi ocârmuitori, care vieţuiseră înaintea lui şi după el, guvernaseră acele pământuri cu înţelepciune şi îngăduinţă. Glaukon fusese singura pată din istoria poporului ei şi, dacă oamenii îşi aduceau aminte de el, o făceau doar pentru a-şi întări credinţa că acele pământuri se aflau sub binecuvântarea celor a căror viaţă era fără sfârşit.

Oricum, nicăieri pe faţa pământului nu exista o citadelă care s-o egaleze ca frumuseţe şi eleganţă pe cea din faţa ei. Multe capete încoronate râvniseră la bogăţia ei şi a acelor pământuri, dar niciunul nu izbutise să şi le însuşească. Eliria era ocrotită de zei şi cei care îndrăzniseră să dezmintă acest adevăr fuseseră amarnic pedepsiţi. Ţara ei nu cunoscuse altceva decât pacea şi traiul îmbelşugat vreme de secole nenumărate.

Până acum, gândi Leah, îngrijorată, coborând fără grabă drumeagul care şerpuia spre podeţul din piatră albă care fusese lăsat peste şanţul de apărare.

Oştenii care făceau de strajă la intrarea în cetate se plecară umili şi respectuoşi în faţa ei. În ochii tuturor, ea nu era doar fiica nelegitimă a lui Jerod, ci purtătoarea cuvântului sacru, de netăgăduit, al zeilor, odrasla neînfricatei Neyra.

Ascensiunea până-n sala tronului îi fu îngreunată de oamenii din interiorul cetăţii, care o opreau sfioşi, cerându-i sfatul şi binecuvântarea asupra unor lucruri aparent lipsite de însemnătate. Însă Leah le ascultă păsurile binevoitoare, oferindu-le ajutorul cu bunătate şi răbdare. Prima ei datorie era să deservească păcii acelor pământuri şi oamenilor care locuiau pe tot cuprinsul acestora. Asta avea întâietate, îşi aminti ea, ignorând problema presantă care o silise să-şi părăsească lăcaşul.

Când în sfârşit ajunse acolo unde-şi propusese, se simţea obosită şi flămândă. Propria nelinişte o împiedicase să pună ceva în gură încă de când se trezise şi-i ţinuse stomacul strâns ca într-un pumn.

Bărbatul stătea aplecat deasupra unei mese, studiind concentrat conţinutul unui logos din piele de viţel. Încăperea era spaţioasă şi avea ferestrele orientate spre răsărit. Mobila era simplă şi funcţională: patru jilţuri se aflau aranjate în jurul mesei din lemn de nuc şi un divan îngust trona sub cele trei ferestre cu arcadă. Draperiile din mătase crem se unduiau uşor sub briza care pătrundea în cameră. Într-un colţ, într-un vas mare de lut, se afla un superb buchet de crini sălbatici, de culoarea asfinţitului, împrăştiind un miros dulceag. Florile preferate ale mamei ei, îşi aminti Leah cu o mică tresărire în coşul pieptului.

Ceruse gărzilor să n-o anunţe, drept pentru care rămase în pragul camerei, aşteptând, oferindu-şi pentru o clipă plăcerea simplă de a-l privi.

Jerod era un bărbat care păşise în cea de a şasea decadă a vieţii lui cu demnitate. Părul îi încărunţise pe la tâmple, ridurile din jurul ochilor se adânciseră, sporind farmecul unui chip cu care natura fusese deosebit de darnică. Un chip frumos, cu trăsături ferme, distincte, şi o gură care zâmbea cu uşurinţă. … gura ei.

— Crezi că ar trebui să ne deranjăm să dăm curs unui răspuns? întrebă el blând, ridicându-şi ochii spre ea o clipă mai târziu.

Leah zâmbi uşor. Tatăl ei încă mai avea darul s-o surprindă cu abilitatea lui de a-i simţi prezenţa. N-avea de unde să ştie că ea se decisese să vină astăzi la palat, după aproape opt luni de absenţă.

Părăsind pragul, porni spre el, susţinându-i privirea chihlimbarie, cu aproape două nuanţe mai deschise decât a ei.

— Depinde de răspuns, Măria Ta, rosti ea, oprindu-se în faţa lui la o distanţă de zece paşi şi înclinându-se umilă.

— Ştii că nu trebuie să te conformezi protocolului când suntem numai noi doi, o întâmpină regele, zâmbind şi ocolind masa pentru a o îmbrăţişa cu afecţiune. Mi-ai lipsit îngrozitor.

— Şi tu mi-ai lipsit.

— Ce veşti îmi aduci?

— Unele teribile. Sunt sigură că ai aflat, schiţă ea un gest imperceptibil cu bărbia spre sulul de piele pe care el îl rulase în timp ce se ridica.

— Da, rosti regele, masându-şi ceafa îngrijorat.

— Am ştiut cu toţii că se va ajunge aici. Ameninţarea asupra căreia am fost avertizaţi cu multă vreme în urmă pluteşte la miazăzi de noi. Acum a devenit ceva real şi cumplit. Se opri, muşcându-şi buzele, neştiind cum să-i dea veştile. Ieri am fost… vizitată.

Regele păli, privind-o încordat.

— De către cine?

— Era unul dintre ei. Un demon-cameleon. Numele lui este Saul. Este fiul celui care va pogorî întunericul asupra Eliriei şi a întregii lumi, dacă noi nu vom fi în stare să-l oprim.

— Prin urmare, a început, oftă regele, lăsându-se încet pe unul dintre jilţuri. Naş fi crezut niciodată că voi apuca aceste vremuri de cumpănă. Profeţia mi s-a părut întotdeauna un vis îndepărtat, destinat unui alt ocârmuitor, mai tânăr, mai puternic şi mai înţelept. Poate că este mai bine aşa, adăugă el după o scurtă pauză, ca pentru sine. Ce mai este? o întrebă el, văzându-i ezitarea.

Fata îşi împleti mâinile în poală, ascunzându-şi tremurul degetelor.

— Am făcut… unele cercetări. În realitate, lucrurile stau mai rău decât am crezut. Celelalte două Păstrătoare au fost capturate şi ucise. Pietrele Stelei se află acum în mâinile lor.

Regele se întunecă la faţă.

— Iar tu eşti ultima dintre ele. Şi nu se vor da în lături de la nimic pentru a ajunge la tine.

— E adevărat.

— Mi-au cerut să le predau de bunăvoie cetatea, coroana şi tronul, pe tine şi Piatra ta, în schimbul promisiunii că Eliria şi întregul ei popor va fi cruţat de mânia lor. Mi s-a lăsat răgaz o săptămână ca să le trimit hotărârea mea.

— O săptămână? se miră ea pe un ton sec. Dau dovadă de o surprinzătoare răbdare.

— Mesagerul pe care l-au trimis era un sayerit, rosti regele cu un aer obosit, trăgând adânc aer în piept în timp ce-şi masa pleoapele care-l usturau din cauza lipsei de somn. Omul a ajuns aici ieri, cu puţin înainte de căderea întunericului.

Avea o privire rătăcită şi minţile duse. Spunea că întregul său popor a fost nimicit în urmă cu aproape o săptămână şi dintre toţi bărbaţii Sayerului numai el a fost cruţat…

— Ca să aducă acest mesaj, sfârşi ea, strângându-şi buzele.

— Da. Au ucis toţi bătrânii, au măcelărit copii de sex bărbătesc şi au păstrat femeile. Numai pe cele tinere, preciză el cu voce goală.

Leah îşi înghiţi nodul de silă din gât, cutremurându-se, simţind o milă nesfârşită pentru soarta acelor nefericite. Ştia motivul pentru care fuseseră lăsate în viaţă şi le deplângea din tot sufletul destinul.

— Unde este mesagerul acum? se interesă ea.

— A murit în zorii zilei, oftă regele. Purta pe trup semnele unor cruzimi de nedescris. N-am putut să-l ajutăm cu nimic. I-au făcut… ceva, schiţă el un gest vag cu mâna spre cap. Danal spunea că bietul nefericit aproape că nici nu mai avea sânge în trup. Rănile îi erau adânci şi infectate. E un miracol c-a putut să ajungă până aici.

— Probabil c-au plantat în el o voinţă care nu era a lui, şopti Leah, frecându-şi înfrigurată braţele goale. Numai aşa se explică faptul că a putut ajunge aici, când drumul este atât de lung şi anevoios chiar şi pentru un bărbat în putere.

— Am decis să-i încredinţăm trupul şi sufletul zeilor, cu tot onorul cuvenit unui cap încoronat. Mâine seară, la apus. Sper că vei rămâne aici, să oficiezi ceremonialul şi să-i oferi Lumina în drumul său spre Asgard.

— Fireşte, dădu Leah din cap, deşi intenţionase să se întoarcă la cascade imediat ce-şi achita îndatoririle, asta incluzând şi participarea ei la ceremonialul complicat de exprimare a votului celor din Marele Consiliu Regal.

— Leah, mai este ceva. Sayeritul a spus că primul bărbat care a căzut a fost însăşi regele lor. Au fost decapitaţi în somn, el, împreună cu doamna lui. Se aflau în dormitorul regal. În clipa în care s-a declanşat atacul, oamenii au venit să-i înştiinţeze, dar…

— Un trădător?

— Poate. Sau poate că nu. Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Vom fi.

— Am să poruncesc să ţi se pregătească odaia. Fedra va fi încântată că rămâi.

Leah aprobă tăcută. O plăcea pe cea de a doua soţie a tatălui său. Era o femeie înaltă şi elegantă, cu o fire blândă şi o minte la fel de sclipitoare ca tăişul unei săbii eliriene. Frumuseţea ei nu era frapantă ca cea a Lenei, prima regină, care murise cu doi ani în urmă în încercarea zadarnică de a mai dărui încă un fiu lui Jerod, ci mai degrabă subtilă.

Tatăl ei făcuse o alegere strălucită atunci când se însurase cu ea, căci Fedra era cumpătată, înţeleaptă şi avea ceva ce primei lui soţii îi lipsise cu desăvârşire: diplomaţie şi răbdare cu toţi supuşii ei, indiferent de rangul lor.

— Mulţumesc.

— Consiliul va fi convocat peste patru ore. Îţi convine?

— Este perfect, rosti Leah ridicându-se, ştiind că întrevederea luase sfârşit.

În vechea ei odaie o întâmpină parfumul florilor. Leah rareori venea la palat şi numai cu prilejuri importante, şi chiar şi mai puţine erau dăţile în care rămânea acolo peste noapte. Toată viaţa ei, de când se ştia, şi-o petrecuse lângă cascade. Şi cu toate acestea, acea încăpere de dimensiuni modeste, situată în aripa de est a palatului, era în fiecare zi gătită cu flori de câmp, proaspăt culese. Un soi de ritual la care regele, în ciuda

insistenţelor ei, nu renunţase de-a lungul anilor. Un semn prin care Jerod îi dădea de înţeles faptul că întotdeauna era binevenită acolo.

Leah îşi scoase tunica şi armele, agăţându-le de spătarul unui jilţ, şi păşi peste marginea căzii, cufundându-se până la gât în apa fierbinte, scăpând un murmur de încântare. Îmbăiatul în apă fierbinte era un lux, un răsfăţ pe care numai aici şi-l putea îngădui. Suprafaţa aburindă a apei era acoperită de petale plăcut mirositoare, iar globul de săpun pe care slujnica i-l pusese lângă ştergare era parfumat cu esenţă de trandafiri.

Leah lenevi cât de mult putu, apoi se spălă pe îndelete, se şterse şi, înfăşurată în prosoapele moi, ciuguli puţin din merindele care-i fuseseră lăsate pe o tavă în faţa uşii. Goală, se strecură sub păturile fine de lână şi închise ochii.

Simţea oboseala acumulată în ultimele ore şi ideea unui ceas de somn era de-a dreptul irezistibilă.

Adormi aproape imediat şi-l visă. Era acelaşi vis dintotdeauna.

Stăteau pe o stâncă înaltă, scăldaţi într-o lumină stranie, nefirească, a unui miez de zi care totuşi nu era zi. Leah recunoscu platoul care domina priveliştea, înconjurat de măreţia munţilor. Se aflau lângă portal. Fiecare detaliu îi era dezvăluit cu o claritate înspăimântătoare. Simţea aerul tare, îmbălsămat de ierburile de leac care creşteau din abundenţă pe culmile golaşe, adierea molcomă a vântului, asprimea stâncilor de sub tălpile ei goale.

El stătea în picioare în faţa ei, de partea cealaltă a mesei ritualice, ţintuind-o cu o privire necruţătoare. Ţinea în pumn toate cele trei Pietre şi ea ştia că avea să le folosească. Ceea ce o îngrozea de fiecare dată în vis era acea senzaţie sfâşietoare de neputinţă. Nu se putea mişca, nu-l putea opri…

Se trezi asudată toată şi tremurând, în ciuda căldurii înăbuşitoare din odaie. Dormise aproape trei ore. Înghiţindu-şi uscăciunea care-i stăruia în gât, Leah se frecă la ochi. Teama îi

dădea târcoale. Visele ei erau aproape întotdeauna premonitorii. Fuseseră prea puţine acelea care nu-şi găsiseră proiecţie în realitate, şi acest lucru reprezenta slaba şi singura ei consolare.

Însă, în adâncul inimii, ştia că acel vis care se repeta la intervale regulate era un crâmpei dintr-un posibil viitor, foarte real… şi foarte apropiat. Avea să ajungă acolo, cu el, atunci când avea să vină vremea, şi de ea avea să depindă soarta tuturor.

Leah aruncă păturile într-o parte şi se dădu jos din pat. În clipa în care picioarele goale îi atinseră podeaua, un fior rece i se prelinse pe şira spinării, contractându-i stomacul.

Nu era singură. Trecu în defensivă instantaneu, activându-şi mental protecţia. Era ceva, cineva acolo, cu ea. Simţea asta. O ştia.

Făcu un efort să nu înşface păturile şi să se acopere, în schimb îşi înclină capul într-o parte şi într-alta, astfel încât părul să i se desfacă şi să-i ascundă goliciunea. Încet, se răsuci cu faţa spre ferestre, cercetând cu atenţie fiecare ungher. Nu era nimeni acolo, însă senzaţia că era privită, urmărită, stăruia. Mai ales că o simţea venind din spate…

Aruncând o privire cu coada ochiului spre scaunul unde-şi lăsase armele, fata îşi înălţă mâna uşor, imperceptibil, lansându-şi voinţa prin vârfurile degetelor aproape cu disperare. Una dintre săbii vibră scurt, atinsă de energia ei, apoi ţâşni din teacă şi fulgeră aerul în direcţia ei. Leah o prinse din zbor, încleştându-şi mâna pe mânerul ei, şi se răsuci brusc pe călcâie, gata de atac.

Nu era nimeni. Genunchii i se înmuiară de uşurare, apoi îşi zise că se comporta stupid. Avusese un vis neplăcut şi încă nu se dezmeticise complet de pe urma lui, îşi spuse ea, trecându-şi o mână nesigură peste faţă. Se speriase degeaba. Nu fusese nimic, îşi repetă ea. Îşi imaginase doar.

Însă starea de nelinişte continuă să persiste şi după ce îmbrăcă rochia de ceremonie din mătase albastră, culoarea regalităţii în Eliria, pe care Fedra avea întotdeauna grijă să i-o pregătească

de fiecare dată când sosea în ospeţie. Pentru mai multă siguranţă, îşi strecură totuşi un pumnal cu lama scurtă în mâneca rochiei.

Era pentru prima dată când păşea înarmată în sala unde Marele Consiliu urma să-şi desfăşoare plenul.

## CAPITOLUL 4

Se strânseseră cu toţii acolo, ocupându-şi jilţurile din marmură albă, cu speteaza şi rezemătoarele frumos sculptate.

Erau şase de toţi. Danal, magul cetăţii, ale cărui puteri rivalizau aproape cu ale ei. Samyr, sfătuitorul cel dintâi al regelui, a cărui privire iscoditoare pătrundea dincolo de aparenţa înşelătoare a multor lucruri. Balath şi Morkhan, cei doi generali ai lui Jerod, Sirona, bătrâna preoteasă care slujea templul din cetate, şi Damien, întâiul născut al casei regale din Eliria.

Pentru Damien, Leah simţea o adâncă şi puternică afecţiune. Fratele ei era frumos ca însăşi Lot, la fel de iscusit şi de viteaz ca falnicul Utgard, de o blândeţe care o egala pe cea a graţioasei Freya. Când avea să sosească vremea lui, Leah nu se îndoia că avea să devină un ocârmuitor la fel de bun ca tatăl lor. Poate chiar mai bun, căci Damien era mai puţin iute la mânie decât Jerod.

De faţă se afla şi Fedra, care şedea zâmbitoare în spatele soţului ei.

Leah străbătu distanţa care o separa de acel cerc al puterii şi se înclină umilă în faţa regelui, singurul muritor de pe faţa pământului a cărui autoritatea o recunoştea şi căreia i se supunea fără crâcnire. Bărbaţii prezenţi în încăpere se ridicaseră cu toţii în clipa în care pătrunsese în sală, plecându-şi capetele în faţa trecerii ei.

Ocupându-şi locul în singurul jilţ rămas liber, Leah îi privi grav, ştiind că onorul de a lua primul cuvânt se cuvenea întotdeauna celei care purta solia celor din Asgard.

— Ne-am adunat astăzi aici, în acest ceas, pentru a hotărî soarta acestui popor şi a lumii întregi, începu ea domol, petrecându-i cu privirea.

— Cu toţii cunoaştem Profeţia, meroween, i se adresă Sirona, conform statutului ei. Te ascultăm.

— Ne confruntăm cu cea mai mare armată a tuturor timpurilor, continuă Leah cu o voce fermă. Va începe un război cum nu s-a mai văzut. Elirienii vor trebui să oprească această urgie care se anunţă la miazăzi de hotarele noastre. Speranţa tuturor stă în noi.

— Atunci, îi vom înfrunta. Şi-i vom învinge! tună Morkhan, privind-o cu ochi scăpărători.

Leah îl privi cu un mic surâs în colţul gurii. Generalul ar fi fost în stare să se arunce nechibzuit în luptă, numai pentru a-şi demonstra vrednicia în faţa ei. La o adică, ar fi pornit la luptă de unul singur, dacă aceasta ar fi fost calea spre inima ei.

— Ar fi minunat ca izbânda să ne aparţină atât de lesne, generale, i se adresă Leah, privindu-l grav. Noi suntem un popor mic, care niciodată nu a cunoscut altceva decât pacea, bunăstarea şi îngăduinţa nesfârşită a zeilor. Ni se cere să luptăm. Cu ceva nemaiîntâlnit, teribil. Ceva ce va aduce haosul şi distrugerea nu doar a acestei lumi, ci a întregului univers. Oştirea Eliriei este mică comparativ cu cea pe care va trebui curând s-o întâmpinăm, se răsuci ea spre ceilalţi. Nemesingienii sunt un popor aparte. Ştim că rareori îşi părăsesc lăcaşurile de sub pământ. Dintotdeauna au preferat izolarea şi niciodată nu s-au încumetat să se amestece cu celelalte rase, cu anumite excepţii. Apariţiile lor au fost din ce în ce mai rare şi vreme de aproape două cicluri osirice, nimeni nu a mai auzit nimic despre ei. O mare parte dintre locuitorii acestei lumi nici nu mai cred în existenţa lor. Majoritatea tind să creadă că rasa lor s-a stins, căci amintirea lor a fost ştearsă din cântece şi istorisiri despre vremurile de odinioară. Pentru cei mai mulţi dintre noi, ameninţarea lor nici măcar nu este reală. Ba mai mult, Profeţia a ajuns să fie considerată un simplu mit. Au vrut să fie uitaţi, ca să

se poată pregăti în tihnă pentru ceea ce va urma de acum înainte. Şi au avut vreme destulă. Tocmai de aceea soarta Sayerului a fost atât de brutal pecetluită. Noi nu vom împărtăşi acelaşi destin. Ne vom ridica armele şi vom lupta. Pentru libertatea, pentru pace… şi pentru că nu avem de ales.

— Atunci aşa va fi, glăsui Sirona şi ceilalţi o aprobară în tăcere.

— Mesagerul a spus că armia lor este nesfârşită, vorbi pentru prima dată Samyr. Întrebarea este: cât de mare este această oştire?

— Sunt prea mulţi pentru a fi socotiţi, răspunse Leah cu glas liniştit. Mult prea mulţi pentru a îndrăzni să ne închipuim că-i vom putea birui de unii singuri. Şi acesta este unul dintre motivele care m-a mânat astăzi încoace. În zorii acestei zile s-a ţinut un sfat la Stânca Zeilor. Cuvântul lor a fost acesta: „biruinţa nu va sta în mâinile celor de-un singur neam, ci în voinţa celor patru. Apa, pământul, focul şi aerul vor trebui să se unească într-un singur cuget. Forţa stă în echilibru şi nu va exista biruinţă fără sacrificiu”.

— Pământul suntem noi, murmură Damien. Iar aerul e stăpânit de nimfe.

— Adevărat, aprobă Leah. Apa e guvernată de ondine, iar focul…

— … aparţine leoninilor, protejaţi de însăşi măreţii zei, sfârşi Sirona, încruntându-se uşor.

— Ni se cere să creăm o alianţă. De fapt, mai multe. Vor fi trei de toate.

Toate privirile se întoarseră spre Fedra. Jerod zâmbi vag, aplecându-se în jilţ, cu privirile aţintite asupra celor din Consiliu.

— Este cât se poate de limpede. Ne confruntăm cu o oştire nemaivăzută. Nişte damnaţi surghiuniţi pe drept din braţele veşniciei. O vor înapoi şi singura cale de a o obţine este împlinirea părţii întunecate a Profeţiei. Au aşteptat veacuri

nenumărate ascunşi în umbra uitării, plănuind acest război, această nouă trădare, purtaţi de ură şi dorinţa de răzbunare. Dacă este numai şi pe jumătate adevărat ceea ce ne-a spus sayeritul, atunci ne confruntăm cu o molimă cumplită. Sunt nişte războinici de o cruzime inimaginabilă, lipsiţi de orice urmă de îndurare. A spus că forţa fiecăruia dintre ei o depăşeşte pe cea a trei bărbaţi iscusiţi într-ale luptei şi-l cred. Armata Sayerului a fost una temută. Dacă a fost nimicită atât de lesne, soarta noastră va fi aceeaşi dacă nu vom primi ajutor. Nu cred că mai este necesar să votăm pentru necesitatea acestor alianţe.

— Ondinele sunt… Înşelătoare, rosti Balath, privindu-i încruntat. Nu cred că vor cădea la învoială…

— Vor cădea, zise Danal cu glas încordat. Nu doar lumea noastră e ameninţată, ci şi a lor.

— Şi cum propui să intri în voia lor? se interesă Morkhan. Aceste creaturi ale apelor rareori ni se arată. Asta în cazul în care neamul lor nu a pierit între timp, îşi exprimă el îndoiala cu glas tare. Sunt nişte fiinţe tare bănuitoare…

— Şi asta ar trebui să ne mire? replică vrăjitorul cu o ironie voalată în glas, privindu-l tăios.

Ondinele alcătuiau un neam ales. Erau de o frumuseţe despre care se spunea că o depăşea cu mult pe cea a zeiţelor din binecuvântatul şi veşnicul Asgard, cu voci fermecătoare şi de o graţie nespusă. Oricine le vedea rămânea vrăjit de gingăşia lor. Se zvonise faptul că vrăjitoarele apelor înrobiseră cu minunăţia lor până şi pe mândrii şi atotputernicii zei. În vremurile de demult, mulţi bărbaţi îşi luau soaţe din rândurile lor, pândindu-le pe malul apelor atunci când acestea ieşeau la mal să se răsfeţe la soare. Se spunea că era suficient să tai o şuviţă din părul lor pentru a le fura puterea.

Cu timpul, stăpânele apelor se arătaseră din ce în ce mai rar şi, la fel ca demonii, existenţa lor ajunsese să devină doar o legendă, pierdută printre multe altele. Însă, în ciuda înfăţişării lor, vechile balade depănau cântece despre vitejia şi curajul lor,

despre faptul că erau nişte războinice iscusite şi de temut, aidoma nimfelor care-şi avea sălaşul în trunchiul bătrânilor arbori din codrii Meer.

— Nu vom putea lua direct legătura cu ele, interveni Leah împăciuitor. De fapt, vom folosi un mesager care să le propună această tristă şi necesară alianţă.

— Te gândeşti la cineva anume? se interesă regele.

— Da, mă gândesc la cea care stăpâneşte peste suflarea din Meer, răspunse Leah, privindu-l liniştită. Dacă regina Khaly va accepta să ni se alăture, ea va fi singura care va putea să le transmită dorinţa noastră.

— Şi astfel vom câştiga două dintre cele trei alianţe, concluzionă regele gânditor. Prea bine. Şi leoninii?

— Focul pe care-l păzesc este al Lor. Iar voinţa zeilor este mai presus decât orice.

— Bine. Votul alb este, prin urmare, al tuturor? se interesă regele, privind în jurul lui.

Mâinile se ridicară, o formalitate în acest caz, însă protocolul trebuia respectat. Toate deciziile care priveau siguranţa şi bunăstarea poporului din Eliria se luau în cadrul acestui Mare Consiliu, care putea fi sau nu de acord cu schimbările propuse, deşi votul alb rareori fusese respins în cadrul acestor întruniri.

— Prea bine. Pace şi înţelepciune tuturor.

— Pace şi înţelepciune tuturor, rostiră cu toţii formula de încheiere.

— Jerod mi-a spus că ai de gând să rămâi, i se adresă Fedra Leei câteva minute mai târziu, în timp ce o conducea spre sala unde avea să se servească cina.

— Numai pentru ceremonia de mâine, oftă Leah fără să vrea.

— Eşti îngrijorată. Nu poţi vedea finalul şi asta te frământă cel mai tare, şopti Fedra aplecându-se spre ea, dovedind o intuiţie extraordinară, ca de fiecare dată.

— Jur că tu ar trebui să fii o meroween! replică Leah, râzând fără chef.

— Chipul tău este ca o oglindă pentru mine, zâmbi regina.

— Privirea ta este mult prea pătrunzătoare, iar mintea-ţi neobosită. Eşti o binecuvântare pentru el, adăugă Leah, privindu-şi tatăl care se afla în partea cealaltă a încăperii, discutând ceva cu unul dintre nobilii de la curte.

— Ştiu, surâse regina şăgalnic. Şi el este pentru mine o binecuvântare. Şi să ştii că n-aş fi bună ca meroween, adăugă într-o şoaptă confidenţială, luând-o de braţ. Jerod spune că sunt uneori incredibil de naivă. Aidoma unui copil.

— Şi nu oare candoarea copiilor ne dă, de cele mai multe ori, soluţia unor situaţii complicate, aparent fără ieşire? Mult prea des, noi, adulţii, complicăm foarte mult lucrurile simple, care ar trebui să rămână simple. Experienţa ne învaţă să fim prudenţi şi cumpătaţi şi ne influenţează deciziile, de cele mai multe ori nu în sensul cel mai bun. Raţiunea are deseori întâietate în faţa instinctelor. La copii lucrurile stau exact pe dos şi de aceea sunt mai puternici decât noi în anumite privinţe. Îşi păstrează inima curată şi spiritul liber, iar înţelepciunea lumii se revarsă în cugetul lor aidoma unui râu, păstrându-şi limpezimea tocmai datorită faptului că albia minţii lor nu este împovărată cu nisipul prea multor gânduri şi incertitudini.

— Accept complimentul, îşi lărgi Fedra zâmbetul. Poate că ar trebui să-ţi aminteşti şi tu acest lucru. Puţină naivitate nu ţi-ar strica nici ţie.

Urmărindu-i privirea, Leah o întâlni pe cea a lui Morkhan, care gusta dintr-o cupă ceea ce ea bănuia a fi vin. Ochii lui o sorbeau efectiv, producându-i un simţământ ciudat. Nu ştia cum să răspundă acelei priviri arzătoare, drept pentru care-şi feri ochii.

Din toate punctele de vedere, Morkhan părea alegerea perfectă pentru oricare femeie de pe tot cuprinsul Eliriei: un bărbat înalt, vânjos, cu trăsături aspre, dominate de farmecul unor ochi superbi, la fel de verzi şi de înşelători ca marea.

Faptul că era bogat şi de viţă nobilă îl făcea să fie râvnit de către multe dintre graţiile cetăţii. Motivul pentru care pusese ochii pe ea îi scăpa Leei şi i se părea de neînţeles. Ca vlăstar regal, soarta ei în ceea ce privea viaţa în general şi căsătoria în particular ar fi fost demult pecetluită. Ca meroween, preoteasă a celor neatinşi de umbra morţii, alegerea de a se căsători sau nu îi aparţinea în totalitate, un privilegiu de care nici o altă eliriană nu se putea bucura, fiindcă majoritatea fetelor erau logodite şi promise viitorilor soţi încă de când erau în scutece.

Leah nu cochetase niciodată serios cu gândul de a-şi întemeia propria familie din mai multe considerente. Fusese dintotdeauna conştientă că pe lista priorităţilor din viaţa ei, ideea de a avea un soţ era un vis îndepărtat, situat undeva între coada cozii şi puţin probabil. Nu pentru că nu şi-ar fi dorit. Îşi dorea copii pe care să-i răsfeţe la sânul ei şi un soţ pe care să-l îndrăgească şi lângă care să se simtă împlinită şi fericită, însă se îndoia că avea să-l afle vreodată pe acel om care să nu se simtă intimidat de ceea ce ea era în fapt, cu care ar fi putut vorbi având certitudinea că era într-adevăr înţeleasă, un bărbat care ar fi împărţit izolarea din spatele cascadei cu ea şi nu s-ar fi temut de puterile ei… Însă pur şi simplu nu fusese vremea şi nici momentul unor astfel de alegeri. Şi probabil că nici n-avea să fie vreodată, un lucru în faţa căruia se resemnase demult. Era ceea ce era şi nu putea schimba cu nimic asta. Şi nici nu-şi dorea. De fapt, îi convenea de minune faptul că toţi bărbaţii cu care intra în contact nu-şi ridicau ochii spre ea decât cu respect, devotament şi cu o afecţiune care n-avea nici o legătură cu înfăţişarea ei, scutind-o astfel de penibilul unor situaţii cu care n-ar fi ştiut să se descurce. Era meroween a lor şi toţi o priveau ca atare. Cu excepţia lui Morkhan.

Într-un anume fel, patima cu generalul o privea o intimida. Nu ştia cum s-o înfrunte şi de aceea prefera să-l evite. Şi din acest

motiv pântecul i se încleştă când îl văzu pornind spre ea, exact în aceeaşi clipă în care Fedra se retrăgea.

— Eşti o prezenţă atât de rară printre noi, meroween, rosti el cu glas scăzut şi învăluitor, întinzându-i un pocal aurit cu vin, pe care fata se văzu nevoită să-l accepte. Este păcat să ascunzi atâta frumuseţe în sălbăticie.

— Sălbăticia despre care vorbeşti, generale, este căminul meu şi-mi este drag. La fel de dragă ca singurătatea pe care se pare că mi-o compătimeşti atât de mult, replică ea domol.

— Nu ţi-o compătimesc, meroween, ci doar o invidiez. Ea-ţi vede chipul în fiecare zi.

Leah tăcu, neştiind cum să reacţioneze în faţa acestei declaraţii neaşteptate.

— Ţi-aş compune versuri măiestrite, dacă zeii m-ar fi înzestrat cu darul trubadurilor şi al poeţilor, continuă bărbatul, făcând un pas spre ea şi privind-o cu ochi arzători. Însă sunt un biet nefericit, lipsit de darul vorbelor meşteşugite, care speră de prea multă vreme la un semn al milostivirii tale.

Vai de mine! gândi Leah, trăgând cu grijă aer în piept. Îşi roti privirile în jur, căutând disperată o cale de scăpare. De regulă la cină participa întreaga curte, numai că mesenii se lăsau aşteptaţi de această dată. Prinse privirea reginei şi-şi lansă ruga mută, dar ochii Fedrei se umplură de amuzament şi o lăsă să se descurce singură.

— Ăăă…, se bâlbâi ea, luând fără să se gândească o înghiţitură de vin, încercând să tragă de timp.

— Sentimentele mele pentru tine sunt statornice şi durează de prea mult timp, meroween, continuă bărbatul, apropiindu-se şi mai mult de ea.

Leah făcu ochii mari. Niciodată până atunci bărbatul nu-şi mai luase libertatea s-o… înghesuie astfel.

— Îmi pare rău, generale, dar…

— Acordă-mi îngăduinţa de a ţi le arăta, domniţă, stărui el, mult prea mândru ca să cerşească, deşi dorinţa aceasta i se citea în ochi, la fel de evidentă ca energia lui, care o înconjura pe a ei, aproape sufocând-o. În curând va începe războiul. Probabil că voi pieri în bătălie…

— Poate că nu, replică ea repede, luând încă o gură de vin, disperată.

— Şi dacă va fi astfel?

— Ar fi o pierdere regretabilă pentru Eliria…

— Aş dori să fie o pierdere regretabilă pentru tine.

Leah oftă în sinea ei. Oare de ce i se părea mai uşor să mânuiască o sabie decât să înfrunte patima acestui bărbat chinuit de nişte sentimente ce nu-şi aflau ecou în inima ei? …

Dintr-odată, totul se întunecă în faţa ochilor ei şi Leah se trezi în faţa unei privelişti cumplite. Avu nevoie câteva clipe pentru a înţelege că nu era decât o iluzie. Era învăluită într-un soi de ceaţă mişcătoare, purtată de vânturi, a cărei miros aspru de fum şi sulf îi asaltă nările, provocându-i o usturime arzătoare în gât. Bărbatul de lângă ea stătea întins pe spate în ţărână, cu ochii larg deschişi, privind spre un cer pe care în realitate nu-l vedea şi nici n-avea să-l mai poată vedea vreodată. Trupul îi era spintecat în curmeziş şi din el se înfrupta cu lăcomie o creatură oribilă, cu trei ochi, cu dinţii ascuţiţi ca nişte seceri şi trupul acoperit de păr aspru şi spini lungi. În jurul lui se aflau alte trupuri măcelărite, iar mirosul morţii şi al sângelui proaspăt vărsat erau atât de pregnante, încât stomacul i se revoltă.

Morkhan o văzu albindu-se la chip dintr-odată. Cupa îi alunecă printre degetele amorţite, căzând cu zgomot pe podeaua de piatră, iar în clipa următoare fata îi alunecă în braţe.

## CAPITOLUL 5

Pădurea Meer avea ceva unic, doar al ei, un tărâm plin de umbre adânci şi secrete bine păstrate. Aici creşteau ierburi de leac extrem de rare, hrănite de energia brută a pământului acelor locuri, şi flori de o frumuseţe nemaiîntâlnită. Copacii bătrâni, noduroşi, vorbeau despre veacuri demult apuse.

Regatul nimfelor, situat la graniţele dinspre miazănoapte ale Eliriei, era un tărâm în care oamenii nu se aventurau niciodată de bunăvoie. Cel care îndrăznea să se afunde în adâncul lui nu se mai întorcea niciodată să povestească ceea ce ochii lui văzuseră. Leah ştia că acest lucru nu se întâmpla din cauza driadelor care-şi aveau sălaşul în trunchiurile arborilor, cât datorită altor vietăţi care trăiau în inima acelei sălbăticii.

Lângă ea, Rogan îşi zbârli blana, mârâind scăzut, ameninţător. Simţea primejdia, la fel de limpede ca şi ea. Ceva nevăzut îi urmărea. Încă de când trecuseră hotarul acelor pământuri se simţise privită.

Leah închise ochii, ascuţindu-şi simţurile. Vântul purta şoapte spre ea, şoapte rostite într-un grai vechi, de mult uitat.

Ce nesăbuinţă ţi-a purtat paşii până aici? … Pericol… Moarte…

— Em meroween sinaad gh’ai un deenah i sahnab Khaly heley! rosti Leah, încrucişându-şi braţele în dreptul inimii şi deschizându-le apoi în faţă, într-o arcuire lentă, executând toate mişcările pe care le învăţase de copilă, când Neyra o pregătise pentru acest moment, învăţând-o dialectul şi formula de introducere prin care solicita o audienţă la cea care stăpânea peste acele ţinuturi.

— Seney onah-om, meleeh meroween. Leah deschise ochii. În faţa ei, la câţiva paşi, se afla o femeie zveltă, blondă, cu ochii verzi, de o frumuseţe incredibilă. Purta o tunică vaporoasă, la fel de subţire ca pânza de păianjen, care cădea cu eleganţă peste trupul delicat, acoperindu-l până la jumătatea coapselor. În spate purta un arc de un alb argintiu şi o tolbă cu săgeţi, iar peste talia înaltă era petrecută o cingătoare lată, dintr-un metal

alb strălucitor, o dantelărie de împletituri delicate care-i trădau rangul.

— Mărită Khaly, se înclină Leah înaintea ei cu smerenie, adresându-se în graiul vechi.

— Binecuvântată fii, meroween, îi imită nimfa salutul, zâmbind uşor. Ţi-am prevăzut sosirea. Te aşteptam.

— Atunci cunoşti pricina pentru care am îndrăznit să-ţi tulbur liniştea, regină.

— Porţile viitorului mi s-au deschis şi mi te-au arătat, fiică a veşniciei, rosti nimfa încet şi răspicat, iar zâmbetul i se şterse de pe buze. Destinu-ţi hărăzit de zei este unul strălucitor şi totodată întunecat. Urmează-mă.

Leah îi făcu semn discret lui Rogan şi amândoi se luară după nimfa a cărei paşi uşori îi purtară spre inima pădurii.

Niciunul dintre ei nu observă şarpele cafeniu, care se strecura neauzit printre ierburi, aidoma unei umbre, urmărindu-le mişcările atent, cu ochi albaştri, arzători şi ficşi.

O urmărise încă de când îşi părăsise sălaşul şi se îndreptase spre cetate.

Vreme de o zi şi o noapte fusese nevoit să-şi schimbe de mai multe ori înfăţişarea pentru a-şi duce la capăt ceea ce el considera a fi o amplă misiune de recunoaştere. Nu se aşteptase ca teritoriul acela să fie atât de vast şi, pentru că era meticulos din fire, nu lăsase nici o palmă de pământ necercetată, fapt care-i luase mult mai mult din timpul alocat iniţial.

Dacă ar fi avut o înclinaţie cât de mică spre visare, ar fi putut afirma că acele locuri erau de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Pădurea era străbătută de trei râuri care veneau din trei direcţii diferite, adunându-se într-un mănunchi strălucitor, argintiu, care se prăvălea în nişte cascade înalte, tunătoare şi superbe. Erau trei la număr şi el le cercetase pe fiecare în parte. Malurile

abrupte şi acoperite de stânci ascuţite nu ascundeau nici o potecă, în spatele cortinelor năvalnice ale apei nu se ascundea nici o grotă. Pe maluri creşteau ferigi înalte cât un stat de om, trestii cu ramurile arcuite graţios deasupra apei, crini sălbatici, de culoarea apusului, şi muşchi de un verde întunecat şi moale.

Saul ştia că pierduse mai mult timp decât poate ar fi fost necesar în preajma cascadelor, dar mirosul îl tot atrăgea într-acolo. Poate şi pentru că energia acelor locuri, care-i dădea mâncărimi şi arsuri la nivelul pielii, îl stârnea să insiste. Undeva, în apropierea apelor, Păstrătoarea îşi avea lăcaşul, nu se îndoia de asta, dar nu-l putuse dibui, fapt care-l iritase la culme.

Văzuse şoimul în vreo două rânduri, dar înainte de a-şi lua înfăţişarea potrivită unei astfel de urmăriri, pasărea dispăruse. Apoi zărise lupul şi, preţ de o clipă, avusese pornirea de a-l ataca. L-ar fi ucis, nu se îndoia de asta, eliminând astfel una dintre micile neplăceri viitoare. Însă tocmai pe când se pregătea să-şi schimbe forma, vrăjitoarea apăruse lângă lupul sur, fapt care-l făcuse să încremenească de uimire, nu atât pentru felul în care îi apăruse în raza vizuală ci pentru că nu-i simţise deloc prezenţa, nu existase nici un semn care să-l avertizeze că se afla prin apropiere. Apariţia ei îl luă complet prin surprindere şi-l făcu să-şi amâne intenţiile de moment.

Retrăgându-se şi mai mult în umbra tufişurilor, o studiase concentrat. Imaginea îi era multiplicată de ochii săi de insectă, însă o vedea extrem de clar. Purta o tunică scurtă dintr-o piele moale de culoarea castanelor, lungă până la genunchi, iar părul negru îi era împletit într-o coadă groasă, care-i atârna pe spate până mai jos de şolduri. Avea picioarele goale şi singurele podoabe erau două săbii cu lama scurtă, aşezate în cruciş în spatele ei, în nişte teci de piele măiestrit lucrate. Un soi de ham, îşi dădu el seama, conceput astfel încât armele să poată fi scoase rapid în caz de nevoie. Şoimul era cocoţat pe umărul ei drept, o pasăre cu penajul de un brun amestecat cu nuanţe roşietice. Numai şi din cauza coloritului straniu oricine şi-ar fi dat seama că pasărea nu era ceea ce părea.

Toate detaliile le înregistrase în câteva clipe, însă ceea ce îi reţinuse cu adevărat atenţia fusese faţa ei. În urmă cu două zile, când aroganţa îl făcuse să-şi închipuie că simpla lui prezenţă ar fi determinat-o să i se predea cu tot cu Piatră, nu avusese la dispoziţie decât o fracţiune de secundă pentru a-i vedea chipul, înainte ca ceţurile s-o înghită. I se păruse atrăgătoare şi incredibil de tânără. Însă, privită mai îndeaproape, îşi dădu seama, cu o detaşare rece, că se înşelase în ambele privinţe. Era tânără, într-adevăr, dar nicidecum o copilă, ci o femeie în toată puterea cuvântului, cu formele trupului ispititor de coapte. Însă ceea ce-l frapase la ea fusese chipul ei. Ochii mari şi întunecaţi, umbriţi de genele lungi şi accentuaţi de o pereche de sprâncene subţiri, elegante, pometţii înalţi, nas drept şi o gură lată, cu buze irezistibil de pline, bărbia o idee încăpăţânată, toate aranjate pe un chip cu o piele netedă, imaculată. Pentru o clipă îi trecu prin minte gândul că niciodată nu mai văzuse o femeie care să-l facă să-i lase gura apă la propriu. Şi mai umilitor decât atât era faptul că o lăcustă putea să saliveze pe o afurisită de frunză de brusture!

Constatarea acestui fapt îl umplu de dezgust şi de furie. Ar fi putut s-o atace atunci. Ar fi mizat pe elementul surpriză, ucigând mai întâi lupul, apoi pasărea. Nu i-ar fi luat mai mult de câteva secunde. Până când ea s-ar fi dezmeticit, ar fi dezarmat-o şi ar fi scos-o din luptă. Economie de timp şi energie, misiune încheiată rapid şi cu succes. Nemeth ar fi delirat de bucurie şi toată lumea ar fi fost mulţumită. Însă ceva îl făcuse să ezite.

Nici acum nu înţelegea ce anume îl determinase să amâne momentul. Şi nici de ce preferase să rişte prosteşte şi s-o urmeze dincolo de zidurile cetăţii. Scuza lui fusese aceea de a o cunoaşte mai bine, fiindcă prima lor întâlnire îl cam lăsase pe gânduri, iar el nu agrea surprizele de nici un fel. Însă era o scuză jalnică, o ştia. O urmărise pentru că trezise curiozitatea vrăjitorului şi stârnise interesul cameleonului din el. În plus, îşi făcuse o idee despre planul cetăţii, memorând locurile în care erau amplasate gărzile precum şi numărul lor. Singura lui preocupare în momentul în care ajunsese în interiorul cetăţii fusese aceea de a nu fi remarcat de vreo zburătoare în trecere.

O insectă nu atrăgea atenţia oamenilor, dar o atrăgea cu siguranţă pe cea a unei păsări cu stomacul gol. Iar el nu dorea să ajungă micul dejun tardiv sau prânzul nimănui.

Izbutise să treacă neobservat şi să ajungă în interiorul îmbietor al palatului, unde luxul îl izbise din toate părţile, stimulându-i pofta de a-l avea. Urma să discute cu Nemeth despre această problemă la întoarcere, gândi el. În fond, avea să i-o aştearnă pe Păstrătoare la picioare, împreună cu Piatra ei, nu? Drept pentru care se aştepta ca recompensa lui să fie una pe măsură.

Nu-şi făcea probleme în a o captura pe micuţa războinică. Cea mai simplă cale era s-o prindă singură, într-un loc cât mai ferit. Scoaterea ei din palat avea să fie floare la ureche. Avea s-o subtilizeze de sub nasul lor, unii dintre ei aveau să-i vadă cu siguranţă în timp ce părăseau cetatea, dar nimeni n-avea să-şi dea seama de ceea ce ochii lor aveau să perceapă. Un truc simplu, eficienţă garantată.

Apărarea în interiorul palatului, la fel ca în Sayer, era jalnic de slabă. Nu se îndoia de faptul că Nemeth avea să aplice aici aceeaşi lovitură de graţie pe care o dăduse şi acolo. La o adică, ar fi putut-o face chiar el, acum, într-o manieră mult mai rafinată, dar nu pentru asta venise aici. Mai aveau suficient timp la dispoziţie.

Aşa că se strecurase prin galerii, memorând poziţia încăperilor şi aranjându-le în harta pe care şi-o construia meticulos în minte. Fiind însă cu atenţia distribuită în mai multe direcţii, la un moment dat o pierduse. Pur şi simplu vrăjitoare dispăruse şi avusese nevoie de trei ore nenorocite ca s-o găsească. Fusese chiar pe punctul să renunţe când îi adulmecase mirosul în dreptul unei uşi din aripa de est. Se strecurase pe sub uşă şi… avusese parte de una dintre cele mai frumoase şi mai incitante privelişti din viaţa lui.

Cu câteva ore mai înainte, când apăruse în pădure pe neaşteptate, se întrebase cum ar arăta goală. O reacţie firească, dată de puternica natură senzuală a rasei lui. În fond, el era mascul şi ea… o femelă cum nu se poate mai atrăgătoare! Acum

avea răspunsul. Unul neaşteptat chiar. Îmbrăcată era cu certitudine fermecătoare, însă dezbrăcată… te năucea de-a binelea! Acela fusese poate unicul moment din viaţa lui când rămăsese încremenit, fără replică. Şi probabil că tot atunci îşi pierduse şi ultima brumă de luciditate, făcându-l să uite cu desăvârşire scopul pentru care se afla acolo.

Cu adevărat uimitor fusese faptul că ea-l simţise în forma aceea. O văzuse înlemnind, ca o fracţiune de secundă mai târziu să-şi activeze un soi de scut energetic, care-l împinsese cu putere înapoi, aproape strivindu-l de perete. Apoi sabia apăruse de nicăieri în mâna ei şi el se văzuse nevoit să bată în retragere.

Pentru a treia oară în decursul unei singure zile, vrăjitoarea îl prinsese cu garda la pământ. Modul în care se mişcase, rapid, silenţios, cu o graţie specifică celor care ştiu cum anume să-şi înfrunte adversarul cu o sabie în mână şi să-l ţină la distanţă îl determinase să-şi revizuiască complet impresiile în privinţa ei. Nu era o începătoare în arta meşteşugului şi cu siguranţă nu părea a fi nici vreo debutantă în cea a unei confruntări faţă-n faţă. Desigur, avusese o nouă şansă de a o lua pe sus, dar ezitase din nou.

Şi iată-l acum, urmând-o în adâncurile unei păduri afurisite, într-un loc unde n-ar fi păşit nici mort, un tărâm în care sălăşluiau creaturi care l-ar fi putut ucide fără nici cel mai mic efort, riscându-şi astfel existenţa… pentru ce, mai exact?

Ratase cel puţin o duzină de momente în care ar fi putut duce la bun sfârşit misiunea pe care Nemeth i-o încredinţase. Iar acum, în aceste locuri, chiar nu mai putea întreprinde nimic. Ca să-şi captureze prada trebuia să-şi ia înfăţişarea obişnuită, ori asta ar fi fost sinucidere curată din partea lui. Nu era câtuşi de puţin curios să afle cam câte nimfe ar fi putut năvăli din trunchiurile arborilor cu arcurile în mâini, împănându-l cu săgeţile acelea blestemate, de care toţi demonii se temeau ca de naiba!

Nu săgeţile lor în sine era problema, cât metalul din care erau confecţionate şi descântecul care le însoţea. Odată ajunse în trup, indiferent pe unde pătrundeau, metalul se lichefia

instantaneu în contact cu carnea, pătrundea în sânge şi se transforma într-un soi de aşchii care se roteau cu repeziciune, sfârtecându-te de viu, din interior spre exterior. Practic, te dezintegrai în picioare, în nişte dureri cumplite. Şi asta o păţeau numai demonii. Un alt dar făcut seminţiei lui, cu multe veacuri în urmă, de către una dintre reginele lor, când unul din stirpea lui avusese sminteala de a o răpi, viola şi ucide pe una dintre progeniturile acesteia.

Drept răsplată, regina, o vrăjitoare cu puteri nemăsurate, concepuse un descântec cumplit, făurind acele arme de care demonii ajunseseră să se teamă mai rău ca de moarte, pentru că nu exista nici o vrajă care să contracareze puterea acelei formule ucigaşe. Şi dacă tot îi era scris să moară odată şi-odată, personal prefera să sfârşească într-un mod onorabil, luptând cu un adversar pe măsura lui, şi în nici un caz transformându-se într-un morman de carne tocată. Motiv pentru care se trezi brusc la realitate.

Ce căuta ea aici, în pădurea Meer?! …

Răspunsul era cât se poate de evident şi demonul se opri, încolăcindu-se la baza unei tufe, blestemând.

N-avea nici un rost să mai continue urmărirea. În primul rând pentru că nu putea înţelege graiul lor în forma în care se găsea momentan şi în al doilea rând pentru că, pe măsură ce se adânceau în pădure, alte nimfe se alăturau tăcute celor două femei, îngroşându-le rândurile, ceea ce însemna că şi problemele lui se înmulţeau. Avea s-o aştepte undeva pe drum şi s-o încolţească acolo. Timpul ei tocmai expirase!

Saul aşteptă până când fu sigur că era în afara oricărei primejdii, apoi se transformă, optând pentru forma lui preferată.

Acvila ţâşni din desişuri, avântându-se ca o săgeată printre coroanele copacilor. Văzu prea târziu obstacolul care-i tăie calea, ieşindu-i în faţă, drept pentru care îl izbi din plin, proiectându-l prin aer într-un nor de pene.

Ţipătul de protest al şoimului îl făcu să se răsucească uimit în aer. Întâlni privirea verde a păsării şi, preţ de o fracţiune de secundă, totul păru să încremenească. Atacă instinctiv, înfigându-şi adânc ciocul în pieptul păsării. Şoimul ţipă din nou, un ţipăt ascuţit de durere, apoi îşi strânse aripile şi plonjă nebuneşte prin coroana copacului de dedesubt, făcându-se nevăzut.

Saul înjură violent, vorbele transformându-i-se într-un cârâit furios.

Îl recunoscuse şi fusese recunoscut. Dacă ar fi fost în oricare altă parte, ar fi urmărit şoimul şi l-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Frustrat, făcu un ocol larg şi lăsă în urmă cu repeziciune acele ţinuturi, blestemându-şi prostia. Tâmpita aia de pasăre avea să dea alarma, iar vânătoarea lui urma să fie compromisă! Prada avea să-i scape de această dată şi asta numai din propria-i neghiobie.

Clocotind de furie, se înălţă din ce în ce mai sus, pentru a putea privi cât mai departe în zare.

Întotdeauna exista o altă pradă de vânat.

## CAPITOLUL 6

— Cunoaştem soarta celor din Sayer, meroween, o întrerupse Khaly, privind-o neclintită. Una dintre surorile noastre s-a întâmplat să fie prin apropiere când a auzit cornul cetăţii sunând. A ajuns tocmai în clipa în care s-a dezlănţuit lupta. Amintirile pe care le-a adus cu ea au fost cumplite, imposibil de descris. Am văzut cu toate masacrul care a fost acolo. Numărul lor cu greu ar putea fi socotit şi sunt însoţiţi de nişte bestii oribile. Li se spune gholl-i. Nişte creaturi pe jumătate lupi, pe jumătate lei, deşi sunt mai mult decât atât. Au trupul şi coada acoperite de spini otrăviţi şi un al treilea ochi în ceafă, ceea ce face ca uciderea lor să devină extrem de dificilă. Şi se hrănesc cu trupurile celor ucişi. Nimfa se opri, cutremurându-se şi respirând adânc când amintirea acelei scene oribile îi răsări în

faţa ochilor. Meleya a spus că a încercat să-l doboare pe unul dintre ei, dar blana nu le poate fi străpunsă de către armele noastre. Şi-a irosit aproape jumătate dintre săgeţi încercând s-o ucidă, iar prezenţa ei a fost simţită de către câţiva dintre nemesingieni. Erau unii cu darul vântului, capabili să se facă nevăzuţi după voinţa lor, iar Meleya a fost la un pas de moarte. Niciuna dintre noi nu întoarce spatele unei provocări, mai ales când este vorba de a ucide un demon, dar era singură şi n-a avut de ales.

Leah îşi muşcă buzele, aprobând în tăcere. Creatura pe care regina din Meer o descrisese semăna izbitor cu bestia care sfârteca trupul lui Morkhan în viziunea ei.

— Viitorul este nesigur, pentru noi toţi, rosti Leah, privind-o pe regină cu gravitate. De aceea am venit aici.

— Vrei o alianţă, rosti regina, susţinându-i privirea. Şi vrei să formăm o alta şi cu vlăstarele măreţului Ondin.

— Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine. Ai văzut asta.

— Viitorul este în continuă mişcare. Oh, da, glăsui nimfa, zâmbind amar, cu privirile aţintite în gol. Am văzut acest viitor.

Leah ştia că nimfa nu privea copacul din spatele ei, ci undeva în negurile timpului. O clipă mai târziu, culoarea verde a ochilor acesteia se întunecă. Când o privi, Leah ştiu că nu o privea pe ea. Inclusiv tonalitatea vocii i se schimbase, devenind stranie şi îndepărtată.

— Am văzut moartea, distrugerea şi haosul, rosti nimfa. Am văzut aceste locuri mistuite de flăcări. Neamul meu va fi nimicit. Armia regelui Jerod va fi distrusă, iar pământurile vor cădea unul după altul, răpuse şi pârjolite. Ura lor este imensă şi setea lor de putere este de nepotolit. Zeii vor fi nimiciţi. În această lume şi-n toate celelalte nu va rămâne decât cenuşă şi disperare. Se vor stinge seminţii întregi, vor apune lumi care nu au cunoscut decât pacea şi echilibrul. Dar nu acesta este singurul sfârşit,

adăugă driada şi ochii îi deveniră iarăşi verzi şi limpezi, în timp ce umbra unui surâs i se insinua pe buze. Am văzut şi speranţă. Şi izbândă acolo unde totul părea a fi pierdut pe veci. Am văzut curaj, dragoste şi sacrificiu. Am văzut schimbări. Aşa că da, vom încheia această alianţă.

— Îţi mulţumesc, îşi plecă Leah fruntea în semn de recunoştinţă.

— Nu-mi mulţumi încă. Tu vei duce, poate, lupta cea mai grea dintre toate. Tu eşti speranţa noastră, a tuturor, meroween. Există o umbră în destinul tău, şi tu o ştii. Fă ca acea umbră să te urmeze pe calea Profeţiei. Acesta este calea care te…

Khaly tresări şi se retrase un pas când Rogan, care stătuse până atunci tolănit la picioarele stăpânei lui, moţăind, sări brusc în picioare, scoţând un mârâit scăzut din fundul gâtlejului. O secundă mai târziu, nimfele prezente îşi ţineau arcurile în mâini, cu săgeţile pregătite şi îndreptate spre lup.

— Nu! strigă Leah, ţâşnind şi interpunându-se între vârfurile ascuţite şi trupul zbârlit al lui Rogan, blocându-le atacul. Nu este o ameninţare pentru voi! Simte ceva… S-a întâmplat ceva!

Le privi pe rând, cu mâinile ridicate în sus, într-o atitudine paşnică şi liniştitoare. Khaly îşi îngustă ochii şi le făcu un semn discret cu bărbia. Corzile arcurilor se slăbiră şi nimfele îşi lăsară armele în jos. Leah îşi înghiţi oftatul de uşurare şi se ghemui lângă Rogan, privindu-l în ochi. Lupul schelălăi uşor.

— Ce este? Ce simţi? îl întrebă, mângâindu-i botul.

Câteva clipe mai târziu teama animalului deveni a ei.

— Maeve…, şopti ea, simţind cum stomacul i se contractă dureros.

De data aceasta, Rogan îşi dădu capul pe spate, cu botul îndreptat spre cer, şi scoase un urlet prelung, plin de jale.

— Cine este Maeve? se interesă Khaly, făcând prudentă un pas spre ei.

— Celălalt gardian al meu, rosti Leah, ridicându-se încet. Genunchii îi erau moi şi inima-i bătea cu putere. Un şoim. Ei doi sunt strâns legaţi şi...

Se întrerupse când privirea nimfei alunecă lateral, fixându-se asupra unui punct situat deasupra umărului ei. Rogan începu să schelălăie şi o zbughi de lângă ea. Înghiţindu-şi groaza, Leah se răsuci pe călcâie.

La cinci paşi în faţa ei una dintre nimfe ţinea în braţe o pasăre cu penajul pestriţ, pătat cu roşu. Capul păsării atârna într-o parte şi din cioc i se prelingea un firicel subţire de sânge. Rogan împingea uşor trupul inert al şoimului cu botul, scheunând.

— Maeve!

Leah se repezi, luând-o din braţele nimfei. Îşi strecură degetele pe sub penele păsării, cutându-i înfrigurată inima. Trupul lui Maeve era cald, dar inima nu i se mai simţea. Când îşi retrase mâna, degetele îi erau pătate cu sânge.

— Oh, nu! Nu!

Respirând precipitat, îşi roti speriată ochii în jur.

— Spune-mi de ce anume ai nevoie, îi ceru Khaly, punând o mână pe braţul ei.

— O peşteră. O văgăună. Orice loc în care nu pătrunde lumina zilei!

— Ştiu unul. Nu este departe. Vino! Intrarea în vizuină era îngustă şi lungă de vreo doi metri, obligându-le să înainteze târâş, însă spaţiul se lărgea, boltindu-se. Leah se ghemui, cu Maeve la pieptul ei, în timp ce Khaly smulse câteva rădăcini uscate care se iţeau din plafonul grotei şi aprindea focul în mijlocul acesteia. Rogan izbuti cu greu să-şi vâre trupul masiv prin culoarul îngust şi-şi luă imediat înfăţişarea umană când ajunse la capătul acestuia, făcând-o pe nimfă să holbeze ochii la el.

Aerul era stătut şi mirosea a pământ umed şi a excremente proaspete de animal. Erau în culcuşul unei vulpi. Leah îşi blocă mirosul şi întinse şoimul pe pământul reavăn, urmărindu-i cu sufletul la gură metamorfoza.

Mai întâi i se lungiră aripile, apoi trupul. Ghearele i se retraseră, penele se resorbiră şi capul păsării se mări, preschimbându-se. Câteva clipe mai târziu, transformarea deveni completă şi Leah văzu rana adâncă din pieptul ei. Îngrozită, îşi presă degetele pe gâtul lui Maeve, rugându-se, în timp ce cu cealaltă mână apăsa rana, încercând să oprească sângerarea.

Simţi pulsul slab al femeii şi uşurarea îi aduse lacrimi în ochi.

— Maeve, rosti ea, aplecându-se deasupra ei. Ştiu că mă auzi. Deschide ochii şi lasă-mă să te ajut. Uită-te la mine, scumpo. Promit c-o să fie bine. Doar uită-te la mine. Maeve! Te rog.

Pleoapele femeii se zbătură uşor, dar ochii rămaseră închişi.

— Te rog. Fă-o pentru Rogan. E aici, cu noi. Haide, puiule, lasă-mă să te ajut! …

Numele bărbatului avu efectul scontat. Maeve izbuti să-şi deschidă ochii pentru o clipă, dar pentru Leah acea clipă fu suficientă. O prinse deja, ţinând-o strâns şi trăgând-o în adâncul ei.

Nimfa făcu ochii mari, uluită. Energia ţâşnea din miezul Pietrei de la gâtul Păstrătoarei, din trupul acesteia, învăluind-o, revărsându-se asupra femeii-şoim, scăldând mica grotă într-o lumină argintie, pură. Mâinile Păstrătoarei se ridicaseră la o mică distanţă deasupra rănii, alunecând cu lentoare deasupra ei. Energia care-i izvora din palme se ondula, pulsând ca o inimă, scânteind şi pătrunzând în adâncul tăieturii. Trupul rănitei se arcui mult în sus şi din piept îi izvorî un geamăt prelung. Şuvoiul de sânge se domoli treptat, apoi hemoragia se opri în cele din urmă. Sub ochii increduli ai reginei, marginile zdrenţuite ale rănii începură să se apropie, în timp ce ţesutul sfâşiat din profunzime se regenera vizibil, până când marginile se lipiră, sudându-se

într-o cicatrice roşie, care se subţie din ce în ce mai mult, dispărând complet. Pielea rămase intactă. Singurul semn al acelei răni care ar fi putut-o costa viaţa pe Maeve erau dârele de sânge închegat de pe coastele şi sânii ei. Energia aceea orbitoare se volatiliză, trupul femeii-şoim se relaxă şi se prăvăli în braţele bărbatului-lup, care o strânse la pieptul lui, legănând-o încetişor.

Leah se retrase uşor, simţindu-şi capul stând să-i crape de durere. Se dezechilibră şi căzu în fund, apoi îşi duse o mână la nas, ştergându-şi sângele care-i curgea din nara stângă. Imaginea lui Rogan şi a lui Maeve era neclară, înceţoşată, şi avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că nu-i vedea clar din cauza propriilor lacrimi.

Se frecă la ochi şi răsuflă adânc, înghiţindu-şi greaţa şi oroarea. Îi simţise din plin suferinţa, căci durerea lui Maeve devenise acum a ei. Cu ochii minţii văzu atacul şi simţi spaima femeii în clipa în care privise în ochii acvilei cu penajul auriu. Apoi percepu durerea ascuţită produsă de ciocul păsării în clipa în care se repezise şi o izbise-n piept, trecând prin penaj, piele şi carne ca un brici, pentru a-i rata milimetric inima. Simţi căderea în gol, crengile care o izbiseră cu putere, deviindu-i traiectoria, şi impactul dur cu pământul. …

Murmurul lui Rogan ajunse la urechile ei.

— Eşti în siguranţă, iubito, şopti el, îndepărtând şuviţele umede de pe chipul lui Maeve. Eşti cu mine. Ai scăpat. Gata.

— Rogan…? articulă Maeve cu greu, privindu-l nedumerită. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul se retrase şi o privi lung, zâmbindu-i cu tandreţe.

— Ai fost rănită. Leah te-a salvat. Eşti în siguranţă acum. Ne-ai tras o spaimă soră cu moartea.

Se aplecă şi-şi lipi buzele de fruntea ei. Leah îi întâlni privirea şi se cutremură. Ochii albaştri erau plini de ură şi de o furie

arzătoare. Rareori Rogan îşi pierdea cumpătul, fiind de un calm pe care ea i-l invidiase de multe ori. Leah ştia că nu sar fi dat în lături de la nimic pentru a pune mâna pe făptaş. Şi nu voia să se gândească de ce-ar fi fost în stare în clipa în care l-ar fi avut în faţa lui. Dar la o adică şi ea l-ar fi hăcuit cu mâna ei.

— A fost o… pasăre… o acvilă mare… aurie…

— Şşşt, şopti el, cu buzele lipite de tâmpla ei. Nu vorbi încă. Trebuie să-ţi recapeţi puterile…

— Nu! … Ne-a urmărit… Nu era… om! …

Rogan aruncă o privire spre Leah, îngustându-şi ochii. Leah trase cu grijă aer în piept, susţinându-i privirea, apoi dădu încet din cap.

— Am văzut cum s-a petrecut totul, rosti ea, umezindu-şi buzele uscate. A fost ceva… neaşteptat. Bănuiesc că niciunul dintre ei nu l-a văzut pe celălalt decât în clipa în care s-au ciocnit. Ar fi putut s-o lase în pace, dar a… atacat-o.

— Aş fi putut să evit lovitura dar… totul s-a petrecut foarte repede şi… m-am speriat foarte tare, articulă Maeve, închizând ochii. Privirea lui… era atâta ură în ea. M-a împietrit. Pur şi simplu n-am fost în stare să reacţionez…

— Nu este vina ta, şopti Leah, luându-i mâna într-a ei.

— Ba da. Datoria mea este să te apăr. Trebuia să…

— Nu este vina ta, repetă Leah pe un ton insistent.

— Cine a atacat-o?

Leah îşi întoarse privirea uimită spre Khaly. Uitase cu desăvârşire de prezenţa ei.

— A fost un demon. Unul cu darul înşelătoriei. Un cameleon.

— V-a urmărit până aici?

— Aşa se pare. Îmi pare rău. Nu l-am simţit.

Privirea nimfei deveni inexpresivă.

— Eşti sigură?

— Amintirile ei sunt ale mele acum, răspunse Leah calm. I-am văzut ochii. În clipa în care a atacat-o, Maeve l-a privit în ochi. Cunosc acei ochi, pentru că i-am mai văzut…

— Ticălosul! scrâşni Rogan. O să plătească pentru asta!

— Fără-ndoială, aprobă Leah. Însă ceea ce mă îngrijorează acum este cum de niciunul dintre noi nu l-a simţit? Cum de a fost posibil ca el să fie în preajma noastră şi noi să nu ne dăm seama de asta?

— Simţi întotdeauna toate vietăţile care te înconjoară pe distanţe mici? Ce anume se strecoară prin ierburi sau ce păsări îşi află cuibul în frunzişul copacilor pe sub care treci? Exact, replică Khaly pe un ton sec, susţinând privirea opacă a Leei. Discuţia asta trebuie s-o purtăm în altă parte. Nu pot să respir aici.

Şi cu aceste cuvinte nimfa se ridică şi picioare şi-şi arcui braţele deasupra capului, vârându-şi cu palmele prin tavanul boltit, ca şi cum acesta ar fi fost plămădit din aer. O clipă mai târziu erau singuri.

— Mi-aş dori să pot face şi eu asta, rosti Maeve cu o notă vagă de umor în glas. Trebuie să fie grozav să poţi trece prin ziduri şi alte celea fără să fie nevoie să baţi la uşă.

— Da, dar ea nu poate zbura, replică Rogan, rânjind. Te simţi în stare să ieşi?

— Trebuie, răsuflă adânc Maeve, ridicându-se în şezut.

— Vă aştept afară, le aruncă Leah, strecurându-şi umerii în deschizătura îngustă, ştiind că amândoi aveau nevoie de câteva minute să rămână singuri.

Şi-n timp ce se târa prin culoarul strâmt, Leah îşi aminti dintr-odată de strania senzaţie pe care o avusese în urmă cu o zi, în camera ei de la palat, când se trezise din somn şi ştiuse, ştiuse că nu era singură în acea încăpere. De data aceasta furia o înhăţă de gât, sufocând-o. Fusese acolo, cu ea…

Brusc, i se făcu greaţă. Acea jigodie nenorocită o privise într-un moment când era vulnerabilă şi expusă. Se delectase cu imaginea ei goală şi probabil că se distrase copios în sinea lui. O avusese la discreţia lui, iar gândul acesta i se păru de-a dreptul insuportabil.

Ar fi putut-o ataca acolo, realiză Leah, simţind cum i se strâng măruntaiele. Şi nici măcar acest lucru nu era atât de grav cât faptul că acel gunoi blestemat se plimbase nestingherit prin palat, la fel de relaxat ca într-o escapadă prin pădure, strecurându-se neobservat printre gărzile cetăţii şi locuitorii ei, putând să semene moartea în rândurile lor o uşurinţă şi nepăsare. Vieţile tuturor fuseseră în pericol. Inclusiv cea a…

Regele! gemu ea înspăimântată, năvălind afară din deschizătură şi rostogolindu-se pe iarba din faţa vizuinii. Ţâşni în picioare, respirând precipitat, încercând să se calmeze.

— Oh, Doamne! articulă ea lividă, presându-şi cu o mână inima care-i lovea în coaste dureros. Trebuie să plec de îndată!

— Unde să pleci? o întrebă Khaly, privind-o lung.

— La palat! … Trebuie să mă întorc în Cetatea Albă! Regele trebuie avertizat! A fost acolo. Acum îmi dau seama că ceea ce am simţit acolo a fost ceva real, dar atunci nu părea a fi şi…

Se opri, respirând adânc, ştiind că era pe cale să-şi piardă cumpătul şi să devină incoerentă.

— Demonul, articulă ea, înghiţindu-şi nodul greu din gât. M-a urmărit până la palat. A fost acolo. Toţi eram acolo. Nimeni nu l-a văzut. Eu… eu l-am simţit, dar abia mă trezisem şi am crezut că e doar imaginaţia mea. Îl visasem, rosti ea cu dificultate. L-

am mai visat şi înainte. Începu să le explice driadelor ceea ce se întâmplase, căutându-şi cuvintele în graiul lor cu grijă, pentru a se face înţeleasă. Dacă n-ar fi fost atacul asupra lui Maeve, n-am fi ştiut niciodată acest lucru. Probabil că s-a folosit de o formă mică pentru a putea trece nestingherit, ceea ce înseamnă că poate pătrunde oricând acolo ca să..., şi vocea i se frânse când realiză dintr-odată ce anume se întâmplase în cetatea de scaun a Sayerului.

— Atunci, ar cam fi cazul să te grăbeşti.

— Mă voi întoarce.

— Te vom aştepta.

Leah făcu un pas în faţă şi-şi puse o mână pe umărul reginei. Khaly îi imită gestul. Se priviră în ochi un lung moment, apoi Leah se retrase.

— Fiţi cu ochii în patru.

— Vom fi, făgădui nimfa.

— Mă descurc singură de aici, adăugă ea, privind-o insistent pe regină în ochi până când aceasta aprobă uşor.

Cuprinzându-şi nestemata de la gât în pumn, Leah se roti pe călcâie şi începu să alerge, dispărând printre copacii seculari.

Khaly privi lung în urma ei, reflectând, apoi le făcu semn la două din însoţitoarele ei s-o urmeze. Nu-i plăcea să socializeze cu oamenii. Neamul ei trăise departe de oameni multe veacuri şi bănuia că acest lucru fusese în avantajul lor. Venise însă vremea schimbărilor.

Leah îl căută mai întâi pe Rogan cu mintea, îi transmise mesajul, apoi se concentră asupra imaginii sălii de tron din Cetatea Albă, înăbuşindu-şi spaima şi neliniştea. Trebuia să se grăbească. Era vital să ajungă la palat şi asta cât mai repede! ...

Vântul se însufleţi brusc în jurul ei, pământul începu să-i trepideze sub tălpi. Îşi înteţi paşii, aproape zburând deasupra ierburilor, focalizându-şi toate puterile asupra Pietrei. Şi nestemata începu să-i pulseze în palmă, la început uşor, ca şi cum ar fi respirat, apoi din ce în ce mai repede. Lumina izbucni din centrul ei ca o explozie, formând un culoar de lumină albă, orbitoare, şi Leah fu înşfăcată şi catapultată drept în miezul lui.

## CAPITOLUL 7

Întrecuse măsura şi o ştia. Îşi luase prea multe forme în răstimp de o zi şi jumătate, nu se hrănise şi nici nu dormise deloc. Ori de câte ori îşi lua altă înfăţişare, arderile i se intensificau şi consuma mai multă energie decât în timpul antrenamentelor necruţătoare pe care le făcea de două ori pe zi, fortificându-şi mintea şi trupul.

Când imaginile începură să i se onduleze în faţa ochilor, ştiu că era timpul să ia o pauză. Trebuia să se odihnească şi să mănânce ceva dacă nu voia să sucombe de inaniţie în zbor. Era necesar să-şi păstreze puterile intacte pentru a duce la bun sfârşit ceea ce avea în minte şi nu putea s-o facă dacă stomacul îi ghiorţăia de foame.

Zări ceva cafeniu mişcându-se lângă o movilă de pământ şi-şi ascuţi privirea. Rânjind în sinea lui, făcu o voltă scurtă, îşi plie aripile pe lângă trup şi se lansă într-un picaj nebunesc. Iepurele îl văzu prea târziu. Încercă s-o zbughească, dar ghearele ca nişte căngi i se înfipseră în spate, smulgându-l de la sol. Iepurele scoase un sunet asemănător unui chiţăit, apoi deveni moale când îl smuci scurt, frângându-i coloana.

Cu prada în gheare, ateriză câţiva zeci de metri mai încolo şi începu să-i sfâşie blana moale, smulgând hulpav bucăţile de carne cu ciocul şi înghiţindu-le întregi. Prefera să se hrănească astfel, carnea crudă având un gust mult mai bun pentru el în forma aceea decât dacă şi-ar fi luat adevărata înfăţişare, pentru că asta ar fi însemnat să şi-o pregătească şi n-avea timp pentru aşa ceva. Desigur, exista inconvenientul că pentru a-şi astâmpăra golul din stomac trebuia să vâneze de încă şase ori

pe atât, dar nu-l deranja nici asta. Avantajul actualei forme îi conferea rapiditate, reflexe bune şi o vedere excelentă.

În următoarea oră prinse alţi patru iepuri şi simţi cum stomacul începe să i se relaxeze. Poposi pe creanga cea mai de sus a unui stejar lovit de trăsnet şi moţăi o jumătate de oră, apoi vână din nou.

Cu forţele aproape complet refăcute, se avântă în înaltul cerului, cercetând orizontul până când zări un punct alb, strălucitor, la orizont.

Rânjind în sinea lui, îşi corectă traiectoria şi se lăsă purtat de curenţii reci ai aerului.

Venise timpul pentru un alt soi de vânătoare.

Era la ora amiezii când ateriză lin pe turnul din aripa de est a palatului. Doi soldaţi stăteau rezemaţi de zidurile crenelate, cercetând apatici valea de dedesubt. Căldura îi moleşise şi amândoi căscau. Erau plictisiţi şi probabil că ar fi preferat să fie undeva, înăuntru, la umbră şi răcoare, decât în soarele acela arzător.

Una dintre santinele îl zări şi-i făcu semn celeilalte să se apropie. Saul stătu nemişcat, urmărindu-i, lăsându-şi una dintre aripi într-o poziţie stranie, ca şi cum ar fi fost ruptă.

Aşa. Mai aproape. Nu fiţi timizi, băieţi. Am ceva pentru voi.

Oştenii veneau încet spre el ca să nu-l sperie, cu nişte expresii tâmpite pe mutre, imaginându-şi că-l puteau captura. Pentru mai multă credibilitate, demonul scoase un sunet cârâit din grumaz, retrăgându-se uşor şi târându-şi aripa pe lespezi.

— Este rănită. O fi având osul frânt. Uite ce mare e!

— N-am mai văzut o pasăre care să aibă o asemenea culoare, se minună şi celălalt. Pariez că poate fi îmblânzită. Haide, drăguţo, nu-ţi facem nici un rău. Vino la tătucul tău.

Saul îşi dădu ochii peste cap în sinea lui. Erau nişte imbecili. Îi lăsă să se apropie la o distanţă de un braţ, apoi se preschimbă fulgerător. Santinele n-apucară să vadă decât o formă neclară înainte ca el să le frângă gâturile în pumni, rapid şi eficient. Lăsându-i uşor pe podeaua de piatră, se îndreptă spre scările care duceau în jos. Coborând treptele care se răsuceau în spirală, demonul îşi masă muşchii braţelor, rotindu-şi umerii, strângând din dinţi. Unul din inconvenientele metamorfozărilor bruşte era durerea acerbă care le însoţea întotdeauna. Nu dura mult, de regulă, dar primele secunde îl făceau întotdeauna să transpire şi să înjure cu patos.

Înainte de ultima cotitură, auzi voci şi râsete. Se ghemui, luându-şi forma unei şopârle, se căţără pe zid şi apoi pe tavan, pătrunzând într-o sală mică, circulară, cu două căi de acces. Înăuntru, la o masă dreptunghiulară, îngrămădiţi pe două bănci faţă-n faţă, opt soldaţi îşi omorau timpul jucând zaruri. Părăsi încăperea şi ieşi pe un culoar care părea să se întindă la nesfârşit. Dându-şi drumul de pe tavanul boltit, ateriză pe podeaua de piatră sub forma unui şoarece şi începu să alerge.

Izbuti să se strecoare printr-un labirint de coridoare şi încăperi, evitând cu dibăcie gărzile şi servitorii. Adulmecă, cercetă, lăsându-se purtat de intuiţie şi fler.

Văzu o uşă lăcuită de lemn în faţa căreia făceau de strajă patru gărzi. Trecând pe lângă cizmele lor, se strecură pe sub uşă şi se trezi brusc într-un dormitor de dimensiuni… regeşti.

Încăperea avea o formă semicirculară, cu ferestre largi, boltite, în faţa cărora draperiile de mătase crem se mişcau în adierea molcomă a vântului. Pe podeaua de piatră erau aşternute ţesături moi, colorate. Exista o masă mare, ovală, atât de netedă şi de lucioasă încât reflecta fidel aranjamentul floral al vazei care trona în mijlocul ei. Divane scunde, perne colorate, brodate cu fir de argint, jilţuri cu rezemătoarele împodobite cu plăci de sidef şi un şemineu uriaş din marmură aurie. În faţa ferestrelor, înălţat pe un postament şi încadrat de patru stâlpi din lemn de trandafir superb sculptaţi, se afla patul uriaş. Prin voaluri ivorii,

semitransparente, zări cele două siluete îmbrăţişate, care dormeau adânc.

Cameleonul se strâmbă dezgustat. Sperase să-l găsească pe rege singur. Femeia era o complicaţie pe care trebuia s-o elimine.

Cu grijă, dădu la o parte voalurile şi se opri brusc, îngustându-şi privirea. Bărbatul dormea cu spatele la el şi, din unghiul în care-l vedea, părea prea tânăr pentru a fi regele Jerod. Braţul lung şi graţios al femeii de lângă el se afla petrecut peste umărul lui, iar chipul îi era ascuns la pieptul acestuia. Numai că şi aici exista o mică discrepanţă de decor. Auzise că regina Eliriei era bălaie ca razele soarelui. Ori cea din faţa ochilor lui avea părul negru ca smoala. Razant, îi trecu prin minte faptul că poate greşise dormitorul, când faţa femeii se înălţă într-o mişcare fluidă şi el îi întâlni privirea.

Preţ de o fracţiune de secundă se holbă la ea uluit, apoi fluxul de energie care ţâşni din mâna ei îl izbi drept în piept, proiectându-l prin aer la cinci metri în spate. Impactul dur cu peretele îi tăie respiraţia. Se ridică încet în picioare, simţind cum furia îi înroşeşte privirea.

Căzuse în capcană ca un idiot. Singurul lucru care i se părea incredibil, de neînţeles, era cum dracului ajunsese ea aici înaintea lui, când drumul de întoarcere din Meer i-ar fi luat cinci ceasuri, şi asta în condiţiile în care ar fi avut un cal rapid? … Şi cum naiba ştiuse ce avea el de gând? …

Aruncă o privire lungă spre bărbatul vânjos, cu umeri largi şi constituţie atletică, ce şedea acum în picioare pe postamentul de piatră, cu o ditamai sabia în mâini, fixându-l tăcut. Apoi îşi mută privirea spre femeia de lângă el.

— Frumos lucrat, se forţă el să vorbească pe un ton plictisit, măsurând-o cu o privire jignitoare, din creştet până-n picioare. Trebuie să recunosc totuşi că arăţi mai bine dezbrăcată.

Din pieptul ei ieşi un sunet sufocat, care-l făcu să rânjească maliţios.

— Ei, hai, a fost o privelişte minunată, nu trebuie să te ruşinezi aşa, râse el, când o văzu îmbujorându-se din pricina mâniei. Ce-ţi mai face găina aia zburătoare? Am avut o întâlnire interesantă. Sper că a trăit suficient de mult ca să ţi-o povestească.

Leah strânse din dinţi. O provoca, ştia asta, şi n-avea de gând să-i dea satisfacţie.

— Este în viaţă şi va trăi mult mai mult decât vei apuca tu s-o faci.

— Aşa crezi? îşi arcui el o sprânceană zeflemitor. Îţi închipui că tu şi dulăul acela care se gudură pe lângă tine o să izbutiţi să vă măsuraţi forţele cu mine şi să mă învingeţi?

— Poate da, poate nu… cine o să poată şti vreodată? ridică fata din umeri cu nepăsare. Însă ele cu siguranţă o vor face, schiţă ea un gest delicat cu mâna în direcţia ferestrelor aflate în spatele ei.

Cele trei femei care păşiră sincronizat afară din perete erau de o frumuseţe ireală. Înalte, delicate, cu părul despletit şi trupurile zvelte acoperite de ţesături străvezii. Erau lipsite de podoabe, însă arcurile şi săgeţile care străluceau în mâinile lor păreau a fi plămădite din argintul cel mai pur.

Ochii lui se holbară şocaţi, un fior rece i se prelinse pe şira spinării.

— Oh, rahat! fu tot ce izbuti să spună.

Sabia i se materializă în mâini în clipa în care săgeţile începură şuiere prin aer. Disperat, se luptă să le devieze cursul, parându-le cu sabia şi căutând înnebunit o cale de evadare din acea cursă nenorocită. Ei se aflau între el şi ferestre, răsfiraţi astfel încât să-i taie orice şansă de a se buluci printre ei.

Era încolţit în mod inteligent şi singurul lucru pe care se putea bizui era propria îndemânare şi iuţeală. Însă chiar şi aşa, orice greşeală, oricât de mică, avea să-l coste viaţa. Dacă vreuna dintre nenorocitele alea îl atingeau, era terminat.

Răcnind, îşi aruncă întreaga putere în faţă, formând un zid compact, care se lungi de-a curmezişul încăperii, interpunându-se între el şi nimfe, Păstrătoare şi însoţitorul ei. Scutul creat încetini noul val de săgeţi şi, la adăpostul lui, se preschimbă fulgerător, ţâşnind spre singura fereastră rămasă liberă. O văzu cu coada ochiului pe Păstrătoare luptându-se să contracareze energia lui cu a ei şi pe bărbatul de lângă ea căznindu-se să treacă prin scut ca să-i iasă-n faţă. Puterea vrăjitoarei slăbi scutul energetic pe care-l înălţase şi tăişul sabiei muritorului izbuti să pătrundă dincolo de ea, crestându-i umărul. Nu simţi durerea, însă simţi exact momentul în care protecţia lui fu complet spulberată. În clipa următoare se afla deja în afara zidurilor, iar lumina soarelui îl orbi pentru câteva momente.

Zăpăcit, plonjă în jos cu viteză şi coti atât de abrupt încât se dezechilibră în aer. Reuşi să se redreseze înainte de a intra cu capul în bordura lată a unei terase de sub el şi frână înspăimântat când una dintre săgeţi îi trecu razant prin faţă.

Înjurând, se retrase în umbra balconului, dar ştia că nu putea rămâne acolo. Târfele alea nenorocite urmau să treacă prin plafoane şi podele ca să ajungă la el!

Numără până la trei, apoi ţâşni prin capătul terasei, ocolind zidul.

Graţie unui adevărat miracol ajunse la adăpostul codrilor ce înconjura cetatea, însă continuă să zboare, punând o distanţă cât mai mare între el şi iadul din care scăpase ca prin urechile acului. Şi pe măsură ce distanţa creşte, mânia şi ura luau locul terorii care aproape îl smintise preţ de câteva minute interminabile.

Fusese înjosit în cel mai groaznic mod cu putinţă. Niciodată în lunga lui existenţă nu mai fusese forţat să întoarcă spatele

adversarilor şi să-şi salveze pielea, fugind ca un laş. Faptul că în situaţia dată fusese singura lui opţiune nu-l consola deloc. Fusese neatent şi prost, şi se aflase la un pas de a-şi plăti prostia cu propria viaţă.

Ateriză într-o poiană largă şi se preschimbă în forma sa umană. Era atât de sleit încât fu aproape nevoit să se târască la umbra unui ulm. Umărul începu să-i zvâcnească supărător şi el se uită la tăietura care-i brăzda braţul până aproape de cot. Nu era prea adâncă, dar îl durea ca dracu. Presându-şi rana cu mâna sănătoasă, se rezemă cu spatele de trunchi şi închise ochii. Plămânii îl ardeau din cauza efortului, ochii îl usturau de oboseală şi îi era o sete cumplită.

Avea să le-o plătească, îşi jură el, scrâşnind şi înghiţindu-şi urletul de mânie şi ciudă. Târfele alea, cu arcurile şi săgeţile lor blestemate, aveau să sufere amarnic pentru îndrăzneala lor. Pe bastardul acela, care avusese îndrăzneala să-l rănească, avea să-i bea sângele pe îndelete. Nu, mai întâi avea să-l tortureze, se răzgândi el subit. Luni de zile. Poate chiar ani.

Iar Păstrătoarea… ei bine, nimic n-avea să fie îndeajuns în ceea ce o privea!

— L-am ratat, rosti Khaly pe un ton cătrănit. A fost mai rapid decât ne-am aşteptat noi.

— Poate că este mai bine aşa, făcu Leah gânditoare. Acum ştie că nu suntem slabi sau nevolnici, că nu suntem nepregătiţi şi nici…

Uşa încăperii se dădu de perete şi Jerod păşi în încăpere încruntat.

— Milord, se înclină Leah adânc în faţa lui.

— Toată lumea este teafără? se interesă el, cercetându-i îngrijorat.

— Da. Nimeni n-a fost rănit.

— Şi demonul?

— A scăpat.

Jerod se încruntă gânditor.

— A fost o lecţie dură pentru toată lumea, rosti el cu un oftat. Morkhan, se întoarse el către general, vreau ca toată suflarea cetăţii să se strângă în curtea mare.

— Se face.

— Şi trimite-i pe Danal şi pe Samyr la mine.

— Am înţeles, se înclină acesta, după care ieşi grăbit.

Regele se răsuci spre Khaly, privind-o grav în ochi.

— Îşi datorez recunoştinţa mea şi…, începu Jerod.

— Nu-mi datorezi nimic, Înălţimea Ta, îşi înclină cu graţie regina capul, schiţând un zâmbet vag. Războiul care va începe va fi al tuturor. Molima care pluteşte la miazăzi de aceste hotare ne ameninţă pe toţi. Sunt vremuri de restrişte, stăpâne al Cetăţii Sfinte. Libertatea acestei lumi şi tot ceea ce este important pentru noi toţi va fi pierdut dacă nu ne unim forţele.

— Deci prima alianţă s-a încheiat, concluzionă regele, zâmbind.

Nimfa îl privi, aprobând în tăcere.

— Noi trebuie să plecăm, rosti ea gânditoare. De astăzi în două zile, la apus, ne vom întoarce cu răspunsul celor lui Ondin. Pace şi înţelepciune tuturor, rosti Khaly salutul tradiţional din Eliria.

Cele trei nimfe se înclinară adânc în faţa lor, apoi se retraseră. Rămaşi singuri, Leah se uită la el tăcută.

— Îţi datorez viaţa, rosti în cele din urmă Jerod, privindu-şi fiica. Dacă nu erai tu, soarta noastră ar fi fost aceeaşi cu cea a Sayerului.

— Mi-a fost teamă că aveam să ajung prea târziu, mărturisi Leah, frecându-şi gura cu dosul mâinii. Încă mai avea pe limbă gustul metalic al fricii şi gâtul îi era uscat ca nisipul. A fost o zi teribilă.

— Dar am scăpat cu cinstea obrazului neatinsă, rosti Jerod, surâzând şi mângâindu-i părul ciufulit.

— Cetatea trebuie securizată, tată. Fiecare elirian trebuie înarmat şi va fi necesar să dublăm numărul gărzilor. Nu ştiu de câţi demoni cu acest gen de talent dispune Gunoiul Suprem, dar dacă sunt fie şi numai zece de acest fel, atunci avem cu adevărat o mare problemă. Trebuie să mă gândesc la asta, adăugă ea, îngustându-şi ochii. Trebuie să mă întorc la cascade. Am nevoie de sfatul ei.

Jerod nu o întrebă de al cui sfat avea nevoie, însă inima îi tresări în piept. Leah îşi puse o mână pe braţul lui, strângându-l uşor.

— Am să-i transmit că eşti bine.

— Eu…

Jerod se opri încurcat, inspirând aerul cu lentoare şi expirându-l cu un oftat.

— Spune-i că… spune-i că n-am uitat-o niciodată.

— Îi voi spune.

Câteva momente niciunul dintre ei nu spuse nimic. Era pentru prima dată când atingeau acel subiect, chiar dacă numai tangenţial. Întotdeauna îl ocoliseră cu diplomaţie iar scăparea lui Jerod o surprinse.

— Sunt un prost sentimental, aşa-i? schiţă el un zâmbet strâmb.

— Ai iubit-o, îi aminti ea.

— Da, într-adevăr, aşa a fost, rosti el cu amărăciune, închizând ochii pentru o clipă, simţindu-şi sufletul ars de dorul singurei

femei pe care o iubise vreodată şi n-o putuse păstra. Spune-i doar că sunt bine şi atât. Zâmbi scurt, fără chef. Când te întorci?

— Cât de repede pot.

— Aş prefera să nu călătoreşti singură, mai ales acum, când…

— Voi fi bine, îl asigură ea. Pe cuvânt, insistă, privindu-l calmă. Khaly mi-a spus că n-a văzut nimic suspect în drum spre încoace, iar târâtura aceea nenorocită, care a agitat apele pe aici, nu cred să se simtă în stare de o nouă confruntare. A cheltuit multă energie încercând să-şi salveze pielea. Morkhan l-a rănit, iar driadele l-au băgat cu totul în sperieţi. Sincer, mă îndoiesc că se mai află în acest moment pe pământurile noastre.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate. Totuşi, fi prudentă.

— Promit.

## CAPITOLUL 8

Bărbatul care păzea Văpaia stătea cu privirile concentrate asupra ei, asudând, încercând zadarnic să străpungă cu privirea inima flăcărilor. Pupilele aurii i se dilataseră atât de mult, încât acopereau aproape în întregime albul ochilor.

În locul unde văzuse cu câteva clipe mai înainte sacrificiu, pierderi şi schimbări, totul se năruise-n haos, distrugere şi moarte, iar acum nu mai vedea decât o beznă fără sfârşit, un abis înspăimântător care înghiţea lumile una după alta… Şi din acel abis se înălţa coşmarul, care-l privea cu nişte ochi cumpliţi, cerându-i sângele…

— Este o noapte a revelaţiilor, nu-i aşa, rege Rannoch?

Vocea răguşită îl făcu pe păzitor să tresară şi să se răsucească spre intrarea în galerie. Silueta înaltă a bărbatului era ascunsă în spatele unei mantii cu glugă, care-i acoperea faţa pe jumătate. Ochii din spatele ţesăturii erau de un albastru tern, strălucirea lor – fixă şi stranie. Privirea leoninului se umplu de groază când realiză că se uita în ochii proprii sale morţi.

— Tu..., bâigui el, livid.

— Da, se mişcară buzele subţiri ale creaturii într-un rânjet crud.

Mai înainte ca regele să atingă mânerul săbiei pe care o purta la brâu, capul i se desprinse de pe umeri şi sângele ţâşni într-un şuvoi care împroşcă pereţii încăperii. Nici măcar nu văzuse discul metalic al cărui tăiş îi retezase gâtul. Cei câţiva stropi care ajunseră în miezul Văpăii sfârâiră şi flăcările acesteia, nici aurii, nici argintii, se stinseră cu un vaiet surd.

Demonii năvăliră în chilie câteva clipe mai târziu, rânjind încântaţi în faţa mizeriei din faţa lor. Trupul bărbatului încă mai zvâcnea pe podeaua de piatră, şuvoiul de sânge mânjind lespezile şi mobila din încăpere.

— O lovitură impecabilă, generale Antl, îl felicită pe un ton mieros unul dintre demoni.

— Da, nu-i aşa? lungi el cuvintele, măgulit.

Închise ochii, trăgând adânc pe nas mirosul sângelui proaspăt şi al morţii. La urechile lui ajungeau strigătele de spaimă şi durere ale leoninilor, o melodie incredibil de dulce...

— Păstrăm femeile? îndrăzni una dintre creaturi să-i tulbure momentul de delectare.

— Nu. Ucideţi-i pe toţi, mai puţin unul, care să le dea de ştire. Înălţimea Sa vrea ca ei să cunoască soarta care-i aşteaptă. Apoi daţi foc acestui loc. Dar mai întâi, zâmbi cameleonul extrem de încet, cu ferocitate, aveţi permisiunea mea să vă distraţi.

Demonii chiuiră şi se împrăştiară care încotro. Generalul mai zăbovi câteva momente, aşteptând ca trupul bărbatului ucis să-şi înceteze tremurăturile şi convulsiile, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi chilia, nu înainte de a lua cu sine cupa goală care, vreme de secole nenumărate, adăpostise Văpaia celor din Asgard.

Prima dintre alianţele pe care Nemeth le prevăzuse tocmai fusese spulberată.

Curând avea să fie împiedicată şi cea de a doua. Apoi avea să cadă şi ultima dintre ele şi Nemeth avea să-i conducă spre izbândă.

Totul nu era decât o chestiune de timp. Iar timp încă mai aveau destul.

Cu braţele pline de ierburi şi alte lucruri trebuincioase, Leah păşi pe buştean şi dispăru dincolo de perdeaua de apă. Focul ardea molcom în vatră şi fata îngenunche în faţa lui, triind tulpinile crude, rădăcinile şi seminţele pe care le culesese înainte ca soarele să răsară. Se ridică şi aduse alte lucruri necesare, inclusiv flaconul din cristal pe care Neyra i-l dăduse cu o zi în urmă.

Înteţi focul cu ajutorul puterilor ei, descântându-l, apoi respiră adânc, pregătindu-se. Ştia că n-avea să-i poată proteja pe toţi cei care locuiau în cetate, dar măcar avea să încerce să ofere protecţie la cât mai mulţi cu putinţă.

Turnă apa binecuvântată de zei în vasul de alamă nouă şi-l atârnă deasupra focului, făcu un cerc de sare în jurul lui, apoi aprinse tămâia şi înconjură totul de trei ori, pentru purificare. Îşi scoase cristalele din punguţa pe care o purta întotdeauna la brâu şi aşeză patru dintre ele pe cercul de sare, marcând cele patru puncte cardinale, şi totodată şi cele patru elemente, pe cel de-al cincilea lăsându-l încet pe fundul vasului. Adăugă în apa care începuse să fiarbă plantele, seminţele şi rădăcinile magice în ordinea puterii şi importanţei lor, descântându-le pe rând. În peşteră se răspândi mirosul amar al fierturii, făcând-o să se strâmbe.

Când conţinutul vasului începu să bolborosească, Leah desfăcu bocceluţa de pânză şi studie grămăjoara din faţa ei. Erau acolo fire de blană de lup, de vulpe, de urs, excremente de liliac, aripi de păsări, picioruşe şi aripi de insecte, un ou de şarpe, vârful

cozii unui guşter şi altele rămăşiţe de animale pe care le adunase de-a lungul unei zile încheiate de căutări.

Dacă forma pe care cameleonul şi-o alegea ca să pătrundă între zidurile cetăţii se regăsea într-unul din aceste lucruri, atunci oamenii care urmau să-i poarte protecţia aveau să-l vadă în forma lui adevărată. Desigur, talismanele n-aveau să le protejeze vieţile, dar măcar n-aveau să fie luaţi pe nepregătite şi măcelăriţi ca nişte miei. Nu-i plăceau ultimele ingrediente ale vrăjii, dar erau necesare ca vraja să funcţioneze.

Răsuflând adânc, începu să le arunce în fiertură, una câte una, vizualizând fiecare vietate în parte şi imprimându-le energia în acel amestec. Termină de pus şi ultimul rest de ţesut animal şi, graţie unei inspiraţii de moment, îşi reteză o şuviţă de păr, aruncând-o peste toate celelalte. Apoi destupă flaconul şi-i turnă dintr-odată conţinutul de un roşu strălucitor şi viu peste acel amestec dubios.

Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic, apoi totul explodă într-o energie orbitoare, care o mătură de pe picioare şi o proiectă în capătul celălalt al peşterii. Se izbi cu ceafa de zidul umed şi-şi pierdu cunoştinţa.

Nu ştiu cât timp rămăsese aşa, cu simţurile amorţite de pe urma impactului. Dacă ar fi îmbrăţişat un fulger, asta în cazul care ar fi fost posibil acest lucru, cu siguranţă s-ar fi simţit mai puţin zdruncinată.

Într-un târziu, izbuti să se înalţe în şezut şi rămase nemişcată câteva secunde, încercând să-şi limpezească privirea. Capul îi zvâcnea înfiorător şi, căutând sursa durerii, dădu peste un ditamai cucuiul. Faptul că locul respectiv era şi umed pe deasupra îi dădu de ştire că pielea în pleznise în zona cu pricina şi-i dăduse sângele.

Gemând scăzut, se sprijini cu spatele de perete şi-şi presă ochii care-i pulsau în orbite cu podul palmelor. Un junghi nou de durere îi sfredeli ceafa, urmat de altele mai mici. Cucuiul i se

retrăgea. Când durerea cedă complet, deschise ochii prudentă. Preţ de aproape două minute încheiate fu incapabilă să se mişte.

Vasul dispăruse fără urmă, focul se stinsese aproape complet, iar podeaua peşterii era acoperită de cristale mici ce scânteiau ca nişte lacrimi. Leah întinse mâna şovăitoare şi culese de pe jos cel mai apropiat cristal, studiindu-l uluită. Piatra nu era mai mare decât unghia degetului ei mare, perfect ovală şi netedă. În miezul ei pulsa o lumină stranie, care-şi schimba culoarea lin, trecând din roşu în verde, apoi în albastru, în violet, roz pal, argintiu şi alb, ca din nou să-şi recapete cea dintâi culoare.

Închizând cristalul în pumn, se ridică şi se îndreptă grăbită spre perdeaua de ape. Străbătu aproape alergând buşteanul prăbuşit şi se opri în dreptul stâncilor, privind în direcţia pădurii.

— Rogan!

Glasul ei fu înăbuşit de tunetul cascadelor, însă Leah ştia că urechile fine ale lui Rogan aveau să-i capteze sunetul vocii pe o rază de două mile.

Aşteptă, fremătând de nerăbdare, apoi îşi repetă chemarea. Bărbatul îşi făcu apariţia din spatele copacilor, alergând în întâmpinarea ei, mişcându-se cu o viteză incredibilă, în salturi lungi. Leah ştia că lupul era cel care străbătea distanţa, dar ea-l vedea pe bărbatul care stătea ascuns în adâncul lui.

Hohotul de râs care-i umplu pieptul izbucni nestăvilit, şi Leah începu să sară pe loc încântată.

— Am reuşit! Funcţionează!

Chiui prelung şi râse cu poftă când Rogan începu să ţopăie caraghios în jurul ei, surescitat. Testându-i puterea, Leah aşeză cristalul pe una dintre stânci şi îngenunche în faţa lupului, scărpinându-l viguros între urechile mari.

— Funcţionează, repetă ea, sărutându-l scurt şi apăsat pe bot.

Privirea albastră a lui Rogan se umplu de nedumerire şi un scheunat întrebător îi ieşi din gât. Leah râse din nou, luă cristalul, plie buzele şi fluieră prelung. Ţipătul de răspuns al lui Maeve se auzi din înaltul cerului. Rămase nemişcată când o zări, admirându-i arcuirea ritmică şi graţioasă a braţelor în timp ce străbătea distanţa în zbor, poziţia corectă a trupului în momentul planării, cu genunchii strânşi la piept şi gâtul arcuit.

— Incredibil, şopti ea, fascinată.

Maeve ateriză lin pe vârful unei stânci, rotindu-şi umerii uşor. Ochii ei verzi erau calmi şi liniştiţi, zâmbetul moale, răbdător, aşteptându-i porunca. Şoimăriţa ei era înconjurată de un nimb de energie aurie, caldă, irizată. Leah întinse mâna încet şi-i mângâie umărul cu vârfurile degetelor, simţind nu fineţea pielii albe a lui Maeve, ci netezimea ca de mătase a aripilor ei.

— E incredibil, repetă ea, fără a-şi putea lua ochii de la ea.

## CAPITOLUL 9

Când sosi a doua zi, pe la orele amiezii, în Cetatea Albă, Leah era emoţionată şi plină de exaltare. Făurise nişte talismane uluitor de frumoase, înfăşurând cu grijă fiecare cristal într-o plasă de fire argintii, delicate, şi le petrecuse pe şuviţe înguste de piele. Muncise întreaga după-amiază şi aproape toată noaptea, dar izbutise să le termine la vreme.

De şapte ori câte o sută şi alte patruzeci şi şase. Exactitatea numărului o uimise. Şapte sute patruzeci şi şase de elirieni locuiau în Cetatea Albă, nici mai mult şi nici mai puţin, şi tot atâtea cristale fuseseră născute din vraja ei şi darurile zeilor. Considera acest lucru ca fiind un semn, unul important. Şi pentru că le terminase, trebuia să le ducă cât mai repede acolo unde era nevoie de ele, fiindcă nu dorea ca elirienii să mai petreacă nici măcar o noapte expuşi în faţa primejdiei.

Aşa că se aşternuseră la drum înainte de răsărit, socotind că dacă plecau dis-de-dimineaţă, le rămânea destul timp să se şi

întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Mai aveau încă multe lucruri de terminat şi timpul o presa îngrozitor.

Ploaia începuse imediat ce ajunseseră dincolo de liziera pădurii, o ploaie deasă, surprinzător de rece. Rogan mersese în faţa ei, adulmecând prin vălătucii de ceaţă, iar Maeve îi stătuse cocoţată pe umăr, fiindcă ploaia cădea din nori şi unde existau nori aproape întotdeauna existau şi fulgere, iar şoimăriţa se temea de ele. Apoi vântul care sufla molcom dinspre miazăzi se înteţi, împrăştiind norii.

Când ajunseră în cetate, soarele strălucea pe un cer senin şi limpede ca un lac de munte. I se spuse încă de la poarta principală că era aşteptată de îndată ce sosea în sala de ceremonii a palatului, dar Leah nu se grăbi, delectându-se cu căldura soarelui în timp ce străbătea aleile pietruite ale cetăţii.

Era o zi superbă şi Leah intenţiona să profite serios de pe urma ei, căci o bună parte din ierburile de leac înfloriseră deja, altele îşi pârguiseră fructele şi unele dintre ele trebuiau culese pe timp uscat. O treabă pe care o putea face pe drum la întoarcere. Întotdeauna o relaxa această îndeletnicire, felul în care se simţea atunci când se conecta la energia pământului, plăcerea cu care-şi rostea descântecul în momentul culesului, menindu-le puterea tămăduitoare...

Leah simţi o durere surdă-n piept când se gândi ca aceea avea să fie, poate, cea din urmă dată când i se îngăduia să facă ceva atât de simplu şi firesc. Multe lucruri aveau să se schimbe în următoarele zile şi săptămâni. Îi venea greu să creadă că acest pământ, curat şi însorit, urma să fie în curând câmpul de luptă a unui război înfricoşător, poate cel mai mare şi mai teribil din toate timpurile.

Fiecare lucru la timpul lui, cugetă ea, alungându-şi temerile şi frământările. Trebuiau să se bucure cu toţii de fiecare ceas de tihnă şi să-l preţuiască cum se cuvine. Fiindcă nimic n-avea să mai fie la fel după aceea.

Şi-n timp ce se îndrepta spre sala tronului, ştiind că la acea vreme Jerod ţinea întotdeauna sfat cu dregătorii de la curte, o izbise tăcerea nefirească din interiorul zidurilor. Se obişnuise cu zarva măruntă din palat, unde copiii se alergau pe coridoare, râzând în hohote şi strâmbându-se la adulţii care-i muştruluiau din mers. Se obişnuise cu murmurul scăzut al conversaţiilor şi cu sunetele casnice pe care slujnicele le făceau atunci când curăţau argintăria, măturau podele, scuturau velinţele şi ştergeau praful pe la colţuri. Peste tot domnea o tăcere încremenită, rău prevestitoare, iar gărzile pe lângă care trecuse aveau feţele încordate şi ochii neliniştiţi.

— Unde este toată lumea? îl întrebă ea pe un oştean scund şi îndesat.

— În sala cea mare, meroween, răspunse bărbatul, înclinându-se adânc în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Încă nu ştim nimic sigur, clătină oşteanul din cap. Astă noapte a sosit primul mesager. A ajuns aici la puţin după miezul nopţii. Figura bărbatului se aspri dintr-odată. Nu cred să fi avut mai mult de doisprezece ani. Era rănit şi îngrozit de moarte. Vorbea nedesluşit, într-un grai care nu era al nostru. N-a mai apucat răsăritul. Danal l-a vegheat până când bietul de el s-a dus.

Ceva rece i se prelinse pe coloană şi inima începu să-i bată mai repede.

— Dar lordul Danal i-a înţeles graiul?

— Da. A vorbit cu el.

— Cum arăta băiatul? îl întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Nu ştiu, meroween, nu l-am văzut. Dar…

— Da? îl îmboldi ea.

— Lyeth, cel care făcea de strajă la porţile mari, spunea că faţa lui... era stranie. N-avea albul ochilor, la fel ca noi, şi pielea îi era neînchipuit de albă.

Un leonin. Trăiau în galerii săpate pe sub pământ, o reţea de labirinte care purta numele de Dorandor, şi rareori ieşeau la lumina zilei. Îşi duceau existenţa într-o desăvârşită izolare, de atât de multe veacuri încât oamenii le uitaseră înfăţişarea. Şi astfel uitată le fusese şi limba.

Ceva se întâmplase, ceva cumplit, dar îi era limpede că nu din gura acelui om avea să obţină răspunsul.

— Ai spus că acesta a fost primul dintre mesageri. Cine al fost cel de-al doilea?

Oşteanul păru de-a dreptul încurcat.

— De fapt... sunt femei. Cinci de toate. Au apărut acum vreo două ceasuri. Chipul lui se înroşi când adăugă cu o voce sugrumată: n-aveau straie pe ele, domniţă. Patru dintre ele stăteau în... În şanţul cu apă de afară, chiar lângă podeţ, se bâlbâi el. Una a fost găsită în fântână. Ea... cânta.

— Ce făcea? se încruntă Leah, stupefiată.

— Domniţa cânta, repetă soldatul, foindu-se de pe un picior pe altul, stânjenit. Şi când au scos-o afară cu ciubărul, era... era exact cum o făcuse mămică-sa!

Conversaţia devenise bizară şi comică, iar Leah îşi muşcase buzele ca să-şi împiedice zâmbetul să i se lăţească pe toată faţa. Patru femei despuiate în şanţul de apărare al cetăţii şi una picată în fântână era un lucru... ei bine, cât se poate de inedit!

— Şi spui că aceste domniţe au venit aici cu o solie? se strădui Leah să rămână cât se poate de serioasă.

— Da.

— Din partea cui?

— N-au vrut să zică, dar au cerut mai întâi să te vadă pe tine, meroween. Măria Sa le-a primit de câteva minute şi de atunci nimeni n-a mai intrat şi nici n-a mai ieşit din sală.

— Am priceput. Presupun că domniţele-s îmbrăcate acum, nu? îl tachină pe oştean, dând să plece.

— Îhî, dădu repede bărbatul din cap. Îs îmbrăcate şi-s hrănite. Deşi prea înţeleptul Lot poate-nţelege de ce nişte făpturi atât de gingaşe preferă să mănânce alge şi peşti, în loc de nişte bucate mai acătării! bombăni el ca pentru sine.

— Cum? făcu Leah, oprindu-se brusc şi răsucindu-se spre el, crezând că poate nu auzise bine. Ce-ai spus?

Bărbatul clipi derutat.

— Am spus că au cerut alge şi peşti…

— Sfinte cerule, şopti Leah cu o voce gâtuită de spaimă.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă, deşi nici ea nu înţelegea de ce o zbughise aşa din moment ce i se spusese clar că era aşteptată şi că nimeni n-avea să plece nicăieri. Şi totuşi alergase, ajungând în faţa uşilor duble ale sălii de ceremonii a palatului cu răsuflarea tăiată de efort şi inima poticnindu-i-se în piept. Gărzile care păzeau intrarea se dădură la o parte şi o lăsaseră să intre fără un cuvânt.

Erau cu toţii strânşi acolo. Toţi demnitarii curţii, cavalerii, baronii, şi căpeteniile de seamă ale oştirii din Eliria. Tatăl ei şedea într-un jilţ, înconjurat de garda lui personală. Figura-i împietrită nu exprima nimic, dar Leah ştiu că suferea teribil.

Valul de emoţii amestecate din uriaşa încăpere o izbi în piept ca un pumn mare şi greu. Leah gâfâi scurt. Simţi oroarea, furia, mila şi indignarea care clocoteau în inimile celor prezenţi. Şi simţi deznădejdea şi durerea vie a celor cinci femei care şedeau în picioare, la câţiva paşi de jilţul lui Jerod.

Numai că acelea nu erau femei. Cele cinci chipuri care o priveau rânjind lacom nu erau câtuşi de puţin umane.

Leah se forţă să înainteze calmă, cu paşi măsuraţi, trăgând de timp şi studiind rapid feţele cunoscute ale curtenilor prin dreptul cărora trecea. Toate privirile erau îndreptate asupra ei şi capetele se înclinau respectuos, însă nu observa nimic pe chipul lor.

Nu-i vedea nimeni în afara ei, îşi dădu Leah seama. Asta pentru că ajunsese prea târziu. Toate protecţiile se aflau în desaga mică de la brâul ei şi era perfect conştientă că, oricât ar fi fost de iute şi de capabilă, n-avea să poată ţine piept de una singură celor cinci demoni care holbau ochii la ea. Era pe cont propriu şi trebuia să acţioneze într-un fel sau altul pentru a preîntâmpina dezastrul. Nu doar viaţa ei avea să fie luată, ci şi cea a lui Jerod. Regele şi preoteasa Eliriei aveau să fie ucişi sub ochii curtenilor. Acesta era planul lor, nu avea nici o îndoială în privinţa aceasta. Haosul şi dezbinarea aveau să se instaleze imediat, iar întreaga Elirie, văduvită de regele şi protectoarea lor, avea să fie un teritoriu lesne de cucerit. Totul urma să se termine înainte de a fi început…

Gândeşte-te! îşi forţă ea mintea să lucreze. Ei sunt străinii aici, nu tu!

Se opri brusc în faţa lui Lyam, unul dintre căpitanii lui Jerod, şi se răsuci spre el.

— Lyam, ce plăcere să te revăd după atâta timp! exclamă ea, zâmbind cu căldură.

Faţa bărbatului se umplu de uimire, căci se văzuseră în urmă cu câteva zile şi chiar cinaseră împreună la aceeaşi masă în sala mică, depănând poveşti de pe vremea când erau copii. Un murmur străbătu încăperea, căci nu se cuvenea ca întâiul ei cuvânt să fie adresat altcuiva în afara regelui ei, dar Leah îl ignoră. Se apropie de el în timp ce-şi desfăcea săculeţul de la brâu şi pescui una dintre nestemate. Probabil că toţi aveau să se întrebe dacă nu cumva îşi pierduse minţile…

— Am făcut pentru tine un talisman care să-ţi aducă mireasa cuvenită, rosti ea cu o undă de umor în glas, suficient de tare ca s-o audă toată lumea.

De data aceasta un val de chicoteli străbătu încăperea.

— Ce crezi faci?! mârâi Lyam scăzut, prinzându-i încheieturile mâinilor în pumni şi împiedicând-o să-i agaţe podoaba aceea ridicolă la gât. Meroween…

— Regele tău e în pericol, şopti ea, răsucindu-şi articulaţiile cu dexteritate pentru a-şi elibera mâinile din strânsoarea lui. Şi eu la fel. Ai încredere în mine.

Înălţându-se pe vârfuri, prinse talismanul la gâtul lui, murmurând:

— Urmează-mă şi, orice ar fi, aşteaptă semnalul meu.

El se încruntă, privind peste creştetul ei, vrând să vadă câte mutre aveau să-şi râdă de el, jurându-şi că avea să-l spulbere pe primul nesocotit care avea să se amuze pe socoteala lui. Şi îngheţă, cu ochii pironiţi asupra creaturilor.

— Deci i-ai văzut şi tu acum, şopti Leah uşurată în timp ce se retrăgea. Îşi şade tare bine, căpitane, glăsui ea tare, de data aceasta stârnind hohotele generale. Poate că vei vrea să arăţi regelui tău podoaba.

— Dacă aceasta-ţi este voia, atunci mă voi supune, meroween, oftă el sonor, făcându-i jocul.

Când se opri în faţa lui Morkhan, acesta îşi îngustă ochii, avertizând-o clar să nu facă aceeaşi greşeală şi cu el.

— Şi pentru tine am unul, generale, rosti ea dulce, stârnind ilaritatea întregii săli. Cu coada ochiului văzu demonii schimbând între ei priviri nedumerite. Sunt patru de toate, pentru cei mai viteji dintre vitejii Cetăţii Albe. Se apropie şi mai mult, strângând din dinţi când bărbatul făcu un pas îndărăt şi se feri din calea mâinilor ei. Sir, dacă nu stai locului, voi fi nevoită să te pocnesc

de-o să-ţi sară ochii din cap! şopti ea fără să-şi mişte buzele, privindu-l enervată.

Respectivii ochi se bulbucară cât cepele. Morkhan clipi derutat, în parte pentru niciodată n-o mai auzise vorbindu-i pe acel ton, pe de altă parte, pentru că în privirea bărbatului din spatele ei sticlea ceva ce îl îndemna să o asculte. Dându-şi exasperat ochii peste cap, se îndoi de spate, aplecându-se spre ea, şi o lăsă să-i prindă talismanul la gât.

— Sper că ştii ce faci, meroween, o preveni el pe un ton sumbru.

— Ondinele nu sunt reale, murmură Leah. O să le vezi şi domnia ta de îndată. Numai cei ce poartă aceste pietre pot să vadă adevărata faţă a lucrurilor. Aşa, zâmbi ea scurt când îl văzu tresărind şi încordându-se brusc. Generale, îţi cunoşti oamenii mai bine decât îi cunosc eu, rosti ea, ridicând vocea. N-aş vrea să comit o nedreptate, alegându-i pe cei care nu merită îndeajuns binecuvântarea acestui talisman. Numai cei mai viteji dintre viteji vor merita această binecuvântare, repetă ea.

În acel moment, Leah regretă că se pripise. Priceperea şi experienţa lui Balath i-ar fi fost de folos, dar nu avea cum să-şi mai ia vorba înapoi. Următoarele două protecţii aveau să fie prinse numai la gâtul a doi bărbaţi neînsuraţi, curajoşi şi, spera ea, dotaţi cu nişte reflexe excelente.

— Meroween, oamenii mei sunt cu toţii neînfricaţi, replicase generalul cu o licărire sumbră în ochii verzi. Dar mă voi strădui să fiu nepărtinitor şi drept.

Generalul desemnase alţi doi câştigători ai bâlciului regal, Ewen din Kaenich şi lordul Gelroy din Gornoch, spre hazul general, stârnind mânia de moment a primului şi râsul bubuitor al celui de-al doilea, renumit pentru firea lui hâtră şi înclinaţia spre farse. Gelroy reacţionase cel mai bine dintre toţi. În clipa în care ochii săi poposiseră asupra demonilor, buzele i se curbaseră într-un zâmbet uşor, însă expresia ochilor îi rămase absolut neschimbată. Singurul semn pe care i se păru Leah că-l zăreşte

în ochii aceia albaştri ca un cer de vară fu un licăr scurt, de nerăbdare şi anticipaţie.

— Meroween, ce înseamnă toate astea?! tună Jerod, ridicându-se în picioare şi fulgerând-o cu o privire mânioasă. Ne confruntăm cu…

— Cu un pericol fără precedent, e adevărat, replică ea calmă, curmându-i vorba şi susţinându-i privirea fără să ezite. Un război cumplit, poate cel mai înfricoşător dintre toate războaiele purtate în această lume, este pe cale să înceapă.

Vorbele îi însoţeau paşii în timp ce se apropia de tatăl ei, flancată de cei patru luptători. Le simţea încordarea, furia şi nerăbdarea pe măsură ce se apropiau de creaturi, şi se ruga ca niciunul să nu-şi piardă cumpătul şi să se repeadă înainte ca ea să fi lansat semnalul de atac.

— Vremea lucrurilor mărunte, lipsite de griji, va apune curând, continuă ea cu glas limpede, sonor, privind pe rând în ochii celor prin faţa cărora treceau. Vom duce dorul bucatelor alese, a paturilor moi, a danţului şi a muzicii. Vom uita să râdem şi să ne bucurăm de fiecare clipă, căci singurul nostru ţel va fi să înfruntăm, să rezistăm şi să biruim întunericul care a început să se îndesească la hotarele noastre, ameninţând să ne înghită lumea. Unul dintre demoni rânji aprobator şi Leah îşi înghiţi repulsia. Dar ne-au rămas câteva zile până la acel ceas de cumpănă, când sorţii vor decide a cui va fi biruinţa cea din urmă. Şi în aceste zile ne vom bucura şi ne vom aminti toate lucrurile importante pentru care vom ridica săbiile şi vom lupta.

Se opri la câţiva paşi distanţă de nemesingieni, privindu-şi regele neclintită. Era încordată ca un arc, stomacul îi era contractat şi o mâncau palmele.

— Şi vom începe să ne bucurăm începând…, sfârşi ea suav, întorcându-şi faţa spre unul dintre demoni cu un zâmbet moale, chiar acum!

Săbiile ţâşniră din teci la unison, sclipind mortal în lumina blândă a amiezii. Creatura asupra căreia îşi focalizase atenţia căscă ochii uluită, apoi scoase un mârâit furios din adâncul gâtlejului, repezindu-se spre ea. O clipă mai târziu, capul îi zbură de pe umerii şi sângele negru o împroşcă în faţă pe Leah. Un strop sau doi îi ajunseră în gură şi gustul lor fetid îi întoarse stomacul pe dos.

Scuipând îngreţoşată, Leah îşi şterse faţa cu mâneca şi se răsuci spre stânga, taman la timp pentru a-l vedea pe Morkhan implantându-şi până-n prăsele sabia lungă şi grea în pieptul unuia dintre cei patru demoni rămaşi. Ochii fiarei se înroşiră şi buzele i se răsfrânseră într-un rânjet oribil, dar nu se clătină, căzând în braţele morţii, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Dimpotrivă, rana pricinuită nu părea să-i fi cauzat nici un neajuns. Morkhan se încruntă derutat. Se auziră strigăte. În clipa următoare pumnul creaturii îl izbi pe general mai jos de baza gâtului, cu o forţă nimicitoare care-l scoase din luptă, proiectându-l prin aer la o distanţă de câţiva metri în spate. Demonul se retrase câţiva paşi, căznindu-se să-şi scoată sabia din piept cu ambele mâini. Chipul i se contorsionase într-o grimasă de durere şi, pe măsură ce metalul care-i străpunsese inima aluneca afară, un mârâit lugubru îi ieşea din piept. Leah se îndoia că avea să poată uita vreodată sunetul acela oribil, care neîndoielnic avea să-i umple nopţile de coşmaruri pentru multă vreme de acum înainte. Rotindu-şi cu dexteritate săbiile cu lama scurtă, se repezi asupra creaturii, sărind şi decapitând-o din zbor cu un strigăt sălbatic.

Ateriză la un metru în spatele ei şi se răsuci din nou, parând în ultima clipă tăişul unei toporişti cu lama dublă. Forţa loviturii o trimise câţiva paşi îndărăt, se împiedică de marginea carpetei care acoperea podeaua şi izbuti cu greu să-şi recapete echilibrul. Fiara o atacă iarăşi, mugind şi rotindu-şi arma cu ambele mâini. Sângera din mai multe locuri, răni care ar fi trebuit să fie mortale, îi trecu ei prin mintea încremenită de şoc.

Leah se înţepeni pe picioare, pregătită să blocheze lovitura, dar ceva sclipitor ieşi pe neaşteptate din pieptul demonului şi o

secundă mai târziu capul îi zbură de pe umeri. Trupul damnatului rămase câteva clipe în picioare, apoi se prăbuşi în genunchi. Gelroy îşi scoase sabia din spatele creaturii şi-i zâmbi peste cadavrul care se prăbuşea, făcându-i complice cu ochiul înainte de a se răsuci sprinten, pentru a-i sări în ajutor lui Lyam şi lui Ewen, care se luptau cu singurul demon rămas în viaţă. Îl siliră să bată în retragere şi-l încolţiră într-unul dintre ungherele sălii. Demonul se lupta disperat să-şi salveze viaţa. Expresia lui era hăituită şi era conştient că şansele de a rămâne în viaţă i se împuţinaseră dramatic. Făcând un salt incredibil de înalt, creatura se răsuci în aer şi izbi cu picioarele în zid, plonjând pe deasupra capetelor într-o alunecare impresionantă, pentru a se agăţa, o clipă mai târziu, de candelabrul imens ce atârna din tavan la o distanţă de douăzeci de picioare de podea. Candelabrul se legănă sub greutatea lui, câteva lumânări se desprinseră din suporturi şi căzură.

Damantul îşi plimbă ochii plini de ură deasupra mulţimii încremenite de sub el. Întâlni privirea Leei şi vocea lui îi răsună în minte.

Vei muri, târfă nenorocită! La fel cum vor muri şi câinii tăi. Le vom bea sângele, le vom sfâşia trupurile şi le vom mânca inimile. Nu vom cruţa nici un suflet. Veţi fi morţi cu toţii. În acest loc nu va rămâne decât cenuşa şi uitarea… Curând!

Rânjind, demonul îşi dădu drumul, preschimbându-se în aer. Pasărea de talie mică, cu penajul întunecat, ţâşni prin una dintre ferestrele boltite.

Leah înjură şi se repezi după el, dorindu-şi să fi avut la îndemână un arc şi o săgetă pregătite. Cu toate că ştia că-l pierduse, cercetă curtea şi împrejurimile, asigurându-se.

În spatele ei era un vacarm de nedescris. Oamenii îşi reveniseră din şoc. Lupta nu durase mai mult decât trei sau patru minute, dar fusese de o ferocitate ieşită din comun.

Închizând ochii, fata stătu nemişcată, cu simţurile ascuţite, cercetând peisajul cu mintea. Dacă lepădătura aceea se ascundea la adăpostul pădurii, avea să plece s-o vâneze...

O mână îi atinse umărul şi Leah se răsuci brusc, gata să lovească. Lyam făcu un pas în spate şi-şi ridică mâinile.

— N-ai de gând să-mi verşi sângele numai pentru că am vrut doar să-ţi mulţumesc, nu-i aşa, meroween? glumi el, zâmbind strâmb în faţa expresiei cumplite care zvâcnise pentru o clipă în ochii ei.

— Poate, admise Leah arcuindu-şi o sprânceană subţire şi forţându-se să se relaxeze.

Şi pentru că simţea nevoia, făcu un pas spre el şi-şi sprijini fruntea de umărul lui. Braţele lui o cuprinseră strâns.

— Cum de-au izbutit să intre înarmaţi aici? îl întrebă ea într-un târziu.

— Nu erau înarmaţi când au intrat în sală, Leah, răspunse el, înghiţindu-şi mânia şi scrutând zările peste creştetul ei. Afurisitele alea de săbii s-au materializat în mâinile lor în clipa când am tăbărât asupra lor! Doar ai văzut şi tu lucrul acesta!

Leah rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia pentru un lung moment. Da, văzuse. Armele acelea apăruseră în mâinile nemesingienilor de nicăieri. La fel cum se întâmplase şi în urmă cu câteva zile. Cum de era posibil una ca asta? ... Fusese... o vrajă, era aproape sigură. Urma să se gândească la asta mai târziu.

— Au ajuns prea aproape de rege, de două ori în mai puţin de o săptămână, rosti ea cu o voce gâtuită de furie şi teamă.

— Un lucru care nu se va mai întâmpla şi a treia oară! făgădui Lyam pe un ton scăzut, privind-o cu maxilarele încleştate.

Leah i se desprinse din braţe, oftând întretăiat.

— A mai fost cineva rănit în afara generalului?

— Nu, din câte am văzut eu.

— Bine, răsuflă ea uşurată, vârându-şi săbiile în tecile din spate şi ştergându-şi palmele asudate de poalele tunicii. Asta e bine. Îşi roti privirile în jurul ei, înregistrând absentă figurile împietrite de şoc şi oroare. O să vreau să am o vorbă cu tine mai încolo.

— Îţi stau la dispoziţie oricând, meroween. Sunt un bărbat care abia aşteaptă să-şi întâlnească mireasa, o tachină el.

Leah îi aruncă un zâmbet scurt peste umăr, pe jumătate amuzat, în vreme ce se îndepărta.

O jumătate de oră mai târziu, sala fusese golită şi oamenii curăţară locul, un lucru dificil din moment ce sângele creaturilor păruse să ardă piatra acolo unde o atinsese. Carpeta cea mare fusese strânsă şi incinerată în spatele magaziilor, odată cu cadavrele nemesingienilor. Lordul Morkhan primise îngrijirile necesare, la fel şi Ewen, care suferise o rană superficială la coapsă.

Vestea celor petrecuse în sala de festivităţi se răspândise în cetate ca suflată de vânt şi, prin urmare, fură nevoiţi să trateze lucrurile în ordinea priorităţii lor. Jerod convocase întreaga suflarea în curtea mare din faţa palatului. Poporul trebuia să fie asigurat că regele lor nu păţise nimic. Talismanele fură împărţite, magaziile de arme golite şi distribuite fiecărui elirian care ştia să le mânuiască.

Marele Consiliu fu convocat, dar de această dată fură primiţi şi nobilii de rând, negustorii şi artizanii, un lucru fără precedent.

— Am fost amăgiţi, crezând că ni se acordă privilegiul unei săptămâni de răgaz pentru a ne trimite răspunsul, începu Jerod, intrând direct în miezul problemei. Războiul va începe mai curând decât ne-am aşteptat. Deja a început, se corectă el. Două dintre patrulele noastre au fost măcelărite.

— Când s-a întâmplat asta? îşi repezi Leah ochii spre el. Eu de ce n-am fost informată?

— Vestea aceasta teribilă am primit-o abia astă noapte, meroween. Privirea lui o reduse la tăcere. Am trimis trei patrule acum cinci zile, ca să vegheze asupra graniţelor din nord, continuă Jerod să-i informeze. Una dintre ele s-a întors acum două zile. Nemesingienii şi-au instalat tabăra în cetatea Sayerului. Iscoadele miau spus că împrejurimile ei sunt împânzite de o mare de corturi. Numărul lor nu poate fi socotit. A doua patrulă ar fi trebuit să se întoarcă astăzi şi să-mi raporteze ultimele observaţii. Privirea regelui se aspri. Băiatul, singurul leonin care a scăpat din măcelul de la Dorandor de acum două nopţi, a spus că le-a văzut trupurile căsăpite în drumul lui până aici.

— A fost un adevărat masacru la Dorandor, preluă Danal cuvântul. Au folosit demoni cu darul prefacerii ca să pătrundă în galerii şi au aplicat aceeaşi tactică ca în cazul sayeriţilor. Primul ucis a fost regele Rannoch. Copilul care fost cruţat şi lăsat să ajungă până aici, ca să ne povestească tragedia care s-a abătut asupra poporului său, era nepotul regelui. A fost silit să asiste la întregul carnagiu. Luptătorii lor au fost sfâşiaţi în bucăţi, femeile batjocorite şi ucise cu bestialitate. Pruncii au fost daţi ca hrană unor creaturi oribile, de coşmar…

— Li se spune gholl-i, murmură Leah, cutremurându-se.

— Da, aprobă Danal, întorcându-şi ochii spre ea. Ce ştii despre ei, meroween?

Leah le povesti istoria pe care regina din Meer i-o spusese cu câteva zile în urmă. În învălmăşeala primei tentative de asasinat asupra lui Jerod, pur şi simplu îi ieşise din minte acea discuţie.

— În concluzie, toate aceste veacuri în care au stat ascunşi în văgăunile lor, ştergându-şi urmele, învăluiţi în uitare, au făcut-o pentru a-şi construi o armie puternică, înfricoşătoare, de nebiruit, concluzionă Balath cu o voce răguşită.

— Sunt vicleni, incredibil de iuţi şi de puternici, interveni şi lordul Gelroy în discuţie, plimbându-şi privirile liniştite peste chipurile prezente. Astăzi, cei mai mulţi dintre cei aici de faţă au văzut de ce anume sunt în stare. Ne confruntăm cu ceva mult mai periculos decât a crezut oricare dintre noi. Nu pot fi ucişi decât într-un singur fel: decapitaţi. A-i răni, din câte am observat, nu rezolvă mare lucru. Nici măcar nu-i încetineşte. Regele nostru are dreptate. Războiul a început deja. Faptul că locul bătăliei nu a fost încă ales nu este decât o chestiune de timp şi strategie. Până atunci, ne vor hărţui, ne vor întinde capcane şi vor încerca să ne împuţineze numărul.

— Va trebui să începem cât mai degrabă să golim satele. Cetatea Albă nu va putea adăposti decât încă două mii cinci sute de elirieni, restul vor trebui să se împartă între Altnaharra şi Dornoch. Le vom fortifica zidurile şi vom instrui oameni care să le apere. Nu cred că vor ataca acolo, dar este mai bine să fim pregătiţi. Va fi necesar să strângem provizii pentru următoarele două luni.

Se lăsă un moment de tăcere. Limita de timp dată de Samyr nu fu comentată de nimeni. Cu toţii ştiau că la sfârşitul acelor opt săptămâni aveau ori să se întoarcă la casele lor şi să-şi reia obiceiurile şi traiul tihnit de până atunci, ori aveau să piară cu toţii.

— Prin urmare, vom începe de mâine să adunăm toţi oamenii capabili să ridice o sabie şi să lupte, vorbi Jerod. Îi vom antrena şi instrui. Vreau ca fierarii de pe tot cuprinsul ţării să se adune în cele trei fortificaţii şi să lucreze neîntrerupt...

Leah îl asculta pe jumătate atentă. Era ceva ce o nelinişte teribil în toată nebunia acelei zile. Impunându-şi răbdarea, Leah aşteptă ca întrunirea să ia sfârşit şi să rămână singură cu Jerod, lucru care se întâmplă la sfârşitul a trei ceasuri lungi de dezbateri aprinse şi planificări minuţioase.

— De unde au ştiut ei că noi intenţionam să legăm o alianţă cu cei din Dorandor? atacă ea direct miezul problemei.

— N-am nici cea mai vagă idee. N-a supravieţuit nimeni acelui masacru înfiorător. Făcu o mică pauză, privind-o lung. Sugerezi posibilitatea unui trădător printre noi?

— Nu, clătină ea încet din cap. În primul rând pentru că ideea în sine este absurdă. Nici un elirian nu şi-ar trăda regele şi ţara, o ştim amândoi foarte bine. Dar chiar şi aşa stând lucrurile, n-ar fi avut timp să trimită această informaţie. Drumul până în Sayer durează patru zile şi tot atâtea nopţi, poate mai puţin dacă solia ar fi fost alimentată încontinuu cu merinde şi ar fi avut posibilitatea să călărească neîntrerupt. Asta presupune cai puternici, asemeni celor din grajdurile regale şi ştim că numai câţiva dintre nobilii de aici îşi permit asemenea achiziţii, iar aceia îţi sunt loiali. Aşa sper. Şi-n al doilea rând, damnaţii n-ar fi avut timp să acţioneze, decât dacă au plănuit acest lucru cu ceva vreme în urmă.

— M-am gândit şi eu la acest aspect, mărturisi Jerod, masându-şi ceafa tensionată. S-au mişcat foarte repede şi ţintit!

— Dorandor-ul şi locuitorii lui nu constituiau o ameninţare imediată pentru ei, reflectă Leah cu voce tare. Poate mai târziu, da, ar fi putut să le încurce socotelile, dar nu acum. Nici măcar nu se aflau în drumul lor.

— Într-adevăr.

— Şi totuşi i-au nimicit pe toţi. Alianţa aceasta s-a pierdut înainte de a fi legată. Leah îl privi cu inima strânsă. Cei din Dorandor aveau Văpaia, milord. Puteau prevedea ceea ce avea să li se întâmple. Şi totuşi au căzut victime urgiei care s-a abătut asupra lor. Ceea ce mă frământă cu adevărat este cum de a fost posibil acest lucru?! … Leoninii aveau faima unor adevăraţi lei în luptă. Curajul lor nu cunoştea limite şi erau nişte războinici de temut. Vocea i se poticni sub un val de revoltă şi durere. Cum de au putut să îngăduie această grozăvie?! …

— Nu suntem în măsură să judecăm voia Lor, ci doar să ne supunem ei.

Leah strânse din dinţi şi porni spre ferestre. Ziua începuse să se îngâne cu noaptea. La apus, cerul era brăzdat de fâşii lungi de culoarea şofranului, a purpurei şi a ametistului. Umbrele se lungeau, căţărându-se pe zidurile albe. Un fluture de amurg trecu prin dreptul ferestrei atât de aproape încât Leah simţi pe faţă curentul uşor stârnit de mişcarea iute a aripilor cafenii şi moi. Pe parapeţi, gărzile se schimbau între ele. Un câine lătră în apropierea palatului şi alţii îi ţinură isonul.

— Profeţia Zeilor a fost spulberată în cele patru vânturi, rosti ea încet, cuprinzându-şi umerii, înfrigurată nu de răcoarea înserării, ci de răceala împietrită care venea din adâncul ei. Însă ei sunt prea mândri pentru a-şi permite astfel de greşeli. Nu ne-ar fi trimis cuvântul lor şi nu ne-ar fi dat speranţe deşarte, dacă ar fi prevăzut ceea ce s-a întâmplat în Dorandor. Se răsuci cu faţa spre el, muşcându-şi buzele neliniştită. N-au putut prevedea acest tragic deznodământ, altfel ar fi intervenit cumva…

— N-ar trebui să rosteşti asemenea vorbe cu voce tare şi să te îndoieşti de puterea lor…

— Prea puţin îmi pasă în acest moment dacă lezez amorul propriu al unor frunţi nemuritoare! replică Leah, enervându-se. De două ori viaţa Domniei Tale a fost la un pas de a fi curmată. Elirienii nu vor lupta fără regele lor, cei din Asgard cunosc acest fapt şi, cu certitudine, şi scârnăviile alea îl ştiu! Înscrisul nu îngăduie alegerea unui alt pretendent la tron decât după cele trei luni obligatorii de doliu. Aceasta este Legea! … Trei luni în care am fi fost lipsiţi de un ocârmuitor care să ne conducă în luptă, pentru că alesul ar fi trebuit mai întâi să-şi dovedească vrednicia în faţa tuturor înainte de a fi uns rege. Trei luni în care am fi fost vulnerabili. Pun rămăşag că nici acest fapt nu le este deloc străin nemernicilor ălora!

— Leah! o atenţionă Jerod, după care oftă, înmuindu-şi tonul. Sunt conştient de urmările pe care înlăturarea mea de pe tronul Eliriei le-ar fi avut. Şi-ţi înţeleg îngrijorarea. Şi pe mine mă descumpăneşte noua starea a lucrurilor, însă refuz să mă las copleşit. Pământul acesta nu va cunoaşte jugul înfrângerii şi al umilinţelor! jură el, privind-o neclintit. O alianţă a fost

împiedicată, un lucru adevărat şi nespus de trist, cu atât mai mult cu cât cunoaştem împrejurările care au dus la acest deznodământ regretabil. Însă avem chezăşia celor din Meer şi o alta pe care o vom lega curând…

— Nu înţelegi, tată! izbucni Leah, pierzându-şi cumpătul. Nu va mai exista o altă alianţă în afara celei din Meer! Cele cinci creaturi care au venit astăzi aici aveau acel chip pentru că-l cunoşteau! … Îl văzuseră! Demonii cu darul prefacerii trebuie să atingă entitatea a cărei formă o împrumută. Ori să aibă nişte puteri formidabile şi o imaginaţie pe măsura acestora, ceea ce este şi mai rău. Numai aşa îşi pot duce minciuna şi înşelătoria până la capăt.

Chipul lui Jerod se albi şi Leah închise ochii strâns pentru un moment, muşcându-şi buzele cu putere şi mustrându-se în tăcere. N-ar fi trebuit să-l încarce cu povara frământărilor ei, cu atât mai mult cu cât nu avea deocamdată nici o dovadă clară, care să-i probeze teoria. Era doar o teorie… o bănuială, un presentiment. Dar, orice ar fi fost, suflarea ei îi îngheţa pieptul.

— Aş putea să mă înşel, oftă ea deschizând ochii şi privindu-l cu tristeţe. Probabil că mă înşel. Khaly ar trebui să ajungă aici dintr-o clipă-n alta şi…

— Nu, murmură bărbatul, clătinând încet şi resemnat din cap. În adâncul inimii tale ştii că deja este prea târziu. O văd în ochii tăi.

— Aş putea să mă înşel, repetă Leah, dorindu-şi cu toată fiinţa ei ca lucrurile să stea într-adevăr altfel. Nu vom şti sigur până când nimfele nu se întorc cu răspunsul lor.

Dar în adâncul ei ştia că licărul acela de speranţă era inutil şi că aşteptarea lor avea să fie zadarnică. Umbrele începuseră să se întindă prea mult şi prea repede…

Tatăl ei avea dreptate. Războiul începuse deja.

## CAPITOLUL 10

— Parcă am stabilit că nu suntem încă presaţi de timp, rosti cameleonul cu o voce leneşă, aproape plictisită.

Singurul semn care-i trăda furia era zvâcnetul ritmic, constant, al câmpului întunecat de forţă din jurul lui. În privinţa asta nu prea avea ce face. Nemeth încercase să-i fure plăcerea unei răfuieli personale şi asta îl scosese din minţi.

Păstrătoarea era a lui! Misiunea aceea îi fusese încredinţată lui şi nimeni, nici chiar Nemeth, nu avea dreptul să se amestece peste el! Stabiliseră asta din capul locului, nu? … Nu conta faptul că nu izbutise încă să se achite de sarcina respectivă. El nu considera asta un eşec. Eşec era ceea ce încercaseră imbecilii ăia să facă, tulburând apele şi încurcându-i lui socotelile. Pentru el, personal, ceea ce se întâmplase în Cetatea Albă nu însemna că-şi ratase misiunea ci doar o… amânare nefericită de moment.

Totuşi, umilinţa îndurată acolo încă mai continua să-i ardă viscerele. Fusese impulsiv, imprudent şi de o aroganţă care ar fi putut să-l coste mai mult decât o rană superficială, care dispăruse fără urmă, şi un orgoliu turtit până la grosimea unei monede de aramă. Fusese cât pe ce să-l coste şansa unei vieţi fără sfârşit şi a tuturor privilegiilor care o însoţeau: putere, bogăţii, plăcerea de a stăpâni lumi nenumărate, de a poseda comorile acestora…

Îi subestimase. O subestimase pe ea. N-avea de gând să mai repete această greşeală vreodată. Intenţiona să echilibreze balanţa într-un mod cât mai satisfăcător cu putinţă. Deja se hotărâse asupra unei strategii strălucite, un plan absolut încântător prin viclenia şi genialitatea lui, când Nemeth îşi trimisese gărzile nătoade în cetate, tăindu-i şansa de a-l pune în aplicare.

— Ai lipsit cinci zile fără să dai nici un semn, îl acuză Nemeth cu un mârâit, aplecându-se uşor în faţă şi întrerupându-i reflecţiile. Pe unde dracu’ ai umblat?

— Am fost într-o misiune simplă de recunoaştere, zâmbi Saul subţire, înghiţindu-şi enervarea. Mi-ai acordat zece zile să mă

achit de treaba asta. Zece zile în care să mă ocup personal de ea, sublinie el, ridicând un deget şi amintindu-i termenii înţelegerii dintre ei. M-ai desemnat pe mine s-o fac pentru că ştii că niciunul dintre lingăii din jurul tău nu este capabil s-o facă. Ca dovadă stă faptul că au rasolit-o de futui mama mă-sii! … Dacă ai fi avut răbdare încă puţin, ţi-aş fi adus-o la picioare şi probabil că ai fi putut să te bucuri de experienţa inedită a primei nopţi de somn liniştitor de când te afli exilat în locul ăsta care ne înnebuneşte pe toţi!

Nemeth îşi fulgeră fiul cu o privire arzătoare, stăpânindu-şi cu greu propria mânie. Eşecul din cetatea de scaun al Eliriei îi stârnise în asemenea hal furia, încât îşi pierduse controlul cu totul. Stârpitura care se înfăţişase în faţa lui cu câteva ceasuri în urmă, îndrăznind să-i aducă neplăcuta veste, se perpelea acum într-una din pivniţele castelului, pradă unor torturi de neimaginat. O parte din gărzi sale suferiseră urmările directe a uneia dintre cele mai grozave crize de furie pe care le avusese vreodată. Cadavrele fuseseră luate de acolo, sau, mă rog, ce mai rămăsese din ele, şi date drept hrană gholl-ilor. Apetitul acelor creaturi, pe care le zămislise din propria-i nebunie, era întocmai pe gustul lui.

Nu simţise milă şi nici regret. În opinia lui, puterea şi supremaţia trebuiau dovedite cât mai des, ca cei care-l slujeau să nu uite cine era stăpânul. În plus îi făcuse o imensă plăcere să le sfârtece trupurile, să se delecteze cu agonia şi cu mirosul îmbătător al fricii lor. Unii îl priviseră implorator şi pentru aceia simţise dispreţ. Nici măcar nu se deranjase să ridice sabia asupra lor, ci le dăduse pur şi simplu foc, savurând simfonia urletelor de durere şi neputinţă. Alţii încercaseră să se apere şi aceia fuseseră cei care-i hrăniseră setea de a ucide. Pe de altă parte, socotise cu această ocazie că beneficiase de aproape o jumătate de oră de antrenament satisfăcător. Cu toate că era bătrân şi durerea din oasele vechi începuse să-l sâcâie tot mai des, avea încă reflexe iuţi şi o putere extraordinară în muşchii subţiaţi de vârstă.

Trăise veacuri nenumărate în acel colţ uitat de lume, măcinat de o ură fără margini, furie şi dorinţa mistuitoare de a se întoarce acolo unde începuse totul. Fusese izgonit, i se răpise nemurirea şi condamnat să-şi sfârşească viaţa în această lume mică, insignifiantă şi sufocantă... numai pentru că avusese îndrăzneala să ceară ceea ce i se cuvenea!

Singurul lucru care-l mai consolase cât de cât în tot acest timp fusese certitudinea că ei trăiseră în permanenţă cu spaima gândului că va veni fatidica zi când Poarta Celor Şapte se va deschide şi-şi vor privi în ochi propriul sfârşit. Sfârşit care era acum aproape. Zei şi zeiţe îi vor cădea la picioare, înfrânţi şi înfricoşaţi, cerşindu-i o îndurare ce n-avea să vină niciodată. ... Această privelişte grandioasă întotdeauna îl înveselea, făcându-l chiar să chicotească şi să-şi frece mâinile, plin de nerăbdare şi anticipaţie. Avusese la dispoziţie aproape trei mii de ani ca să-şi gândească răzbunarea şi modul în care urma s-o împlinească. Avea să-şi redobândească nemurirea şi, odată cu ea, chipul şi trupul său aveau să reîntinerească, recăpătându-şi vigoarea şi puterea de odinioară. Urma să stăpânească lumi care-i fuseseră interzise, să le distrugă sau să le modeleze după bunu-i plac. Se vedea şezând pe tronul atotputernicului şi mândrului Beltham, singurul dintre zei care avea să-i cunoască mărinimia, petrecându-şi veşnicia într-o lesă la picioarele lui, ca un câine ce era. Tabloul acela era favoritul lui şi singurul lucru care-l împiedica să păşească în el era... ultima dintre Păstrătoare şi Piatra de la gâtul ei!

— O vreau pe târfa asta nenorocită, mârâi bătrânul demon cu ochii scăpărând. Şi vreau comoara ei. M-am săturat să tot aştept!

— Ai aşteptat mai bine de trei mii de ani, replică Saul pe un ton sec, luând o gură de vin din pocalul scump din aur şi privindu-l peste marginea lui. Mai avem răgaz patru săptămâni până când va sosi momentul să luăm ceea ce ne aparţine. Vrei să strici totul din cauza asta?

— Aş fi mai liniştit ştiind că am toate Pietrele Stelei şi sângele ei.

— Cu toţii am fi mai liniştiţi, râse cameleonul răguşit, cu o undă de ironie în glas. Mă gândesc că am lăsat la urmă Păstrătoarea care nu trebuie. Pământul ăsta este… nesuferit! Locul ăsta îmi dă mâncărimi. Iar energia lui îl făcea să fie nervos şi neliniştit, gândi el, dar socoti că este mai bine să păstreze pentru sine acest amănunt pe care Nemeth l-ar fi considerat un semn de slăbiciune. Dar îl vom cuceri şi, odată cu asta, vom stăpâni şi ceea ce se află pe tot cuprinsul lui. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în cetate, îi ceru el calm, încrucişându-şi braţele pe piept.

Nemeth se încruntă nemulţumit, dar îi satisfăcu dorinţa, repetând întocmai cuvintele singurului demon care scăpase cu viaţă din ambuscadă. Avea o memorie colosală, unul dintre multiplele lui talente.

— Vrei să zici că ea a fost singura care şi-a dat seama de înşelătorie? îşi arcui Saul o sprânceană, intrigat şi fascinat.

— Aşa se pare, recunoscu Nemeth fără chef. Până să intre în scenă, totul a decurs conform planului.

— Era singură, punctă Saul. Şi nimeni altcineva nu a bănuit nimic până în clipa sosirii ei.

— Da, exact aşa a fost.

— Şi totuşi a ales patru bărbaţi din cei prezenţi, formând o mică forţă de atac, care le-a venit de hac alor noştri. Patru bărbaţi care, până în clipa intrării ei în decor, n-au suspectat nimic ne la locul lui.

— Adevărat, recunoscu Nemeth în silă.

— Şi-au tăbărât asupra lor, ştiind exact cu cine au de a face.

— Fără nici o umbră de îndoială.

— Ocazie cu care au descoperit accidental şi modul în care putem fi omorâţi.

— Un fapt cu totul neplăcut, se strâmbă demonul. Probabil că este ceva în legătură cu podoabele pe care ea le-a prins la gâtul lor şi cu…

— Ce podoabe? se încruntă cameleonul, devenind brusc atent.

— Lodur zicea că era vorba de un fel de… talismane de dragoste, scuipă Nemeth ultimele trei cuvinte cu dispreţ.

— Talismane de dragoste, repetă Saul încet, încercând să înţeleagă. O secundă mai târziu îşi dădu seama de adevăr şi începu să râdă scăzut. Talismane de dragoste, pe naiba! Femeia asta a făcut ceva, un soi de vrajă, care înlătură minciuna. Unde este Lodur în momentul ăsta? întrebă el, ridicându-se. Trebuie să stau de vorbă cu el.

În mod absolut uimitor, nefericitul Lodur reuşise să supravieţuiască torturilor cărora fusese supus în ultimele cinci ore. Trupul era o masă vie de carne sfârtecată şi singurul ochi care-i mai rămăsese intact i se rotea înnebunit în orbită, cu o expresie sticloasă din cauza groazei. Era la capătul puterilor, îşi dădu seama Saul, şi caznele cărora fusese supus îl smintiseră complet.

A fost nevoie de aproape un ceas ca obţină de la el ceea ce voia să ştie, nevoit să-i subjuge mintea şi să-şi impună voinţa pentru a-l face coerent şi să-i ofere toate detaliile acelui episod nefast. Un ceas în care se simţise scârbit de priveliştea din faţa lui.

Se număra printre puţinii din seminţia sa care detestau genul acesta de distracţie. În opinia lui, era o dovadă de mare slăbiciune să chinui un individ, indiferent de ce anume se făcea vinovat acesta, când puteai să rezolvi totul mult mai rapid şi mai curat. Desigur, mai existau şi mici excepţii, dar acelea erau extrem de rare. Dar dacă tot era vorba să-l omori, de ce să n-o faci din capul locului, smulgându-i ţeasta de pe umeri? Mai puţină mizerie şi bătaie de cap, şi-ţi luai şi dintr-o grijă în plus. Pe lângă asta, era înjositor şi lipsit de orice haz să ciopârţeşti un trup care era legat, fără posibilitatea de a se apăra. El prefera să facă lucrurile acestea în propriul fel. Singurul scop al torturii era

să storci informaţii de la duşmani, ori dacă acestea îţi erau furnizate pe gratis, atunci la ce bun să te mai deranjezi? ...

Prin urmare, în clipa în care termină interogatoriul, făcu singurul gest onorabil şi de bun simţ de care se simţea capabil şi-l decapită. Fireşte, Nemeth avea să se enerveze pentru că-i stricase plăcerea, dar Saul nu dădea doi bani pe asta. După părerea lui, egalase scorul.

Retrăgându-se în dormitorul său, se dezbrăcă de haine şi intră în hârdăul mare cu apă, pe care servitorii i-l pregătiseră încă din momentul în care intrase pe porţile castelului. O baie bună reuşea întotdeauna să-l liniştească şi să-l remonteze. Sprijinindu-şi ceafa de marginea de lemn a scăldătoarei, cameleonul închise ochii şi-şi lăsă gândurile să i se aşeze.

Păstrătoarea, trebuia să recunoască, era o muiere plină de resurse. Cumva, descoperise o formulă care anula puterea unuia din cele mai dragi talente cu care el se născuse. Şi n-o făcuse singură, putea să-şi bage mâna în foc pentru asta. Numai cei din Asgard aveau darul de a vedea adevărul din spatele minciunii.

Deci, primise ajutorul zeilor, concluzionă el, strâmbându-se. Şi făurise nişte talismane care le conferea celor care le purtau abilitatea de a vedea dincolo de aparenţe. Probabil că fusese o mişcare deşteaptă din partea lui Nemeth să-şi trimită dulăii acolo, înainte ca el să acţioneze din nou. Un noroc chior, care-l scăpase de neplăcerea de a afla pe propria piele această măruntă realizare a lor.

Bun, deci elirienii începuseră să se înarmeze. Un lucru de aşteptat în condiţiile date, însă armele de care începuseră să dispună nu erau deloc pe gustul lui. Trebuia s-o scoată pe Păstrătoare din joc. Aducea numai probleme şi ajunsese să-l enerveze treaba asta.

Imaginea ei îi răsări în minte, la fel de limpede ca apa unui râu de munte. Şi la fel de înviorătoare.

Era frumoasă. Într-un fel… mistic, frapant. Exista ceva mai mult decât ochii întunecaţi, plini de promisiuni şi secrete adânci, cu căutătură moale atunci când nu şi-i aţintea asupra vreunui duşman. Era ceva mai mult decât trăsăturile uluitoare ale chipului şi arcuirile seducătoare ale unui trup zvelt şi armonios. Mai mult decât graţia fluidă cu care se mişca. Mai mult chiar şi decât vraja zâmbetului ei. Era vorba despre mintea, voinţa şi puterile ei, despre cunoaştere, forţă şi curaj.

Saul se trezi zâmbind. Ar fi fost interesant să-şi măsoare forţele cu ea pe un teren neutru. Numai ei doi. Ar fi fost amuzant şi distractiv de urmărit cât de deşteaptă, de iute şi de vicleană era în fapt. Cât de puternică. Poate că acest lucru îl împingea spre el. Îi aţâţase curiozitatea. Fusese ademenit şi stârnit de faptul că nu mai întâlnise niciodată o vrăjitoare cu o asemenea forţă mentală. Şi ceva îl făcea să creadă că ceea ce văzuse era numai suprafaţa. Puterile ei erau, cu siguranţă, la fel de adânci ca apa unui lac de munte. Şi la fel de statornice şi de… pline de secrete.

Era neplăcut şi al dracului de incomod, gândi el, să simtă acea atracţie irezistibilă faţă de… cum o numise viermele ăla în momentul în care se căznise să treacă prin scutul energiei lui…? Ah, da, meroween. Cuvântul avea o anumită dulceaţă. Presupunea că i se potrivea… În momentele în care nu era cu atenţia concentrată pe hăcuit demoni. Purta asupra ei semnul războinicului. Şi, din spusele ghinionistului Lodur, se pricepea să mânuiască o sabie. Era o greşeală cosmică nefericită faptul că se aflau de părţi opuse ale baricadei. O femeie cu un asemenea potenţial ar fi fost o… achiziţie valoroasă pentru neamul lui. Talentele de acest fel, o ştia prea bine, se moşteneau pe linie directă. N-ar fi fost vorba numai de contextul actual, ci de cel al unui viitor măreţ.

În alte condiţii, probabil că s-ar fi deranjat să investească un oarece efort şi s-o ademenească în tabăra potrivită. Ar fi fost un pumn usturător dat drept în gura aristocraţiei din Asgard. Gândul acesta îl făcu să rânjească. Convertirea celei care pentru ei reprezenta singura garanţie a păcii şi continuităţii lumii lor… O privelişte magnifică, fără-ndoială!

Trebuia să-şi bage minţile cele rătăcite în cap şi să se concentreze pe ceea ce avea de făcut. S-o captureze, să-i ia sângele şi Piatra, acea nestemată fabuloasă, care-i dăduse încă un motiv să saliveze când o văzuse goală în odaia ei...

Înjurând, se ridică în capul oaselor, înşfăcând bucata de săpun.

Ea era duşmanul lui. L-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Şi chiar o avusese. Mânia şi ura începură să-i vibreze pe sub piele, să-i zvâcnească în vene, să-i ardă în priviri în când îşi aminti.

Le lăsase pe căţelele alea să-i tăbăcească fundul!

Asta era ceva ce nu trebuia să uite niciodată!

## CAPITOLUL 11

Înserarea se lăsa blând, pe nesimţite. Soarele se găsea acum la apus, înroşind cerul cu cercul său de foc. Cei câţiva norişori care pluteau la linia orizontului aveau marginile tighelate cu nuanţe de piersică, ametist şi fum.

Înveşmântată într-o mantie subţire care s-o apere de răcoarea nopţii, Leah stătea sprijinită de marginea de piatră a parapetului ce înconjura donjonul, cu privirea aţintită asupra munţilor care se vedeau în zare.

Muntele Sacru. Locul unde avea să se termine totul, într-un fel sau altul, în mai puţin de o lună.

Oftând încet, Leah făcu o recapitulare a obiectivelor atinse în ultimele zile. Oamenii lucraseră necontenit în săptămâna care trecuse. Zidurile de la Altnaharra şi Dornoch fuseseră fortificate, magaziile şi hambarele umplute până la refuz cu recoltele strânse în grabă, animalele fermierilor adăpostite în interiorul cetăţilor. Elirienii îşi părăsiseră căminele şi-şi duseseră familiile la adăpost în interiorul celor trei cetăţi. Dar nu chiar toţi fuseseră convinşi să-şi părăsească gospodăriile şi fermele, gândi ea cu tristeţe. Şi pentru aceia, făurise protecţii şi făcuse vrăji.

Fierăriile funcţionau neîntrerupt, făurind armele necesare: săbii cu lama scurtă, după modelul elirian, scuturi, apărători, coifuri şi cămăşi de zale, vârfuri pentru săgeţi. Pajiştile însorite din jurul burgurilor se transformaseră în câmpuri de antrenament.

Trupul îi fu străbătut de un fior când se gândi la cât de tineri erau cei mai mulţi dintre soldaţii recrutaţi. Unii dintre ei nici măcar nu împliniseră cincisprezece ani, dar trepidau deja de nerăbdarea de a-şi dovedi vitejia în luptă. Nici măcar nu realizau pe deplin oroarea acelei bătălii. Cea mai mare parte aveau să ude câmpul de la Biel-Cairngorm cu sângele lor. Le văzuse moartea reflectată în mici crâmpeie din viitor şi inima-i plânsese când se gândise la jalea bietelor făpturi care îi purtaseră în pântec şi le dăduseră viaţă…

— Grozavă privelişte, nu-i aşa?

Vocea joasă, învăluitoare, nu o făcu tresară speriată ci să se crispeze. Încet, îşi îndreptă poziţia şi se întoarse spre bărbatul înalt şi brunet care se îndrepta spre ea cu paşi măsuraţi, fără grabă.

— N-am vrut să te sperii, meroween, zâmbi el în chip de scuză, oprindu-se la câţiva paşi de ea. Te-am zărit de jos, stând aici, de una singură. M-am gândit că poate ai nevoie de companie…

— Nu sunt uşor de speriat, generale, iar o companie plăcută este întotdeauna binevenită.

Vocea ei era rigidă şi extrem de politicoasă. Morkhan se sprijini cu spatele de zid, încrucişându-şi gleznele în faţă, apoi îşi înclină capul o idee, privind-o gânditor. Expresia de pe faţa lui era relaxată, însă ochii îi ardeau.

— Nu mă placi deloc, aşa-i?

Fata nu făcu decât să-l privească tăcută.

— Niciodată nu m-ai plăcut, gândi el cu voce tare. Nu pot să nu mă întreb de ce?

Leah oftă adânc şi-şi dădu ochii peste cap în sinea ei. Nota de amuzament din vocea lui o surprinse puţin. Afirmaţia fusese făcută pe un ton de constatare calmă, iar în ochii verzi licărise ceva, un soi de încântare stranie, care o nedumeri.

— Milord, nu este vremea şi nici locul unor astfel de vorbe, începu ea pe un ton diplomat. Războiul…

— Va începe curând, o ştim cu toţii, dădu el din cap, lăsându-şi pentru o clipă privirile să alunece peste peisajul care se cufunda în umbre. Şi cu siguranţă îl vom pierde, meroween.

Leah clipi descumpănită, holbându-se la el.

— Cum poţi să…, începu ea, tremurând de indignare.

— Să nu fiu realist? râse el scăzut. Câţi suntem de toţi? Cinci mii? Să rotunjim la şase, atunci, se corectă el când ochii fetei se îngustară. Însă, chiar şi aşa, suntem jalnic de puţini în comparaţie cu armia pe care trebuie s-o înfruntăm peste trei zile, în zori, la Biel-Cairngorm. Două din cele trei alianţe s-au pierdut. Nu ne avem decât pe noi şi o mână de nimfe ca să apărăm aceste pământuri şi să salvăm un univers întreg! După calculele mele, vom fi unul la cincisprezece. Plus bestiile trupurile acoperite de spini, care se vor înfrupta din carnea noastră. Cei mai mulţi dintre soldaţi sunt copii şi fermieri. De abia dacă-şi pot ridica săbiile de jos. Vor cădea ca muştele. Aşa că, dacă te interesează o părere sinceră şi obiectivă, află că ne vom duce acolo numai pentru a înroşi cu toţii ţărâna.

— Şi ce propui? Să ne predăm? izbucni ea, aruncându-şi exasperată braţele în sus. Şi pentru că în vorbele lui se găsea atât de mult adevăr, începu să se plimbe nervoasă. Suntem puţini, e adevărat, însă vom lupta, chiar dacă şansa de a câştiga este una la un milion. Numai şi pentru că există această şansă o vom face. Şi vom învinge! se opri brusc în faţa lui, vârându-i un deget ultimativ sub nas. Şi ştii de ce? … Pentru că nu ne putem permite să pierdem!

Sprâncenele lui se ridicară admirativ.

— Eşti o femeie puternică, meroween, murmură el, închizându-şi pumnul peste degetul ei în timp ce-şi părăsea poziţia. Curajoasă. Plină de iniţiativă. Şi foarte frumoasă…

Leah fu străbătută de un fior de nelinişte, dar se forţă să rămână pe loc. O irita faptul că era mai scundă decât el cu aproape un cap şi că trebuia să-şi frângă ceafa pentru a-l putea privi în faţă. Simţi cum Piatra de la gâtul ei devine tot mai grea şi începe să se încălzească, pe măsură ce el micşora distanţa dintre gurile lor. Avea de gând s-o sărute, îi trecu ei fugitiv prin minte. Ceea ce încă o şocă fu străfulgerarea bruscă şi neaşteptată a dorinţei din adâncul ei.

Tânjea să-l guste măcar odată… să-l simtă… Mirosul lui o învălui, ceva condimentat, aţâţător. Ochii lui… erau atât de adânci, de seducători… Se mişcă uşor spre el, captivată de focul verde pe care-l vedea în adâncul lor. O dorea.

Simţea asta. Braţul lui i se strecură pe după talie şi o trase mai aproape, lipind-o de el. Căldura şi duritatea acelui trup, virilitatea lui îi înceţoşară mintea. Gura lui se afla la o distanţă de o răsuflare de a ei.

Soarele rămase suspendat încă o clipă la linia orizontului, după care alunecă dincolo de el, şi întunericul se lăsă dintr-odată, învăluindu-i într-o îmbrăţişare moale şi catifelată pe amândoi.

— Fii a mea…, şopti el răguşit.

Ea mai degrabă îi intui cuvintele decât i le auzi, deoarece urechile îi zumzăiau plăcut. Cedă invitaţiei, ridicându-se uşor pe vârfuri. Gura lui se închise lacom pe a ei şi dorinţa izbucni cu forţa unui uragan, biciuind-o pe dinăuntru. Leah scoase un mic sunet uimit când limba lui lunecă peste a ei, apoi minţile i se turtiră, ultima fărâmă de luciditate se evaporă, şi ea se îndesă în el, dornică de mai mult.

Cum de nu ştiuse asta? Cum de nu ştiuse că putea fi astfel? Gustul lui era îmbătător, aspru şi întunecat. De ce-l respinsese

oare până acum, când s-ar fi putut bucura de tot ceea ce el i-ar fi putut oferi? …

Urletul de furie a bărbatului îi lovi timpanele, făcând-o să tresară.

— Ia-ţi labele de pe ea, jigodie împuţită!

Cum era posibil să strige aşa, când gura lui era lipită de a ei? Simţi linia buzelor lui asprindu-se peste ale ei, apoi el o eliberă încet. Sunetul scrâşnit de metal o făcu pe Leah să-şi întoarcă faţa nedumerită. Junghiul de durere instantanee care-i sfredeli ţeasta spulberă pâcla din creierii ei şi ea gemu, având senzaţia că tocmai se trezise dintr-un vis ciudat… sau dintr-un coşmar!

Morkhan stătea la câţiva metri de ea, cu sabia ridicată şi cu o expresie sălbatică în priviri. Leah holbă ochii la el, incredulă. Cum de…?

Nu avu timp să reacţioneze. Fu răsucită în loc ca o păpuşă de cârpe, cu braţele imobilizate pe lângă trup, cu gâtul prins într-o încleştarea nemiloasă.

— Detest să fiu deranjat în toiul petrecerii! mârâi demonul în urechea ei.

Leah îşi umezi buzele şi se chinui să tragă aer în piept. Gâtul o durea, dar nu din cauza strânsorii lui, ci din cauza panicii care o râcâia pe dinăuntru.

— Fă-l să plece! îi ordonă el, accentuându-şi strânsoarea pumnului.

— N-o s-o facă, gâfâi ea, sufocată. Nu-l cunoşti! …

— Te voi ucide, bastard nenorocit! scrâşni Morkhan, cu ochii aţintiţi asupra cameleonului, în timp ce-şi balansa sabia provocator. Te ascunzi în spatele ei ca un laş nenorocit, pentru că ştii că n-ai nici o şansă în faţa mea. Te-am mai rănit şi înainte, nu-i aşa? rânji el, scuipând dispreţuitor pe dalele de piatră din faţa lui. Dă-i drumul şi arată-mi de ce eşti în stare!

Leah simţi tremurul de furie şi ură care-l străbătu pe demon.

— Îţi chemi moartea cu prea multă uşurinţă, nesăbuitule! … Dar, dacă o vrei… vino şi ia-o, îl tentă Saul rânjind şi, pentru a-l provoca şi mai mult, muşcă lobul urechii ei în joacă, în timp ce mâna cu care-i strivise laringele mai devreme alunecă în jos, închizându-se posesiv pe sânul ei.

Leah închise ochii, cutremurându-se. Atingerea lui n-o rănea fizic, însă-i procura un alt fel de suferinţă, mult mai rea, căci înteţea ultimele fărâme ale unei dorinţe despre care acum ştia că nu fusese a ei, dorinţă pe care o plantase în adâncul ei şi care o făcea acum să tremure neputincioasă. Se folosise de minciună, de emoţiile ei din acele clipe pentru a o păcăli. Împrumutase un chip cunoscut ei. Se lăsase înşelată de o iluzie…

Din gâtul lui Morkhan se auzi un mârâit care o făcu să deschidă ochii.

— Rămâi pe loc, generale!

O miră calmul care-i răzbătu din voce, când genunchii îi erau la fel de moi ca gelatina. Era terminată, şi o ştia. Dar al naibii să fie dacă avea să uşureze sarcina stârpiturii care îndrăznise să-şi pună mâinile pe ea astfel!

Inspirând iute, Leah îşi adună forţele şi lovi.

Şocul scurt de putere care i se propagă de-a lungul braţelor îl făcu pe Saul să strângă din dinţi, dar nu-i dădu drumul.

— Stai cuminte! îi porunci el. N-o să reuşeşti decât să mă enervezi cu gâdilatul ăsta…

— Îţi arăt eu gâdilat, glumă sinistră a naturii ce eşti!

Următorul şoc avu intensitatea pârjolitoare a unui fulger. Braţele i se înmuiară ca ceara şi cotul ei i se înfipse cu putere în stomac, făcându-l să icnească şi să se împleticească doi paşi îndărăt, fără aer.

Leah se răsuci, luându-şi avânt să-l lovească, dar suflul energiei lui o izbi în faţă, măturând-o de pe picioare. Zbură prin aer ca un fulg şi se ciocni cu spatele de Morkhan, care pornise deja spre ea, duritatea impactului dezechilibrându-i pe amândoi şi făcându-i să se rostogolească pe dalele de piatră. Generalul ateriză pe spate, cu ea deasupra lui. Deşi se simţea destul de zdruncinată de pe urma coliziunii, fata sări în picioare şi-şi duse mâinile automat la spate. Realiză cu întârziere faptul că nu avea săbiile asupra ei şi abia avu timp să blocheze fluxul de energie care ţâşni de palmele demonului. Cele două şuvoaie, unul argintiu, altul întunecat, ambele la fel de strălucitoare, se întâlniră la jumătatea distanţei dintre ei. Aerul se ondulă, trosni şi pârâi când cele două forţe se ciocniră violent.

Leah simţi şocul impactului în umeri. Vântul, stârnit de explozia aceea de putere şi voinţă, se înteţi dintr-odată, învolburându-i mantia şi poalele rochiei, răvăşindu-i părul în jurul umerilor, aruncându-i şuviţe groase peste faţă. Ochii lor se întâlniră peste miezul acelei furtuni şi ea-i văzu adevăratul chip. Un chip pe care-l mai văzuse de nenumărate ori în vis înainte ca totul să înceapă şi de două ori în ultimele săptămâni.

Buzele demonului se arcuiră într-un zâmbet care ar fi putut să însemne orice între uimire şi admiraţie. Făcu un pas spre ea, împingând-o, forţând. Leah strânse din dinţi, dar rămase neclintită, dublându-şi puterile. Simţi o mişcare în spatele ei, dar nu se răsuci.

— Nu te băga! îi porunci ea, ridicând vocea pentru a acoperi şuieratul vântului a cărui intensitatea creştea din ce în ce mai mult, ameninţând s-o arunce peste muchia parapetului.

Morkhan rămase pe loc, strângând sabia cu amândouă mâinile, cu ochii fixaţi asupra cameleonului, pregătit să intervină de îndată ce i se ivea ocazia. Aerul se ondula în faţa ochilor lui, dar nu vedea nimic din încleştarea celor două forţe. Ştia că undeva, în faţa lui, avea loc un alt soi de luptă, fiindcă simţea furnicături prin tot corpul, ca şi cum aerul s-ar fi încărcat de prea multă electricitate, aşa cum se întâmpla de multe ori înaintea unei

furtuni de mari proporţii. Şi mai ştia că nu avea să poată trece de acel punct care părea să fiarbă ca măruntaiele iadului.

Saul îşi îngustă ochii, cumpănind situaţia. Aşa nu ajungeau nicăieri. Idiotul ăla îi încurcase din nou socotelile şi, cu toate că-şi dorea teribil să-i smulgă inima din piept şi să i-o mănânce crudă, putea să mai aştepte puţin. Una peste alta, n-ar fi plecat cu mâna goală de acolo. Ba chiar deloc. Avusese parte de o distracţie pe cinste, însă venise vremea să-şi ia tălpăşiţa.

Mai zăbovi o clipă, umplându-şi mintea cu imaginea ei, aşa cum arăta în acel moment: înfăşurată în mantia de mătase purpurie, cu părul bogat suflat de vânt, cu mâinile întinse în faţă şi energia aceea orbitoare ţâşnind din centrul lor. Piatra îi strălucea la gât ca o stea proaspăt născută din miezul universului. Avea o tăietură pe obraz, ce sângera molcom, şi ochii mari şi întunecaţi. Arăta sălbatică, neîmblânzită şi superbă, ca o zeiţă păgână. Îşi luă ochii cu greu de la ea, fixându-l pe bărbatul care-i stătea alături.

— Am să te caut pe câmpul de la Biel-Cairngorm, generale, îi făgădui el cu un rânjet feroce. O să-ţi smulg inima din piept şi o să-mi potolesc setea cu sângele tău.

— Ai putea să încerci, se mişcară buzele albite de mânie ale lui Morkhan. Fiindcă te voi trimite drept în iad, acolo unde-ţi este locul, bastard nenorocit ce eşti!

Cameleonul râse aspru, batjocoritor, şi o pironi pe fată cu o privire arzătoare.

— Noi doi ne vom vedea curând, dulceaţă, strigă el, trimiţându-i o bezea din vârful buzelor înainte de a sări peste marginea parapetului, dispărând în întunericul smolit al nopţii.

Strigătul ei indignat şi furios îl făcu să râdă în timp ce se preschimba.

Femeia asta avea un temperament dat naibii, nu glumă.

Ce păcat că era nevoit să-i ia viaţa! Un preţ mult prea mic pentru promisiunea unei veşnicii… dar totuşi un păcat.

Leah se repezi, aplecându-se peste muchia parapetului, încercând să străpungă întunericul din curtea cetăţii. Avea să-i dea foc ticălosului! Numai să-l prindă în raza ei. Încă puţin şi l-ar fi prăjit ca pe un pui!

Faptul că-l ratase, că-l lăsase să-i scape printre degete, o umplu de frustrare şi mânie. Era îngrozitor felul în care se folosise de ea şi de neconceput modul în care o prostise!

Gustul lui încă-i mai zvâcnea pe buze, umplându-i gura. Un gust puternic, seducător, întunecat şi înşelător ca un drog. Înnebunită de silă, dorind să-l spele, să-l şteargă din amintirea ei cu orice preţ, se răsuci şi făcu singurul lucru care-i veni pe moment în minte: îl înşfăcă pe Morkhan de pieptul cămăşii de pânză, smucindu-l spre ea şi lipindu-şi gura de a lui.

Nimic! Nu simţea nimic! îşi dădu ea seama disperată, simţind cum în adâncul ei se căsca un gol imens. Bărbatul rămăsese încremenit, prins între surpriză şi o stare de excitaţie fără precedent. I le simţea pe amândouă. Cum secundele treceau şi el nu făcea nici un gest, Leah se desprinse de el şi-l privi scăpărător.

— Dacă nu mă săruţi, va trebui să te rănesc!

— Îmi porunceşti, meroween? făcu el, îngustându-şi ochii, enervat. Ca să faci diferenţa dintre mine şi el?

Leah se albi şi făcu un pas în spate, dar braţele lui o opriră.

— Iartă-mă, îi ceru el, spăşit şi plin de regret, încleştându-şi maxilarele şi privind-o îndurerat. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, ai dreptate, se bâlbâi ea, cu obrajii în flăcări. Te rog să mă ierţi. Vina este a mea. Te-am insultat grav şi n-am de gând să pretind că nu…

— Eşti tulburată şi găsesc că n-ai nici o vină în tot ce s-a întâmplat, meroween, îi curmă el vorba, oftând prelung.

— Ba da, am, rosti Leah, plecându-şi fruntea ruşinată. Dacă aş fi avut talismanul asupra mea, dacă nu aş fi fost atât de arogantă încât să cred că pot să mă descurc şi fără el, dacă nu l-aş fi oferit reginei din Meer, mi-aş fi dat seama de minciună şi atunci…

— Uite, ia-l pe al meu, făcu el repede, dând să-şi scoată cristalul de la gât.

— Nu! se împotrivi Leah, privindu-l tulburată. Este al tău! Trebuie… trebuie să mă aşez, rosti ea, când începu să tremure din toate încheieturile.

I se desprinse din braţe şi făcu doi paşi, ocolindu-l, apoi se răsuci, lipindu-se cu spatele de zidul turnului şi prelingându-se ca o cârpă de-a lungul lui. Se simţea terminată şi la un pas de a izbucni în plâns. Îşi sprijini fruntea pe genunchi, dorind să-şi poată permite acest semn de slăbiciune.

Morkhan veni lângă ea, neştiind ce să facă. Îşi trecu frustrat mâna prin părul negru, blestemând în tăcere. Atingerea gurii ei fusese nimicitoare. Buzele îi furnicau, iar dorinţa îi clocotea în sânge, făcându-l să asude.

— Nu vreau să ştie nimeni ce s-a întâmplat aici, în seara asta.

Vocea ei era goală şi la fel de fragilă ca sticla.

— Nu va şti nimeni, făgădui el, înjurând din nou.

Leah îşi ridică fruntea şi-l privi răvăşită.

— Mulţumesc.

Bărbatul dădu din cap, încruntat. Furia şi amărăciunea îl strângeau de beregată, împiedicându-l să vorbească.

— Trebuie să ajung în camera mea, rosti Leah într-un târziu. Am nevoie să rămân un pic singură.

Morkhan inspiră adânc şi-i întinse mâna, ajutând-o să se ridice. Fata încă mai continua să tremure şi paşii îi erau nesiguri, iar el o susţinu pe după mijloc, până când ajunse la baza scărilor. Acolo, Leah îşi îndreptă spatele, poruncindu-şi picioarelor să înceteze cu sclifoseala, şi făcu câţiva paşi, după care se opri şi se răsuci spre el. În lumina torţelor, faţa ei era extrem de palidă.

— Eşti un bărbat bun şi de nădejde, Morkhan. Când totul se va termina, mă voi mărita cu tine. Aşa că va trebui să ai grijă şi să rămâi în viaţă... Ai s-o faci pentru mine, porunci ea, zâmbind slab, după care dispăru în umbra coridorului.

Mult vreme după aceea, bărbatul stătu nemişcat în dreptul scărilor, pradă şocului, cu inima lovindu-i nebuneşte în coaste. Nu-l iubea, nici măcar nu-l dorea, dar îi făgăduise mâna şi inima ei. Ar fi trebuit să fie fericit şi...

Nu conta, îşi spuse el, trecându-şi o mână nesigură peste faţă. Într-o bună zi, când ea va ajunge să-l cunoască suficient de bine, avea să-şi dea seama că nu era un bărbat dificil de iubit. Tot ce avea de făcut era să supravieţuiască Biel-Cairngorm-ului. Amândoi trebuiau s-o facă.

— Zeii să ne aibă în paza lor pe toţi! murmură el, clătinând din cap.

## CAPITOLUL 12

Leah străbătu ca în transă reţeaua întortocheată a coridoarelor. Ajunsă în camera ei, închise uşa cu grijă şi se lipi cu spatele de ea.

Îi venea să urle, să se dea cu capul de pereţi, să lase lacrimile care-i ardeau gâtul să iasă în şuvoaie. În loc de asta, trase adânc aer în piept, îşi lepădă mantia, slăbi şnururile care-i închideau rochia în faţă şi o lăsă să-i lunece de pe trup. Păşi goală peste lacul de mătase bicoloră şi se îndreptă spre masa îngustă de

lângă perete, unde se afla un lighean de aramă, o carafă de lut ars şi o lumânare de ceară parfumată, pe jumătate consumată. Umplu ligheanul cu apă şi-şi spălă încet faţa, gâtul şi mâinile în el, apoi umerii şi braţele. Capul o durea înfiorător, la fel şi stomacul.

Îi era rău, atât de rău! ...

Sleită, se lăsă pe marginea patului şi-şi prinse tâmplele pulsânde în mâini, respirând adânc. Avea să procedeze metodic. Mai întâi trebuia să-şi alunge acea durere năprasnică care-i sfredelea creierii şi abia după aceea urma să facă şi restul. Pas cu pas, încet, fără grabă.

Demonul plantase ceva în ea. Simţea asta. Ceva întunecat şi arzător, care o otrăvea lent. Sau avea să o otrăvească dacă nu scotea la timp tot acel rău care mocnea în ea. Şi nu era vorba numai de dorinţa aceea nenaturală şi intensă, care nu slăbise nici o clipă, nici chiar atunci când îşi măsurase puterile cu el. Dorinţa nu fusese decât subterfugiu, un truc. O orbise, îi distrăsese atenţia de la adevărata lui intenţie. Scopul lui nu fusese s-o seducă, sau nu numai asta, ci s-o subjuge, s-o supună întru totul voinţei lui.

Dacă ar fi fost o muritoare de rând, ar fi fost pierdută. Dar nu era neputincioasă. Şi nici neştiutoare nu era.

Golindu-şi mintea de gânduri, se concentră mai întâi asupra durerii care-i pulsa ucigător în tâmple. Treptat, durerea cedă, la fel şi tensiunea din stomac, lăsând în urma lor un gol. Se ridică, încă tremurând, şi-şi luă traista cu lucrurile din cui.

Se aşeză direct pe podeaua rece, scoţându-şi cele trebuincioase şi formând cercul protector. Apoi începu descântecul. Focul magic se aprinse dintr-odată, dansând vesel în centrul cercului, flăcările albastre, ireale, înălţându-se graţios la două palme deasupra dalelor de piatră. Respirând adânc de câteva ori, Leah îşi adună puterile, închise ochii şi păşi drept în miezul lui.

Arsura fu lui insuportabilă, aşa cum se aşteptase. Avea impresia că-i lichefiază carnea şi-i transformă oasele în scrum. Genunchii i se tăiară şi căzu în patru labe, cu trupul scuturat de spasme, în timp ce micile scântei de dorinţă tenebroasă cu care el o împănase sfârâiau şi se mistuiau în contact cu focul purificator. Urletul de durere se izbi de dinţii strânşi şi de buzele lipite cu încăpăţânare, se retrase şi ţâşni pe sub pleoapele strânse cu putere sub forma lacrimilor.

Suspinând, Leah începu să orbecăie după adevărata sursă a acelei dureri îngrozitoare. Până când n-o găsea, avea să îndure la infinit muşcătura nemiloasă a focului sacru. Se afla la un pas de a abandona totul când zări forma întunecată din adâncul ei. Se năpusti înnebunită drept prin ea, suspinând uşurată când chinul se potoli subit... şi se trezi în mijlocul unui câmp.

Lumina era stranie, nici zi, nici noapte. Privi cerul orb, dar nu văzu deasupra ei decât o întindere nesfârşită de un albastru întunecat, ireal. Nu exista soare şi nici lună sau stele. Bolta lumii ei părea să fi murit, înecată în vastul univers.

Răsucindu-se în loc, cercetă atentă împrejurimile şi descoperi faptul că acel loc nu-i era străin. Îl mai văzuse şi înainte, şi de nenumărate ori în vis. Se afla pe terenul plat, înconjurat de mlaştini, de la Biel-Cairngorm. Fuioarele de ceaţă ce se târau deasupra smârcurilor aveau o nuanţă murdară, ca şi cum ar fi fost amestecate cu noroi. Sub tălpile ei goale, solul mustea de apă. În aerul rece se simţea mirosul stătut al mocirlei, şi altul mai greu, stăruitor şi sufocant: cel al descompunerii.

Simţi o mişcare, mai degrabă o intui, şi se răsuci din nou.

El se afla în faţa ei, privind-o cu un aer vag surprins.

— Trebuie să recunosc că eşti bună, rosti el, mişcându-se uşor, dându-i un ocol. Într-adevăr, foarte bună! adăugă cu o notă de admiraţie în voce, aplecându-se şi adulmecând-o. Şi miroşi... delicios!

Fata nu răspunse, nici nu se clinti, înghiţindu-şi resentimentele şi sila. În acel loc şi în acel ceas, n-avea să se retragă şi nici să-i dea satisfacţie.

— De ce m-ai adus aici? îl întrebă ea într-un târziu, privindu-l calmă.

— De ce crezi? zâmbi el cu lentoare. Vreau să-ţi arăt ce va fi.

Făcu un pas lateral şi schiţă un gest cu braţul, cuprinzând întregul peisaj. Aerul se umplu dintr-odată de fum, de strigăte de furie şi agonie, şi de mirosul dulceag şi greţos al sângelui proaspăt vărsat. Nu vedea nimic şi gâtul o începuse s-o usture din cauza duhorii. Apoi perdeaua de fum se subţie, dezgolind o privelişte terifiantă, care-i îngheţă sângele în vine. Câmpul era acoperit de mii de trupuri lipsite de suflare. Pământul ardea în zeci de focuri. Cei mai mulţi căzuseră, iar cei care încă mai luptau erau copleşiţi numeric. Demonii se mişcau printre ei cu o iuţeală incredibilă. Cruzimea şi plăcerea de a ucide li se citea în ochi, le răzbătea din râsetele şi chiotele demente. La câţiva paşi în stânga ei, una dintre acele creaturi de coşmar, numite gholl-i, sfârteca lacomă trupul unui bărbat, înfruptându-se din el. Sunetul scăzut care-i ieşea din gâtlejul acoperit cu păr zbârlit era cumplit. Alte două bestii se încăieraseră puţin mai încolo, disputând trupul altui războinic, ca şi cum nu ar fi avut o întreagă masă de unde să aleagă. Oroarea o izbi cu o forţă care o făcu să se clatine când realiză că prânzul acelor fiare era tocmai cadavrul tatălui ei…

— Nu!

— Ai putea să-l salvezi, îi şopti el la ureche, urmărind direcţia privirii ei. Ai putea să-i salvezi pe toţi.

— E o minciună, rosti ea cu glasul sugrumat de groază. O iluzie.

— Aşa crezi? replică el moale.

Făcu un alt gest cu mâna, oferindu-i o nouă perspectivă asupra priveliştii înspăimântătoare. De data aceasta îl văzu pe Morkhan,

întins pe spate, cu privirile sticloase îndreptate spre cer. Trupul îi fusese separat în două de o lovitură de sabie dată-n curmeziş. Bestia care stătea cocoşată peste trupul mutilat îi smulsese un braţ din umăr şi i-l devora cu lăcomie, mârâind de plăcere. Oribilitatea scenei îi întoarse stomacul pe dos.

— Nu, clătină din cap, refuzând, negând.

— Ai văzut asta, murmură el, retrăgându-se pentru a-i putea vedea chipul încremenit de groază. Ţi s-a arătat acest viitor. Ştii că este adevărat. Veţi pierde, meroween. Şi zeii voştri o ştiu. Nu aveţi nici o şansă să biruiţi.

— Nu este real, rosti ea răguşit şi lacrimile îi brăzdară obrajii. Nimic din ceea ce-i aici nu este real.

— Şi dacă va fi? ... Eşti pregătită să-ţi asumi acest risc? Eşti dispusă să faci un astfel de sacrificiu? ... Vor pieri cu toţii. Încă mai poţi să alegi!

Leah îşi ridică încet privirea, întâlnindu-i ochii albaştri, reci ca gheaţa.

— Dacă-ţi dau Piatra şi sângele meu... voi avea cuvântul tău că veţi lăsa în pace acest pământ şi tot ce aparţine lui? şopti ea cu o voce îndurerată, plecându-şi fruntea resemnată şi înghiţindu-şi suspinele.

— Ai cuvântul meu, zâmbi el cu o blândeţe stranie, cu ochii strălucindu-i de încântare, păşindu-i în faţă şi atingându-i chipul umed. Nu ne interesează acest ţinut şi nici comorile lui, în afară de una singură: tu şi ceea ce ţi-a fost dat spre păstrare. Îţi jur pe sângele şi puterea mea că viaţa în aceste locuri va continua să dăinuie netulburată până la sfârşitul tuturor lumilor.

— M-ai făcut să-mi doresc viitorul aceasta, rosti ea calm, aşezându-şi palma mică deasupra inimii lui, un gest delicat şi tandru, de iubită. Îşi ridică privirea şi-i întâlni focul albastru, hipnotic, al ochilor, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet ironic. Dar el este o minciună, la fel cum este şi cuvântul tău. Fiindcă

nimic bun sau rău nu este absolut. M-ai subestimat din nou, nemernic îngâmfat ce eşti. În acest loc şi-n acest ceas, tu vei muri!

Focul pur care se scurse din mâna ei îl învălui într-o clipită. Urletul lui de mânie se propagă cu forţa unui tunet, despicând bolţile, în timp ce trupul îi ardea cu vâlvătăi. În secunda următoare imaginea lui explodă, iar unda de şoc o trânti pe spate, pe podeaua rece a odăii, cu o asemenea violenţă, încât îi clănţăniră dinţii în gură şi-şi auzi vertebrele trosnind.

Tavanul încăperii se apropia şi se îndepărta de ea într-o mişcare iute care-i întoarse stomacul pe dos şi o făcu să icnească. Înghiţindu-şi valul de greaţă, izbuti cu chiu cu vai să se ridice în şezut, apoi îşi flexă genunchii, vârându-şi capul între ei şi aşteptând ca starea de rău să se potolească.

Încă speriată, închise ochii şi privi în adâncul ei. Era doar lumină, lipsită de umbre sau înşelăciuni. Izbutise.

— Te-am pârlit de te-a luat gaia, ticălos arogant! murmură ea cu o voce gâtuită, trecându-şi o mână vlăguită pe sub nas şi ştergându-şi firişorul de sânge care-i curgea din nara dreaptă. Şi peste trei zile, la Biel-Cairngorm, o voi face de-adevăratelea! jură ea, îndârjită.

La câteva zeci de mile distanţă de ea, demonul stătea într-o încăpere înţesată de lume, cu privirile aţintite asupra focului din şemineul de piatră neagră, frecându-şi absent pieptul, acolo unde mâna ei îl atinsese.

Trebuia să recunoască în sinea lui faptul că era pricepută. Foarte pricepută. Şi avusese dreptate. O subestimase. Din nou. Durerea fusese doar o iluzie, dar îl zgâlţâise zdravăn. Pentru că acolo, în adâncul ei, el îşi lăsase amprenta voinţei sale şi aceea fusese reală.

Ar fi trebuit să se simtă furios. Supărat. Dezamăgit sau măcar insultat. Ar fi trebuit să se simtă oricum, dar nu... vesel! De ce naiba era aşa de vesel? se încruntă el, nedumerit.

Fusese isteaţă şi rapidă. Şi puternică. Cu adevărat puternică. Avea fler.

Niciodată nu mai întâlnise o astfel de femeie. De-a lungul timpului avusese de a face cu o sumedenie de vrăjitoare. Unele îl tentaseră destul de mult ca să le aducă în patul lui. Orice iz de putere îl aţâţa suficient pentru a-i deschide cheful de joacă. Se amuzase pe socoteala lor. Le sedusese şi le corupsese mintea fără milă, delectându-se cu aroma îmbătătoare a victoriei. Şi întotdeauna fusese uşor, atât de uşor! …

Însă niciuna nu se apropiase, nici pe departe, de talentul şi puterea acestei Păstrătoare. Era… unică! Indiferent cum ar fi privit-o. Totul la ea îl provoca şi-l stimula.

Ei bine, pe câmpul de la Biel-Cairngorm, avea să se lămurească cât de redutabilă era. Acolo, în acele mlaştini, fiecare dintre ei urma să dea tot ce era mai bun în el. Pentru că niciunul dintre ei nu-şi putea permite vreo greşeală.

Ridicându-se, ocoli mesele şi păşi peste trupurile chircite de pe jos, amorţite de prea multă băutură şi mâncare, îndreptându-se spre jilţul de unde Nemeth contempla un grup de şase demoni care se împerecheau cu trupul inert a unei sayerite, ce nu părea să fi apucat mai mult de cincisprezece ani.

Fata murise de câteva minute, dar partenerii ei de joacă nu păreau să fie deranjaţi de acest mic amănunt, din moment ce trupul ei mai păstra încă urme de căldură.

Scârbit, Saul îşi mută privirea. Erau ca animalele, ba chiar mai rău. Acesta era unul din lucrurile pe care le detesta cel mai mult la rasa lui. Din clipa în care fuseseră scoşi în şuturi din Asgard, izgoniţi fără milă, îşi pierduseră orice fărâmă de discernământ. Mai rău, în loc să evolueze, profitând de îndelungatul timp de studiu pe care mama natură li-l rezervase, o luaseră ca turbaţii în direcţie opusă. Plăcerea imediată devenise un scop, dorinţa de a poseda – o necesitate, lăcomia le fusese hrănită cu ură şi mânie. Instinctele ajunseseră să le domine minţile. Motiv pentru care izolarea lor în această lume devenise absolută, în opinia lui

o gravă greşeală de strategie din partea lui Nemeth. Se sălbăticiseră cu toţii şi deveniseră de o primitivitate jignitoare. Dar cum el se născuse la mult vreme după exil… deprinderile lor dezgustătoare se transformaseră în obiceiuri, iar obiceiurile deveniseră un soi de religie.

Se opri lângă jilţul celui pe care admira şi dispreţuia în egală măsură, şi-i studie faţa zbârcită, ochii spălăciţi şi reci, expresia nespus de plictisită. O privire străină, neavizată, n-ar fi văzut decât un moşneag împuţinat la trup, uitat de timp pe acest pământ, cu pielea ca pergamentul într-atât de ridată, încât trăsăturile i se şterseseră complet de pe chipul ascuţit. Trupul lung şi osos era subţire ca o scândură, carnea i se topise odată cu vârsta, făcându-l să arate ca un schelet ambulant. Motiv pentru care Nemeth, din pură vanitate dar din şi dintr-o necesară precauţie, şi-l ascundea în spatele unor veşminte largi, întotdeauna din mătasea cea mai fină, o slăbiciune a sa personală pentru lux. La prima vedere, părea un bătrân obosit de vârstă şi măcinat de boli, neputincios şi istovit, dar asta nu era decât o aparenţă înşelătoare. Nemeth încă mai avea darul să se mişte cu o iuţeală nimicitoare, semănând moartea în jurul lui cu dezinvoltură şi nepăsare. Dacă puneai la socoteală şi mintea diabolică, vicleană, cruzimea-i de neegalat şi puterile vrăjitoreşti, atunci obţineai o combinaţie mai mult decât letală.

Saul rămase nemişcat lângă jilţul lui, aşteptând răbdător ca spectacolul pe care acesta îl savura să se termine. Ştia că lui Nemeth nu-i plăcea să fie întrerupt. Reprezentaţiile ca cea din această seară, la care Nemeth se holba cu ochi extaziaţi, puteau lua sfârşit în două feluri. În cazul în care obiectul principal al distracţiei supravieţuia printr-un miracol, urma a fi folosit pentru o nouă rundă, în altă seară, în mod identic. Dacă nu, gholl-ii care stăteau închişi în cuştile metalice din fundul încăperii urmau să primească o cină suplimentară.

Nemeth prefera invariabil cel din urmă deznodământ. Iubea creaturile acelea scârboase cu dragostea neţărmurită a unui părinte. El le crease cu câteva sute de ani în urmă, din propria-i imaginaţie bolnavă şi întunecată, le dăduse viaţă printr-o vrajă

cumplită, sacrificându-şi o parte din propriul sânge. Îi adora mai mult decât îşi adora propriile odrasle, gândi Saul cu o detaşare rece, fără să simtă invidie sau vreo urmă de ranchiună. Nemeth era… pur şi simplu el însuşi, şi niciodată nu-şi dezminţea natura diabolică.

Spectacolul se sfârşi şi trupul sayeritei fu aruncat dincolo de drugii groşi de fier. Cameleonul rămase tăcut în continuare, ştiind că acea parte a distracţiei era şi cea mai aşteptată.

— Doreşti să-mi spui ceva? îşi mută Nemeth într-un târziu privirea însufleţită de plăcere asupra lui.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic pentru mine, începu Saul pe un ton lipsit de expresie.

— Da, într-adevăr, îi dădu Nemeth dreptate, zâmbind subţire, privirea devenindu-i brusc atentă. Ai avut grijă întotdeauna să obţii tot ce ţi-ai dorit prin propriile puteri. Mereu am admirat această ambiţie a ta.

— Nu-mi plac obligaţiile, replică el sec. Nemeth nu făcu decât să rânjească.

Niciodată n-ar fi recunoscut, nici măcar faţă de el însuşi faptul că, dintre toţii fii lui, Saul era singurul pe care-l iubea cu adevărat şi singurul de care se temea realmente. O spaimă adâncă, viscerală, care n-avea nici un temei real. Ştia că Saul îi era loial, chiar dacă nu-i venera statutul de părinte şi conducător, la fel ca toţi ceilalţi. Şi cu toate acestea, niciodată nu se putuse relaxa îndeajuns în preajma lui. Asta poate şi pentru că, dintre toate odraslele pe care le zămislise de-a lungul timpului, Saul fusese singurul care-i moştenise pe deplin puterile… şi încă ceva pe deasupra.

Mama lui fusese o vrăjitoare cu darul prefacerii, o creatură cu puteri incredibile, temperamentală, impulsivă şi capricioasă, pe care o momise, o sedusese… şi care fusese cât pe ce să-l omoare. La amintirea ei, inima uscată a lui Nemeth zvâcni sub un val de tandreţe. Fusese singura dintre soţiile lui căreia încă-i

mai ducea dorul. O creatură superbă, pe care o răsfăţase şi o adorase suficient de mult pentru a-i dezvălui adevărata faţă a forţelor întunecate. Ce păcat că fusese atât de nechibzuită în setea ei de putere încât să încerce să-i ia locul!

Din patima aceea dezlănţuită, iraţională, se născuse Saul, mândria lui. De fiecare dată când îl privea, Nemeth îşi aducea aminte de Sibila lui cea cu păr de aur. Saul moştenise frumuseţea, înclinaţia către studiu şi talentul ei de aşi schimba înfăţişarea, iar de la el luase cruzimea, inteligenţa şi abilitatea de a conduce şi stăpâni. Şi de la amândoi moştenise darul vrăjitoriei, într-o combinaţie reuşită de aptitudini pe care io invidiase întotdeauna.

Saul se aplecă şi-i spuse ceva la ureche, ceva ce îl făcu să se încrunte nedumerit şi suspicios.

— De ce? întrebă Nemeth plictisit.

— Doar asigură-te de asta, până când termin eu ce am de făcut, replică Saul, netulburat.

Nemeth îşi îngustă ochii, meditând. Ceva în adâncul lui îl îndemna să-i refuze pretenţia. Un junghi de teamă inexplicabilă, rău prevestitoare, care-l făcu să se încordeze. Îl privi şi văzu hotărârea îngheţată din ochii aceia ca safirul. Şi ştiu că dacă avea să-i respingă cererea, Saul avea să găsească cu siguranţă o metodă prin care să-l facă să regrete. Mereu îi dădea peste nas când încerca să şi-l vâre în oala lui, iar acest lucru întotdeauna îl amuza şi exaspera deopotrivă. Numai indulgenţa părintească îl salva pe Saul de mânia lui…

În clipa aceea, tare ar mai fi vrut să afle ce se clocea în capul lui Saul, însă ştia că ar fi fost zadarnic să încerce măcar să-i străpungă mintea. La fel ca draga lui Sibila, mintea lui Saul era ca un zid inexpugnabil, care nu permitea abilităţilor lui de căutător să ajungă dincolo de el. Acesta fusese şi unul dintre motivele pentru care i se aprinseseră călcâiele după ea. Faptul că nu izbutise niciodată să-i citească gândurile reprezentase o sursă nesecată de surprize pentru el. Însă această

imprevizibilitatea a ei, care-l sedusese la început, fusese cât pe ce să-l coste viaţa la scurt timp după aceea… O greşeală pe care el n-avea de gând s-o repete.

Lângă el, Saul îşi încrucişă braţele pe piept, smulgându-l din meditaţie. Nemeth îşi ţuguie buzele, trăgând de timp, după care oftă şi aprobă tăcut.

Saul nu-i mulţumi, dar la o adică, nici nu se aşteptase să o facă.

Avea să stea cu ochii pe el, decise, privindu-şi fiul cu ochi îngânduraţi, în timp ce acesta părăsea sala. Era mai bine să fie prevăzător, decât să regrete că n-o făcuse.

## CAPITOLUL 13

Ploaia torenţială ce căzuse neîntrerupt vreme de două zile se subţiase într-o aversă măruntă. Vântul se oprise de două ceasuri şi părea că-şi ţine răsuflarea, aşteptând. În lumina cenuşie a zorilor, aburii care se ridicau din solul îmbibat cu apă se încolăceau ca nişte degete fantomatice în jurul tufişurilor, căţărându-se pe trunchiul copacilor, înecând iarba cu suflarea lor umedă şi rece. Prin aerul încremenit, micul batalion se strecura neauzit prin pădurea amorţită, îndreptându-se tăcut spre nord.

Leah privi cerul mohorât de deasupra ei cu inima strânsă.

Mlaştinile de la Biel-Cairngorm, o fâşie lată şi primejdioasă, de patru mile şi jumătate lungime, care delimita hotarul Eliriei cu Sayerul, deveniseră cu certitudine şi mai înşelătoare. Întregul câmp era presărat cu nisipuri mişcătoare şi goluri în pământ ce se surpau pe neaşteptate, prinzându-şi prada în adâncul lor şi sufocând-o lent. Chiar şi pe vreme frumoasă, drumeţii ocoleau acea zonă, care nu aparţinea în fapt nici unuia dintre cele două regate. De-a lungul timpului existaseră destui care-şi găsiseră sfârşitul în acele smârcuri, încât niciunul dintre vecini nu-şi revendicase vreodată dreptul de proprietate asupra lor. Era un teritoriu al neutralităţii, care acum devenise locul unde avea să se decidă soarta întregii omeniri.

Lângă ea, Rogan se opri brusc, adulmecând aerul. Leah ridică o mână, oprindu-i pe cei care o urmau să înainteze. Cu toate simţurile în gardă, cercetă pădurea, în timp ce mângâia gâtul zbârlit al lupului, încercând să-l calmeze. Şi tresări uşor când umbra se desprinse din spatele unui pin cu trunchiul gros, după care se relaxă, în acelaşi timp cu muşchii de pe grumazul gardianului ei.

Khaly păşi spre ea, aproape plutind deasupra tulpinilor scunde şi delicate a covorului de măcriş.

— Sunt deja acolo, rosti nimfa, cu respiraţia uşor trudită de efort, semn că alergase. Balath şi Morkhan şi-au ocupat poziţiile acum un sfert de ceas. Lyam a ajuns primul şi a verificat întăriturile. Suntem cu toţii gata.

— Ne vom iuţi pasul, făgădui Leah, simţind un junghi de vinovăţie.

Întârziaseră din cauza ei, pentru că se mocăise cu ritualul complicat al ultimului descântec de protecţie asupra cetăţii. Dar pur şi simplu simţise că nu poate păşi dincolo de porţi până nu suplimenta protecţiile deja făcute de cu o seară-n urmă.

Khaly mai făcu un pas şi puse o mână pe braţul ei, privind-o insistent.

— Sunt mai mulţi decât ne-am aşteptat, meroween, rosti ea în graiul vechi. Şi creaturile acelea, gholl-i… pe ei va trebui să-i doborâm primii. Sunt mult mai greu de ucis decât stârpiturile cărora slujesc.

— Câţi sunt?

— Am numărat peste o sută. Doi au scăpat din tabăra lor şi s-au năpustit spre garnizoana regelui. Am pierdut optsprezece suflete, din care două au fost ale surorile noastre, şi am irosit multe săgeţi, rosti regina cu o voce împietrită.

Nu pot fi doborâţi decât dacă sunt ţintiţi în ochiul pe care-l au în ceafă. Acela pare să fie singurul lor punct slab.

Leah închise ochii pentru o clipă, înăbuşindu-şi durerea pierderilor suferite prea devreme.

— Regele? întrebă ea, cu inima strânsă.

— El singur a nimicit una dintre jivine, zâmbi nimfa uşor, cu o admiraţie neascunsă. Am convenit ca eu şi surorile mele să ne ocupăm de ei. Drumul vostru e liber. Grăbiţi-vă, mai zise ea, topindu-se în trunchiul unui mesteacăn subţire.

Leah ştia că de acolo, prin reţeaua subterană a rădăcinilor, nimfa avea să-şi croiască drum înapoi spre locul unde o aştepta propria armie.

O luă la picior, ştiind că oamenii ei o urmau, şi mări pasul.

Priveliştea era terifiantă şi Leah înghiţi în sec. Nu exista curaj fără frică, îşi spuse, atingându-şi Piatra de la gât. Şi nici biruinţă fără sacrificiu.

În faţa lor, la o distanţă egală cu aproximativ zece bătăi de săgeată, dincolo de mlaştini, cât cuprindeai cu ochii, se zărea o masă compactă care înainta încet în direcţia lor. Vuietul stârnit de acea armie înfricoşătoare ajunse până la ei, purtat de vânt, risipind teamă şi ezitare în rândurile elirienilor.

Erau atât de mulţi!

Existase şi un dram de adevăr strecurat printre atâtea minciuni, îşi dădu ea seama. În urmă cu trei zile, cameleonul care luase înfăţişarea bărbatului căruia îi făgăduise mâna într-un moment de slăbiciune îi spusese că vor fi unul la cincisprezece. Şi, judecând după dimensiunile acelei urgii care se întindea înaintea lor, tindea să creadă că avusese dreptate.

— Trebuie să le vorbeşti oamenilor, şopti Leah, întorcându-se spre Jerod, care privea nemişcat acea invazie teribilă.

— Crezi că nu ştiu care mi-e datoria, meroween? replică el, întorcându-se şi fixând-o cu o căutătură împietrită. Iartă-mă, adăugă el, cu un oftat. Mi-e greu să îndur gândul că voi conduce la moarte atâtea suflete, a căror singură vină va fi fost aceea de a se fi născut pe aceste meleaguri, sub apusul domniei mele. Dar suntem datori să apărăm ceea ce este al nostru, libertatea şi pacea de care ne-am bucurat atâta timp, sub oblăduirea zeilor. Să fii puternică şi vitează, fiica mea. Şi să ai grijă de tine.

— Voi avea, tată, promise Leah, oprindu-şi tremurul din voce. Dacă şi tu făgăduieşti asta.

— Ne-am înţeles atunci, zâmbi Jerod, apucând frâiele murgului înalt şi zvelt de lângă el. Le vom arăta animalelor ăstora ce înseamnă curajul şi tenacitatea unui elirian! Se săltă mândru în spatele armăsarului, mângâindu-i grumazul fin cu podul palmei, liniştindu-i nervozitatea. Ne vedem la apus, mai adăugă, dând pinteni calului şi coborând panta lină, pentru a ajunge dincolo de prima linie.

— Da, murmură Leah, cutremurându-se când simţi fiorul rece, rău prevestitor, care i se târî ca un şarpe pe şira spinării.

Închise ochii şi trase cu grijă aer în piept, ţesând prin vrajă o plasă de protecţie şi încă una pentru curaj, lărgindu-le până când ajunseră să cuprindă întreaga oaste a Eliriei, după care le trase mental în jos.

Când deschise ochii, îl văzu pe Morkhan în faţa ei.

— Un descântec pentru vitejie şi oblăduire, meroween?

— Cam aşa ceva. Nu strică să luăm câteva măsuri de precauţie în plus, zâmbi ea, umflându-şi obrajii şi răsuflând prelung.

— Aş vrea să am o vorbă, două, cu tine, înainte de a porni.

— Discursul regelui este pe cale să înceapă şi…, începu ea.

— N-am nevoie de câteva cuvinte de îmbărbătare, meroween. Îmi cunosc datoria şi nu este cazul să mi se amintească motivul pentru care mă aflu aici. Vino, îi întinse el mâna.

Leah şovăi, apoi îşi puse mâna într-a lui. Îi simţi nervozitatea în timp ce o trăgea spre piscul golaş, în apropierea unor stânci ce ofereau o privelişte de ansamblu asupra văii de dedesubt.

— Nu mai avem mult timp, rosti el, privind la valul negru ce se apropia constant de panta abruptă care mărginea partea nordică a Biel-Cairngorm-ului. Va fi o bătălie crâncenă. Mulţi dintre noi îşi vor găsi aici sfârşitul. Iar eu mă voi număra printre aceştia.

Leah simţi o încleştare fierbinte în pântec.

— Nu ai de unde să ştii, când…

Se întrerupse când bărbatul se răsuci spre ea şi o privi cu nişte ochi calmi, lucizi şi imposibil de verzi. Ştia, îşi dădu Leah seama, şi inima îi tremură neputincioasă în piept.

— Ştiu că acesta este adevărul, la fel de bine cum îl cunoşti şi tu. Mi-am văzut moartea aici, în vis, meroween. Şi n-aş vrea să plec fără să-ţi spun că te iubesc cum n-am iubit pe nimeni, niciodată. Am făcut-o timp de opt ani nenorociţi.

— Oh, fu tot ce izbuti ea să îngaime.

— Motiv pentru care nici nu m-am însurat până acum. Am sperat să te pot convinge, zâmbi el slab.

— Îmi pare rău, şopti Leah, cuprinsă sincer de remuşcări. Îmi pare atât de rău…

El nu făcu decât să ofteze şi să-şi întindă mâna pentru a-i mângâia obrazul palid.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Vina a fost a mea. Ar fi trebuit să fiu mai îndrăzneţ, nu să mă codesc atâta… Dar, dacă tot este dat să se întâmple astfel, vreau să iau ceva cu mine. Amintirea ta din această clipă… şi gustul tău, Leah, singura mea iubire.

Din pieptul fetei se desprinse un scâncet în clipa când el o trase în braţe şi gura lui o acoperi pe a ei. Nu se împotrivi, ci îl cuprinse în braţe strâns, străduindu-se să-i ofere alinarea şi căldura pe care le căuta. Căută să simtă plăcerea în braţele lui şi un fior, oricât de slab, al jinduirii. Nu simţi decât disperarea bărbatului şi golul pustiitor din sufletul ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi astfel câteva clipe, apoi sunetul scăzut şi prelung al unei goarne îi făcu să se desprindă.

— Rămâi în viaţă, bine? îi ceru el, prind-o încordat şi răvăşit. Tu eşti speranţa noastră, a tuturor.

— Numai dacă rămâi şi tu, răspunse ea, înfrigurată.

Bărbatul nu făcu decât să zâmbească strâmb. O altă goarnă sună.

— E timpul, rosti el.

— Da, inspiră Leah iute, dând din cap scurt.

Se despărţiră la baza stâncilor, fiecare luând-o la picior în direcţie opusă. Leah nu privi înapoi. Avea impresia că dacă o face, nu-şi va mai putea opri lacrimile, un alt lux pe care nu şi-l putea permite decât în singurătate.

Cum de putuse fi atât de oarbă? … Atâţia ani şi nu-şi dăduse seama…

Niciunul dintre ei nu observă acvila aurie din înaltul cerului, care plana în cercuri largi. Şi cel care se ascundea sub chipul ei simţea deopotrivă mânie şi invidie.

Leah ajunse lângă oamenii ei în clipa când primul nemesingian păşi pe pământul mustind de apă al mlaştinii. Se răsuci, trăgând adânc aer în piept, şi începu să numere în gând. Unu… doi… trei…

Primul rând de demoni pătrunseră în mlaştină, înaintând cu precauţie. Patru… cinci…

— Haideţi, mai aproape, murmură Leah, urmărindu-i concentrată. Încă puţin…

În minte continua să numere secundele. Opt… nouă…

De ce naiba se mocăiau aşa? gândi ea frustrată. Arcaşii îi aşteptau pe culme semnalul de atac. Mâna ridicată în sus începu să-i amorţească din cauza încordării. Zece… unsprezece… doisprezece…

Timpul se scurgea ca melcul şi Păstrătoarea se temu pentru o clipă să nu fi calculat greşit. Demonii mai înaintară câţiva paşi şi degetele ei se strânseră încet în pumn. La treizeci de metri în spatele ei, vârful săgeţilor fură înmuiate în oalele cu smoală aprinsă, descântată.

Prima capcană bâzâi în mintea ei surescitată, urmată aproape imediat de celelalte. Mâna i se lăsă fulgerător în jos, în aceeaşi clipă cu urletul care-i izbucni din piept:

— Acum!

Aerul vibră sub ploaia de săgeţi în flăcări care zbură pe deasupra ei, străbătând văzduhul într-un arc de cerc scânteietor, pentru a se înfige în pământ, la zece paşi de nemesingieni. Demonii care deschideau calea bătură în retragere, luaţi prin surprindere şi înspăimântaţi, ciocnindu-se de rândurile din spatele lor. Preţ de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Se lăsă o linişte mormântală. Undeva, izbucni un chicotit nervos. Urmară altele, întreaga adunare a nemesingienilor însufleţindu-se brusc, teribil de amuzată de neîndemânarea evidentă a vrăşmaşului. Şi la fel de brusc hohotele de râs se transformară în urlete înspăimântate când zidul de flăcări se ridică dintr-odată, tăind în lungime câmpul de la Biel-Cairngorm, ca un val ucigaş, care porni spre ei cu toată viteza.

— Cine mai râde acum? murmură Leah cu un zâmbet subţire, urmărind satisfăcută cum demonii cuprinşi de flăcări se zvârcoleau, urlând de durere, sau o luau la fugă înnebuniţi care-ncotro, într-o debandadă totală, aruncându-se disperaţi prin bălţi, tăvălindu-se în ele, doar pentru a constata că apa mocirloasă nu avea puterea să le uşureze chinul, ci doar să li-l înteţească şi mai tare, căci avusese grijă să vrăjească şi acele ochiuri de apă.

După calculele ei, socoti că prăjise cel puţin două sute dintre ei, când goarnele eliriene începură să sune prelung.

Un fior o străpunse din creştet până-n tălpi şi Leah îşi ridică mâinile spre cer.

Chemă aerul, apa, pământul şi focul să o însoţească şi să-i dea limpezime în gândire şi forţă. Şi le simţi pe toate cântând în capul ei. Auzi valurile mărilor şi oceanelor clipocind molcom, în timp ce se rostogoleau deasupra plajelor, spălându-le nisipul, simţi sărutul vântului pe piele, şoapta fierbinte a văpăilor care ardeau în zeci şi mii de vetre, înfiorarea scurtă a pământului sub tălpile ei.

Închizând ochii pentru un moment, lăsă toată acea putere să şiroiască peste ea, prin ea, în ea, şi o lăsă să se adune într-ânsa ca într-o cupă.

— Pentru pace şi libertate! strigă vrăjitoarea cu o voce care străbătu întreaga vale, scoţându-şi săbiile scurte din hamul prins în spate dintr-o mişcare fulgerătoare.

— Pentru pace şi libertate! urlă întreaga suflare a Eliriei, avântându-se în direcţia mlaştinilor.

Şi în timp ce elirienii se revărsau spre câmpul de la Biel-Cairngorm, rândurile atât de perfect ordonate ale nemesingienilor se strânseră într-o sincronizare perfectă, săpând culoare late în adâncimea lor. Şi dintre ele izbucni adevăratul coşmar.

Leah aproape că se poticni din cauza şocului.

Creaturile acelea, cărora li se spunea gholl-i, se repeziră în salturi lungi, năvălind asupra lor cu o ferocitate cumplită, izbindu-i din plin. Văzu trupurile soldaţilor aruncate în aer ca nişte păpuşi de paie. Alţii fură străpunşi cu tot cu armură de spinii lungi şi ascuţiţi ca nişte lăncii, care le acopereau trupurile enorme, în timp ce cozile ca nişte bice, împodobite cu un ţep lung, curbat la vârf ca o cange, îi măturau pe cei ce rămăseseră în picioare. Din pieptul creaturilor izvorau nişte mârâituri lugubre, ce-ţi încreţeau carnea pe trup. Sub privirea ei oripilată, unele dintre bestii îşi abandonaseră vânătoarea pentru a se înfrupta lacome din trupurile sfârtecate ale celor căzuţi.

Stomacul i se ridică în gât şi gura i se uscă de spaimă când una dintre creaturi o ochi şi porni cu un muget în direcţia ei. Pământul se cutremura sub greutatea gholl-ului. Bestia avea ochii injectaţi şi din botul încreţit, din care se vedeau dinţii lungi şi ascuţiţi ca nişte pumnale, se prelingeau bale vâscoase, care sfârâiau în contact cu solul. Dezmeticindu-se brusc, Leah îşi înfipse una dintre săbii în pământ, îşi smuci mâna liberă spre genuni, agăţă un fulger din înaltul mohorât al cerului şi-l prăvăli cu toată puterea asupra acelei dihănii. Lancea orbitoare de lumină ricoşă pe spatele bestiei, care urlă sub forţa nimicitoare a impactului. Fulgerul îşi devie traiectoria, îndreptându-se printr-un miracol spre pâlcul de demoni care năvăliră din spatele creaturii, spulberându-i. Însă bestia care-i voia sângele nici măcar nu fu încetinită.

N-avea să moară astfel, hrănind acel gunoi dezgustător! îşi jură ea, recuperându-şi sabia. Invocând forţa aerului, ţâşni în sus, exact în clipa în care gholl-ul se repezi asupra ei. Îl văzu trecându-i pe sub picioare şi-şi strânse genunchii mult la piept, evitând la mustaţă vârfurile ascuţite ale spinilor de pe greabănul acestuia. Şi, cu o secundă înainte de a aluneca înapoi, ceva argintiu zbură pe sub ea, înfigându-se în ţeasta creaturii. Ochiul care se afla în ceafa gholl-ului plezni cu un sunet care-i întoarse maţele pe dos, în timp ce săgeata îi străpunse creierii. Trupul masiv se contorsionă, tremură, şi ateriză cu o bufnitură înfundată câţiva metri mai încolo. Leah simţi trepidaţia solului sub tălpi.

Se răsuci să mulţumească nimfei pentru ajutor şi abia izbuti să blocheze cu sabia lovitura dată din scurt cu o secure de către un demon cu faţa pocită. Preţ de o clipă, îl privi în ochi şi-l văzu pălind înspăimântat.

— Iertare, bâigui creatura, holbându-se la ea cu ochii cât cepele.

— Ce…?! începu Leah, încruntându-se, uluită de reacţia lui.

Demonul făcu prudent un pas în spate, tremurând, la fel de zăpăcit ca şi ea. În secunda următoare, trupul nemesingianului fu cuprins de convulsii, securea îi alunecă din mână şi ochii i se

măriră, îngroziţi de-a binelea, când trupul începu să i se dezintegreze sub privirea ei buimăcită.

Leah îşi ridică ochii şi o văzu pe Khaly cu arcul în mâini.

— Mulţumesc, izbuti ea să spună, înainte ca nimfa să dispară prin perdeaua de fum.

Un ceas mai târziu, Leah începu să se întrebe serios dacă demonii nu sufereau de cine ştie ce boală grozavă la cap. Ori de câte ori se trezea faţă-n faţă cu câte unul, acesta invariabil belea ochii la ea înfricoşat şi bătea în retragere. Evitau să o atace şi nu pricepea de ce. În nici un caz nu era vorba despre cine ştie ce cod sucit al cavalerismului! Şi, în aceste condiţii, ce avea mai bun de făcut decât să-i decapiteze într-o dulce veselie? …

Le pierduse demult şirul. Dar nu conta. Cu cât secera mai mulţi, cu atât numărul lor scădea iar şansele lor de izbândă creşteau. În învălmăşeala aceea, prin ceţurile care se subţiau pentru a se îndesi la loc aproape imediat, îi zări pe Jerod şi pe Lyam luptând spate-n spate, şi o parte din griji i se ridicară de pe umeri. Atâta timp cât regele era în viaţă, elirienii aveau să lupte necontenit. Rogan se nimerise lângă ea de vreo două ori şi, după ce se asigurase că era stăpână pe situaţie, dispăruse în învălmăşeală, sfâşiind beregatele demonilor care-i ieşeau în cale. Se mişca precum un fulger, rapid şi letal, îşi zise Leah, rostind o rugăciune de ocrotire pentru el.

Pierduse demult socoteala timpului când vântul începu să sufle, împrăştiind fumul. Şi pentru prima dată de când se avântase în luptă, oroarea acelei zile o lovi în faţă cu putere, făcând-o să se clatine.

Îşi lunecă îngrozită privirile peste câmpul de luptă. Toată viaţa ei se pregătise pentru acest moment şi totuşi nu fusese îndeajuns.

Trupuri căzute în unghiuri nefireşti, mutilate, lipsite de suflare. Sânge nevinovat mustind din zeci de răni şi îmbibând ţărâna. Cadavre incinerate ce continuau să ardă sub urgia focurilor

aprinse. Alte vieţi care erau curmate. În mintea, strigătele de agonie se buluceau ca valurile mării în plină furtună, năucind-o. Rămăseseră atât de puţini dintre ai ei! ...

Sângele i se scurse din cap când auzi mormăitul acela scăzut şi oribil. Întorcându-şi privirea încremenită, zări creatura. Stătea întoarsă cu spatele la ea, la o distanţă de câţiva paşi, mârâind scăzut, cu o plăcere animalică, în timp ce înfuleca un braţ omenesc. Senzaţia de deja-vu o făcu să se clatine pe picioare. Trosnetul surd al oaselor zdrobite între fălcile gholl-ului îi întoarse maţele pe dos.

Morkhan! Oh, zei, nu! ...

Un scâncet neajutorat îi scăpă printre buze. Şi acel sunet o dădu de gol. Dihania se opri, adulmecând încet aerul, apoi, la fel de încet, se răsuci spre ea, cu restul de carne atârnându-i din botul încreţit ameninţător.

— Am să te ucid, scârnăvie ce eşti, murmură Leah, rotind cu lentoare săbiile în mâini, momindu-l. Hai, vino să mă iei, dacă ai curajul!

Din grumazul acoperit cu spini ieşi un soi râgâit. Gholl-ul nu renunţă la prada lui, în timp ce pornea fără grabă spre ea. Leah evită să-şi îndrepte ochii asupra degetelor care dispărură în spatele dinţilor metalici ai fiarei. Ar fi clacat cu siguranţă dacă ar fi făcut-o. Se mulţumi să i se uite-n ochii injectaţi ca nişte tăciuni, cu genunchii uşor flexaţi, pregătită.

Gholl-ul îi dădu târcoale, mârâind scăzut, dezgolindu-şi gingiile negre, cu balele înroşite de sângele proaspăt prelingându-i-se hidos.

— Te voi spulbera, nemernicule! jură Leah, încleştându-şi mâinile transpirate pe mânerele săbiilor, când îl văzu pe gholl ghemuindu-se, gata de atac. Hai, vino!

Răcni cu furie când creatura se năpusti asupra ei. Leah ţâşni într-o parte, ferindu-se de fălcile care trecură clămpănind pe

lângă ea, şi-şi încordă braţele, lovind cu sete în grumazul arătării. A fost ca şi cum ar fi dat într-o stâncă de granit. Simţi şocul în braţe şi sări înapoi, ferindu-se la limită de lovitura dată de coada aceea ca un bici. Şi-şi aminti că acea dihanie nu putea fi doborâtă decât într-un singur fel.

Gholl-ul îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet prelung, sinistru, care-i îngheţă sângele în vene, făcând-o să uite pentru o clipă cuvintele descântecului pe care-l ţesea. Invocând din nou forţa aerului, fetei îi trecu prin minte gândul că ar fi fost de-a dreptul ridicol să ţopăie aşa la nesfârşit. Dar nu avea altă soluţie la îndemână, până când nu găsea răgazul să-şi realizeze vraja cea dintâi. Trebuia să se adune şi să...

Sări din nou, pentru a cincea oară!, răsucindu-se în aer, mirându-se cum de dihania nu se prinsese între timp de manevra ei repetată. Trebuia să sfârşească odată şi asta repede!

Ateriză din nou, flexându-şi genunchii pentru a amortiza impactul, urmărind cum gholl-ul derapa în mocirlă, ştiind că avea să se răsucească din nou spre ea în clipa următoare, ca s-o atace cu o furie crescândă. O fracţiune de secundă mai târziu, săgeata zbârnâi prin aer, ratându-i cu un centimetru vârful umărului, şi se înfipse în ceafa bestiei. Se auzi un horcăit, trupul acestuia fu cuprins de spasme, şi gholl-ul se prăbuşi, rămânând nemişcat.

Leah oftă uşurată şi se întoarse să mulţumească salvatorului ei. Zâmbetul i se topi şi tot trupul i se încordă până la durere.

Războinicul se găsea în faţa ei, la o distanţă de douăzeci de paşi, ţinând în mâini un arc văduvit de săgeata lui. În nici un caz nu aştepta recunoştinţa ei.

Singurul lucru pe care-l voia era viaţa ei.

## CAPITOLUL 14

Leah inspiră încet aerul pe nas şi-l dădu afară pe gură, la fel de lent. Îi recunoscu statura, mersul elegant şi forţa întunecată pe sub toată acea armură măiestrit lucrată. Se îndrepta spre ea cu pasul aroganţei şi al nepăsării leneşe. Nu exista nici un dubiu pentru care motiv fusese ocolită tot restul bătăliei. Plăcerea confruntării într-o luptă corp la corp fusese rezervată în totalitate lui. Probabil că pretinsese acea exclusivitate şi, într-o oarecare măsură, gândul acesta o măguli.

— Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul impresionat. Vocea lui, profundă şi catifelată, fu purtată pe aripile vântului până la ea. O vrăjitoare, purtând semnul războinicului, stăpânind forţa aerului şi a focului deopotrivă! … Ai dat un spectacol uluitor mai devreme, scumpo!

Leah nu se osteni să-i răspundă. Îngenunchind, îşi înfipse ambele săbii în pământ şi închise ochii, adunându-şi puterile, ascuţindu-şi simţurile, concentrându-se asupra lor. Avea nevoie de toată energia ei pe care putea s-o strângă pentru acea luptă, cea mai importantă din viaţa ei.

Stătu astfel, calmă şi echilibrată, până când îl simţi la câţiva paşi distanţă de ea, apoi sări în sus ca o săgeată eliberată din arc, smulgându-şi armele din ţărână şi năpustindu-se asupra lui cu un strigăt cumplit.

Saul o privi fascinat cum spintecă văzduhul, zburând spre el cu o graţie şi o iuţime de-a dreptul ireale, şi-şi ridică sabia în ultima clipă, încrucişându-şi-o cu a ei, ferindu-se cu agilitate de tăişul celeilalte. Metalul întâlni metal şi scrâşni, scuipând o jerbă de scântei care ţâşniră în toate direcţiile.

— O mişcare superbă, fără îndoială, rânji el amuzat.

— Dacă numai atât ajunge să te emoţioneze, atunci asta o să-ţi rupă gura, făgădui ea printre dinţii strânşi, smucindu-şi o mână spre cer, fără să-şi dezlipească ochii dintr-ai lui.

Fulgerul ţâşni dintre nori, prăvălindu-se într-un arc orbitor de lumină. Cameleonul nici măcar nu-şi ridică privirea, însă făcu un

pas în spate cu o secundă înainte ca arcul luminos să izbească pământul la o palmă distanţă de vârful încălţării lui, săpând un mic crater şi înnegrind iarba de jur împrejur. Solul îi trepidă sub tălpi, iar încărcătura electrică îi zbârli tot părul de pe corp. Dacă ar fi rămas pe loc, ceea ce ar mai fi rămas din el ar fi încăput cu uşurinţă într-o urnă.

— Preferi o luptă cinstită sau vrei să ne măsurăm puterea în farmece şi vrăji, meroween?

Glasul lui era netulburat, cu doar o urmă de dulceaţă în el, însă privirea îi devenise rece ca un sloi.

— Şi cam când a fost ultima oară când ai luptat cinstit cu cineva? îşi înclină Leah capul cu drăgălăşenie. Măcar ai făcut-o vreodată în toată viaţa ta? …

Râsul lui izbucni cu o sinceritate care o făcu să-şi înalţe sprâncenele.

— Aici m-ai prins. Uite, aş fi dispus să-ţi ofer această şansă. Să zicem… de dragul amintirilor şi al experienţelor comune, rosti el, rotindu-şi spada lată şi curbată prin aer cu o infinită nonşalanţă.

— Şi te-aş crede pentru că…?

— Pentru că-mi placi, recunoscu el, forţându-se să rămână pe loc când ea făcu doi paşi lateral. Sincer, îşi puse el o mână pe inimă, schiţând o mică plecăciune ironică.

— Cam prost ales locul pentru a-mi face curte, îl ironiză ea cu sarcasm.

— De ce? se miră el cu nevinovăţie. Se pare că este ultima tendinţă în moda bătăliilor. Ştii, nu mă pot abţine să nu te întreb, meroween: dacă ţi-aş face rost de nişte stânci, m-ai răsplăti şi pe mine cu un sărut?

Leah păli îngrozitor. Şocul, oroarea, indignarea şi mânia, toate se învălmăşiră în sufletul ei pentru o clipă, tăindu-i respiraţia. Apoi veni durerea. Cumplită şi nimicitoare, aproape doborând-o

în genunchi. Bărbatul căruia îi făgăduise viitorul ei zăcea mort la câţiva paşi în spate, cu trupul mutilat. În aceeaşi clipă ştiu cine fusese călăul lui Morkhan. Şi mai ştiu, cu o certitudine de nezdruncinat, faptul că dihania care se hrănise din el fusese chemată tocmai pentru asta. O vedea în ochii lui, în zâmbetul crud, satisfăcut. ...

Pierzându-şi cumpătul, Leah îl atacă aproape orbeşte.

Saul abia se sinchisi să pareze, mai mult furat de lungimea perfectă a picioarelor ei, decât de lupta în sine. Era superbă, nici pomeneală. Frumoasă, aprigă, agilă ca un şarpe şi surprinzător de puternică pentru cât era de subţire. În timp ce-i bloca loviturile, delectându-se cu furia ei neostoită, demonul înregistra micile amănunte ale înfăţişării ei.

Purta o tunică scurtă, de culoarea frunzelor după ploaie, şi putea să-şi parieze viitoarea nemurire pe faptul că nu purta nimic pe sub acel veşmânt strâns pe trup. Probabil că ar fi fost o experienţă de neuitat să posede acel trup care vibra de furie şi înverşunare. Un gând extrem de periculos, reflectă el, simţindu-se mai bine dispus decât fusese vreodată, în timp ce-i respingea un nou atac. Părul şi-l împletise în două cozi groase ce-i atârnau grele până-n talie, cosiţe care porneau din spatele urechilor mici, lipsite de cercei. În picioare avea un fel de sandale, cu şnururile răsucite până sub genunchii delicaţi. Tălpi mici, înguste, remarcă el, zâmbind. Se mira cum de nu pică-n nas. Şi mirosea a sevă şi a... putere. Mirosul puterii ei era îmbătător. Tânjea să-l aibă, nu doar să-l adulmece. Însă ceea ce-i atrăgea privirea era faţa ei.

Era atât de prins de minunăţia acelui chip încât următorul atac îl prinse nepregătit. Leah sări din nou, se răsuci în aer şi, blocându-i sabia cu a ei, şi-o alunecă pe cealaltă peste toracele lui. Blestemând, se retrase doi paşi, ţinându-şi cu o mână coastele rănite, în timp ce cu cealaltă abia izbuti să-i respingă atacul nimicitor. Se lupta cu o ferocitate pe care n-o mai întâlnise decât la seminţia lui. Faptul că o femeie pe jumătate cât el îl ţinea la respect fu de ajuns să-l enerveze. Lansându-se într-o contra-ofensivă, o sili să bată în retragere. Se înfruntară cu

sălbăticie, lamele ciocnindu-se într-o încleştare teribilă, scoţând scântei şi scuipând bucăţi mici de metal înroşit din tăişul lor.

Pe Leah începură s-o doară braţele ca nişte măsele stricate. Plămânii îi ardeau de efort, picioarele începuseră să-i tremure. Nu ştia cât timp mai putea să lupte, nu mult, oricum. Forţa cu care-i respingea loviturile o silea să tot bată în retragere... Trebuia să termine cu el, odată pentru totdeauna!

Saul o încolţi lângă un car de luptă şi tocmai se pregătea să o dezarmeze printr-o lovitură complicată, proprie lui, şi care niciodată nu dădea greş, când ceva îi şuieră pe lângă urechi. Rată cele două săgeţi care străpunseră umărul şi şoldul vrăjitoarei, ţintuind-o de carul răsturnat, dar pe a treia o interceptă în zbor, deviindu-i cursul. Şi, pradă mâniei care-l stăpânea, îşi trimise focul şi puterea, cu toată întunecimea lor, pârjolindu-i pe nesăbuiţii care-i sfidaseră ordinele.

Ceruse ca nimeni să nu se amestece, la naiba! Să fie a lui! ...

Se răsuci spre ea cu un mârâit frustrat. Păstrătoarea se lupta să rămână lucidă, în timp ce se căznea să-şi smulgă săgeata din umăr. Respira cu dificultate, cu faţa desfigurată sub durerea pe care otrava săgeţilor i-o strecurau în muşchi şi sânge.

Acele săgeţi fuseseră special otrăvite pentru a ucide târfele acelea cu arcuri argintii, care-şi aveau sălaşul în pădurea din Meer. Probabil că vreuna stătuse-n calea lor mai devreme, dar dispăruse înainte ca vârfurile otrăvite să-i fi venit de hac...

Înjurând din nou, cameleonul îşi vârî sabia în teaca prinsă la spate.

Piatra de la gâtul ei, a cărei strălucire aproape că-l orbise cu câteva clipe mai înainte, începuse să pălească. Cu privirile atrase de nestemată, îşi scoase de la brâu flaconul din argint descântat. N-avea nevoie decât de Piatră şi de sângele ei, doar câteva picături neîntinate, înainte ca viaţa să i se scurgă din trup...

Făcu însă greşeala s-o privească-n ochi şi ceva se zvârcoli în adâncul lui. Şi ştiu că nu putea s-o lase acolo să moară. Nu aşa!

Întrebându-se dacă nu cumva tocmai îşi pierduse minţile, lăsă flaconul să cadă în ţărâna îmbibată cu sânge şi, apucând săgeţile cu amândouă mâinile, le smulse fără milă din trupul ei. Fata gemu şi-şi dădu ochii peste cap, alunecându-i moale în braţe. Bombănind, Saul o aruncă pe umăr ca pe o cârpă şi se răsuci în loc. Lupul uriaş şi sur stătea la nici doi metri de el, ghemuit în poziţie de atac, cu gingiile dezgolite.

— Încerc doar s-o salvez, rosti el, menţinându-şi vocea calmă. Ajută-mă s-o duc într-un loc sigur.

Lupul mârâi scăzut din adâncul gâtlejului, dezvelindu-şi colţii şi mai mult, începând să-i dea târcoale, cu ochii albaştri şi furioşi pironiţi într-ai lui. Saul nu se îndoi nici o clipă că n-avea să-i sară la beregată.

— Nu fi tâmpit! se stropşi Saul la el. Dacă n-o scot de aici, moare! E otrăvită. Vrei să moară?! …

Lupul se încordă, pregătit să atace, dar se răzgândi în ultima clipă. Răsucindu-se, începu să alerge de-a curmezişul spre culmea împădurită a dealului, doborându-şi adversarii cu o ferocitate şi o iuţeală incredibilă, sfâşiindu-le beregata, săpând un culoar în rândurile lor pentru a-i uşura lui retragerea.

— Grozav, inspiră adânc Saul, potrivind-o mai bine pe vrăjitoare pe umăr şi urmându-l.

## CAPITOLUL 15

Trecuseră aproape două săptămâni de când se afla acolo şi Saul se întreba serios dacă ea avea să mai deschidă ochii vreodată. Când nu-i ardea trupul de puteai să prăjeşti vânat pe ea, delira şi vorbea fără sens. Rănile i se închiseseră demult şi, surprinzător, nu-i rămăsese nici un semn. Dar otrava continua să facă ravagii prin trupul ei, săpând pe dedesubt, şi până când ea

nu reuşea să-i contracareze efectul cu ajutorul puterilor ei şi al leacurilor lui, n-avea să iasă din starea de inconştienţă.

Apucând cu o cârpă toarta de alamă a oalei care fierbea scăzut pe foc, Saul se ridică din poziţia flexată, aruncând o privirea chiorâşă lupului care stătea tolănit la nici zece paşi de el, supraveghindu-i mişcările cu atenţie.

— Ai de gând să guşti şi din asta, înainte să i-o duc ei? îl întrebă el cu acreală.

Lupul căscă şi-şi lăsă botul pe labele imense, fără a-şi lua însă ochii de la el.

— Ei, avem noutăţi! se minună Saul cu voce tare, aruncând o privire spre cer în căutarea şoimului. Pasărea dispăruse. Se pare că sunt pe cale să câştig Marele Premiu al Încrederii, bombăni el, îndreptându-se spre locul de trecere, unde buşteanul se materializă de nicăieri.

Saul presupuse că vraja se ridica înaintea lui, permiţându-i accesul în interiorul peşterii din spatele apelor numai pentru că, deocamdată, nu constituia o posibilă ameninţare la adresa muribundei de dinăuntru.

Nu se aşteptase s-o găsească trează şi, cu atât mai puţin, fermecând focul. Leah şedea în mijlocul patului improvizat, cu păturile strânse în jurul ei, privind ţintă flăcările în al căror miez se conturau scene din ceea ce fusese. Între pereţii umezi ai peşterii pluteau şoapte, care tăcură imediat ce el păşi înăuntru, iar imaginea trecutului care pulsa în centrul focului se şterse şi ea.

Saul rămase nemişcat, până când privirile li se întâlniră. Fu izbit de faptul că ea avea ochii aurii, şi nu negri, aşa cum i se păruse de fiecare dată când se întâlniseră. Aurii şi calzi precum chihlimbarul.

— Bine-ai revenit printre noi, pasăre măiastră, îi ură el cu un zâmbet vag în colţul gurii.

— Am pierdut războiul.

Vocea ei nu se ridică mai mult de nivelul unei şoapte, dar deznădejdea din ea era amestecată cu o nesfârşită durere.

Saul îşi trecu limba peste dinţi, se aplecă şi puse oala cu fiertură pe masa scundă de lemn, apoi îşi sprijini umerii laţi de peretele peşterii.

— Depinde din ce unghi priveşti problema, rosti el pe un ton filosofic. Tehnic vorbind, da, aţi pierdut această bătălie. Mai mult de patru cincimi din oamenii voştri sunt morţi. Restul au căzut prizonieri ori s-au retras în munţi. Cetatea a fost asediată şi cucerită. Tatăl tău se află în această clipă în temniţa castelului. Şi, că tot veni vorba, pe tron se află momentan al meu. Făcu o pauză, privind-o lung. Dar tu eşti încă în viaţă, nu-i aşa? … Scopul acestui război era să te capturăm pe tine. Sângele, puterile tale şi Piatra. Prin urmare, aş zice că războiul nu s-a încheiat încă.

— De ce m-ai salvat?

Saul o privi gânditor preţ de o clipă, frecându-şi barba crescută de două zile.

— Deocamdată nu mi-e foarte clar nici mie. Să zicem că fost un impuls de moment. Fireşte, s-ar putea să mă răzgândesc. Ai izbutit să anihilezi otrava, iar sângele tău ar putea constitui o monedă de schimb extrem de valoroasă.

— Şi n-ai s-o faci pentru că…?

Avea ea, aşa, un talent special de a pune întrebările, pretinzând un răspuns imediat!

— Din motive de comoditate, presupun, replică el, ridicând din umeri cu un aer plictisit. Ar fi prea multă bătaie de cap. Deocamdată am decis să rămân neutru, declară el, turnându-i fiertura într-o cană smălţuită din lut.

Leah îl privi lung, încercând să pătrundă dincolo de înţelesul vorbelor lui.

— Fii cuminte, o preveni el, aruncându-i o privire amuzată, dar şi prevenitoare. Încă nu eşti destul de puternică ca să-mi afânezi mintea şi, ca să evităm de pe acum eventualele neînţelegeri, cel mai bine ar fi să cădem de acord încă de pe acum să nu ne încercăm talentele unul asupra celuilalt, atâta timp cât suntem siliţi să respirăm acelaşi aer.

Leah îşi muşcă buzele, bosumflându-se… adorabil, după părerea lui.

— Unde mi-e Piatra?

— Am pus-o într-un loc sigur şi acolo va rămâne o vreme.

Fata îşi ridică mâna, atingându-şi pielea de la baza gâtului. Închise ochii pentru o clipă, luptându-se cu valul subit de panică. Locul o durea într-un fel cumplit, mult mai rău decât orice îşi imaginase. Un gol teribil, ca şi cum sufletul i-ar fi fost smuls din piept.

— Am nevoie de Piatră, insistă ea, deschizând ochii şi privindu-l fix.

— Şi eu am nevoie de un palat din cleştar, cu coloane din marmură mov, i-o întoarse el pe un ton sec. Dar nu căpătăm întotdeauna ceea ce ne dorim de la viaţă, nu-i aşa? … Veni spre ea şi-i întinse cana. Bea. Unul dintre motivele pentru care mă bucur că ţi-ai revenit este acela că nu trebuie să te mai înşfac de păr şi să ţi-o torn cu forţa pe gât.

Leah luă cana, adulmecând lichidul fierbinte.

— Nu-i cazul să fii suspicioasă, meroween. Dacă voiam să te omor, aş fi făcut-o până acum, nu eşti de aceeaşi părere?

— Încercam doar să-mi dau seama ce este, replică Leah, înghiţindu-şi resentimentele. Una dintre ierburile astea este înfiorător de amară. I-am simţit gustul până şi-n somn.

— E sevă de strichnosis.

— Mi-am închipuit eu, murmură ea, închizând ochii.

Îşi pregăti mintea şi organismul pentru ceea ce ştia că avea să urmeze şi bău vitejeşte cana până la fund, cutremurându-se.

— Eşti admirabilă, zâmbi el, sincer impresionat. Cunosc luptători curajoşi şi puternici care şi-au vărsat maţele după numai o înghiţitură.

— Eşti sigur că erau într-adevăr curajoşi şi puternici? izbuti ea să articuleze printre dinţii încleştaţi, luptându-se cu sufocarea cauzată de gustul acela oribil care-i rămăsese lipit de limbă şi de fundul gâtului.

El râse, gustându-i ironia.

— Ţi-e foame?

Leah îşi înghiţi cu un efort valul de greaţă şi aşteptă ca stomacul să înceteze să i se mai tot revolte. Nu-i era foame, dar ştia că trebuia să mănânce. Era nu doar slăbită de boală, ci de-a dreptul epuizată. Avea nevoie de hrană pentru a se întări. Şi de o baie. Şi de un somn liniştit, fără dureri şi vise tulburi. Apoi avea să înceapă demersurile pentru a-şi recupera comoara ce-i fusese dată spre păstrare.

— Cum ai pătruns aici? îl întrebă ea posacă.

— Amicul tău, lupul, mi-a arătat drumul.

Leah aprobă uşor din cap, semn că se aştepta la acest răspuns.

— Unde este?

— Afară. Face de pază. La fel şi şoimăriţa. Cine sunt ei, de fapt?

— Sunt gardienii şi sfătuitorii mei. Luptători… şi prieteni de nădejde.

— Nu-şi schimbă forma decât atunci când intră aici. De ce?

Fata cumpăni în mintea ei răspunsul.

— El a servit unui stăpân puternic şi întunecat, ea era devotată altuia, strălucitor şi mândru. Niciunul nu era pregătit să renunţe la ce era, la ceea ce avea. Dar sentimentele care se înfiripaseră între ei au fost mai puternice decât loialitatea şi credinţa, şi asta i-a condamnat la ceea ce sunt astăzi.

— Şi stau pe lângă tine în speranţa că vor fi izbăviţi?

— E un fel de a spune. Situaţia este temporară.

— M-am prins. Am fript nişte mistreţ azi dimineaţă. Pâine n-avem, dar am făcut rost de nişte brânză, mere şi vin din sat.

— Adică le-ai furat, îl corectă ea, dezaprobatoare.

— Închipuieşte-ţi că atunci când am plecat la luptă nu m-am gândit să-mi iau şi punga cu bani la mine, declară el sarcastic. Şi cum momentan sunt într-o situaţie cam delicată, nu-mi pot folosi puterile pentru fleacuri pe care pot să le fac şi singur, cu un minim de efort. Nemeth îmi cunoaşte energia şi deocamdată nu vreau să-l atrag aici.

Era iritat şi prost dispus. Leah nu pricepea de unde-i venea impulsul să zâmbească, făcând această constatare.

— Înţeleg, murmură ea, punând cana alături.

— Mira-m-aş, din moment ce eu nu înţeleg de ce sunt aici, făcând ceea ce fac!

— Poate… din bunătate? îl persiflă ea moale, lăsându-şi zâmbetul la vedere.

Saul o privi, simţind un tremur slab în adâncul lui. Poate că frumuseţea incredibilă a acelui zâmbet era răspunsul la dilema lui. Sau poate faţa ei neasemuit de frumoasă…

— Doreşti mistreţ sau nu? o întrebă el cam răstit.

Leah ezită. Ideea de a se hrăni îi provoca greaţă. Însă trebuia să mănânce dacă dorea să-şi recapete forţele cât mai curând cu putinţă.

— Da, vreau.

Demonul tăie o halcă din pulpa care atârna, legată cu o sfoară din tavan, cu mai multă râvnă decât ar fi fost necesar şi o trânti într-o farfurie de cositor. O ciopârţi în ceea ce se gândea că ar fi nişte dumicaturi rezonabile, apoi sfărâmă brânza alături şi-i turnă vin într-o cupă. I le puse pe toate în braţe şi o privi încruntat.

— Vrei să-ţi trimit paznicii înăuntru?

— Da, dacă nu te deranjează. De ce să-l fi deranjat?

Saul ieşi bombănind în sinea lui şi aruncă o privire duşmănoasă lupului.

— S-a trezit şi vrea să-ţi vorbească, îl informă el sec.

Lupul se ridică, îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet prelung, după care ţâşni spre intrarea în peşteră. Câteva clipe mai târziu şoimul apăru de nicăieri, spintecând văzduhul ca o săgeată, apoi îşi desfăcu larg aripile, planând spre căderea de apă ce se deschise înaintea lui ca o cortină. Imediat ce pătrunse dincolo de ea, apa căzu la loc, ascunzând peştera.

Saul rămase singur pe muchia stâncii, întrebându-se de unde se născuse în sufletul lui sentimentul acela stăruitor de invidie. Era stupid şi ridicol să fie gelos pe nişte creaturi pe jumătate om, pe jumătate animale. Nervos, se lăsă pe vine şi începu să arunce cu pietricele în apa care se învolbura sub stâncile de la picioarele lui, încercând să mediteze la noua stare a lucrurilor.

Ea se trezise. Reuşise să anihileze otrava, dar era încă slăbită. Totuşi, nu chiar într-atât de slăbită, dacă imediat ce-şi revenise în simţiri se şi apucase să-şi folosească puterile.

Îngustându-şi ochii, demonul oscila între ceea ce ar fi trebuit să facă în condiţiile date şi ceea ce ştia că era necesar să facă.

Avea să mai aştepte o zi sau două, îşi zise el, întorcându-şi ochii spre căderea învolburată a apelor, în spatele cărora, pitit printr-o vrajă iscusită, se afla sălaşul vrăjitoarei. Descântecul de protecţie care ascundea intrarea în grotă fusese astfel conceput încât nici un demon-căutător nu l-ar fi putut dibui în veci. El însuşi cercetase zona cu câteva săptămâni în urmă, fără să descopere nimic, îşi aminti Saul, strâmbându-se. Desigur, îi simţise mirosul, îi adulmecase puterea, dar când verificase ceea ce se afla în spatele cortinei de apă, nu găsise decât un zid de piatră, neted şi vertical, cu câteva colţuri scoase în afară şi şlefuite de ape.

Va vedea ce va mai fi. Până una-alta, mai erau opt zile până la data scadenţei. Opt zile şi tot atâtea nopţi în care soarta lumii avea să se decidă. Totul era schimbător, sorţii fiind la fel de capricioşi ca zeii, însă el trebuia să se asigure ca la momentul respectiv să fie în tabăra care trebuie: adică cea a învingătorilor.

Aşa că tot ce el trebuia să facă era să aştepte şi să se adapteze schimbărilor din mers. Pentru că, mai mult decât să-şi încolţească prada, cameleonului din el îi plăcea să improvizeze, să surprindă, să ademenească şi să câştige.

— Slavă zeilor, ţi-ai revenit! exclamă Maeve, fericită, strângând-o în braţe. Nici nu-ţi pot spune cât de îngrijoraţi am fost. Şi mama ta, la fel.

— De ce n-a venit ea să mă îngrijească? întrebă Leah, posomorâtă.

Maeve se retrase încet şi o privi fără să zâmbească.

— Leacul otrăvii care ţi-a măcinat trupul este neştiut Lor. N-a avut de ales.

— Şi din cauza asta, îi sunt datoare acestui damnat.

— El te-a salvat, vorbi şi Rogan, făcând un pas spre ele. Nu ştiu ce anume urmăreşte, dar te-a vegheat zi şi noapte şi te-a îngrijit. Şi pentru asta îi suntem recunoscători cu toţii. Cum faţa tinerei se adumbri, el se lăsă pe vine pentru a-i întâlni privirea. Doamna mea, am fost acolo. Am văzut cu proprii mei ochi. Ar fi putut să-ţi ia Piatra şi sângele şi toate darurile ce ţi-au fost date.

— Piatra este la el.

— Iar el este aici. E renegat de toţi ai lui, rosti Maeve cu o voce scăzută. Îl caută. Pentru trădare. A devenit un proscris. A trădat pentru tine, Leah. A făcut un sacrificiu. Nu trebuie să uiţi asta.

— Şi ce propuneţi? Să-i oferim adăpost şi protecţie? Căldură sufletească şi un pat moale şi primitor? … Pe tine era cât pe ce să te omoare! Aminteşte-ţi asta, Maeve!

Maeve schimbă o privire scurtă cu Rogan.

— L-am iertat în schimbul a ceea ce a făcut pentru tine. Şi ar fi un plan bun, adică, să-l păstrăm aici. L-am putea atrage de partea noastră. Puterea şi darurile lui ne-ar fi de folos, rosti Maeve.

— Niciodată un nemesingian nu-şi va trăda adevărata natură! replică Leah cu îndârjire.

— Acest nemesingian a făcut-o, interveni Rogan. Te-a salvat.

— Numai pentru că sângele meu, amestecat cu acea otravă, n-ar fi servit la nimic!

— Te-ar fi putut duce la castel, ar fi încercat să te lecuiască acolo şi te-ar fi avut la cheremul lor, opină Maeve cu logica ei infailibilă. În schimb, te adus aici. Într-un loc sigur ţie. Şi a rămas lângă tine şi te-a îngrijit.

Leah trase adânc aer în piept, închizând ochii. Maeve avea dreptate. Totuşi, pe câmpul de bătălie, îl văzuse pregătit să-i ia sângele şi Piatra de la gât. Desigur, otrava nu o infestase

complet la momentul respectiv, fiindcă ea se luptase din răsputeri să-i încetinească efectele.

Însă ar fi putut s-o cresteze în altă parte a trupului şi să adune câţiva stropi de sânge curat. Câţiva stropi ar fi fost suficienţi pentru a-şi atinge scopul şi cu certitudine şi el ştia asta.

— Sunt prea slăbită ca să-mi dau răspunsurile acum, recunoscu ea cu o voce stinsă. El va rămâne prin urmare aici, iar noi îl vom supraveghea. Şi vom vedea ce va mai fi. În clipa asta, tot ce-mi doresc este să mă primenesc.

Se strădui să mănânce, concentrându-se asupra hranei, asimilându-i energia, dar nu fu în stare să înghită nici măcar jumătate din ce-i pusese cameleonul în farfurie. Apoi, ajutată de Maeve, se spălă, îndepărtând de pe ea mirosul stătut şi lipicios al transpiraţiei şi pe cel al bolii care o măcinase. Când termină, se simţea la capătul puterilor, cu tâmplele şi ceafa pulsându-i dureros, dar miraculos de curată. Îmbrăcă o rochie simplă din pânză albă şi-şi zvântă părul cu ajutorul unui farmec mic.

Rogan o sprijini şi o ajută să se întindă.

— Doar două ore, murmură ea, înainte de a aluneca în vise.

Maeve îi puse o mână îngrijorată pe frunte, apoi se întoarse spre Rogan.

— Este aşa cum spune Profeţia, şopti ea, luându-i mâna bărbatului-lup şi trăgându-l lângă perdeaua de apă. Întunericul şi Lumina se vor uni întru biruinţă şi tot ce este umbră va fi destrămat şi alungat pe veşnicie. Oare să fie el alesul? Nu mă pot împiedica să nu mă întreb asta… şi să sper.

— Nu este suficient doar s-o dorească amândoi, ci să fie uniţi întru adevăr şi credinţă, îi reaminti Rogan. Aceasta este calea Profeţiei. Ei vor decide împreună, dacă aceasta le va fi soarta. Noi nu avem nici un cuvânt de spus.

— N-ai încredere în el, îl privi ea.

— Nu. Şi nici tu n-ai.

— Aşa este, oftă ea prelung, gânditoare. Mă tem de el, de ceea ce aduce cu el, de ceea ce reprezintă el. Acum mai mult ca înainte. Pentru că acum există speranţa.

— Profeţia este înşelătoare, Maeve. Timpul o va hotărî. Iar sarcina noastră este să veghem.

— Întocmai, zâmbi ea stins, întinzându-se şi sărutându-l uşor pe obraz, înainte de a se preschimba.

## CAPITOLUL 16

Leah se trezi cu sunetul chemării vibrându-i în minte. Aruncă o privire spre perdeaua de apă şi, după intensitatea luminii filtrate, aproximă că dormise neîntrerupt mai bine de douăzeci de ceasuri. Se odihnise şi se simţea lucidă şi-n putere. Şi, dintr-odată, fu conştientă de prezenţa întunecată şi străină din peşteră.

Nemesingianul dormea la picioarele ei, în şezut, cu genunchii flexaţi şi braţele pe lângă trup, cu umerii şi ceafa sprijinite de perete. Rogan lipsea, la fel şi Maeve.

Încruntată, se ridică încet, atentă să nu facă nici un zgomot.

— E încă devreme. Soarele va răsări abia peste vreo două ceasuri.

Leah se opri la jumătatea drumului şi umerii i se pleoştiră. Nu făcuse nici un afurisit de zgomot! Se răsuci spre el şi văzu că el continua să stea cu ochii închişi.

— Atunci, dormi mai departe.

— Indispusă? se interesă el, deschizându-şi ochii şi pironind-o cu o privire amuzată şi indescriptibil de albastră.

— Prezenţa ta mă indispune. Nemesingianul rânji, îşi trecu mâinile prin coama de păr blond şi se ridică în picioare, căscând cu poftă şi întinzându-şi mădularele amorţite.

— Dă-mi voie să te însoţesc.

— De ce? se încruntă ea, nemulţumită şi bănuitoare.

— Pentru că avem de discutat unele lucruri.

— Şi nu pot să mai aştepte?

— Nu.

Agasată, fata îşi continuă drumul. Apa se retrase şi ea păşi pe buturugă. Fu o adevărată răutate din partea ei, gândi o clipă mai târziu, zâmbind când îl auzi înjurând în urma ei.

— Asta a fost intenţionat, mârâi demonul în spatele ei.

Înghiţindu-şi veselia, Leah se răsuci spre el. Era ud leoarcă şi prost dispus şi fata făcu un efort suprem de voinţă ca să nu râdă-n hohote.

— Nu păreai foarte treaz, se disculpă ea.

— Da, sigur, bombăni nemesingianul, aruncându-i o privire tăioasă. Aş fi preferat să mestec spini în locul acestui duş rece.

— Atunci nu trebuia decât să-mi fi spus şi-i căpătai, se oferi ea dulce.

— Te şi cred! Unde mergem?

— Am treabă, aşa că ar fi mai bine să-ţi continui somnul de frumuseţe, îi întoarse ea spatele, traversând grăbită buşteanul.

— Eu sunt frumos din naştere, se lăudă el, rânjind. Somnul e facultativ. Deci?

— Am o treabă, bombăni ea, continuându-şi drumul.

Hotărâtă să-l ignore şi să-l descurajeze, Leah alese drumul cel mai ocolit. Era obişnuită să alerge pe distanţe lungi. Totuşi, chemarea aceea continua să-i sfredelească mintea şi decise că el nu merita efortul.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea, ridicându-se cu două palme deasupra pământului.

El îi ascultă sfatul, urmărind-o, fascinat de zborul ei. Puţini aveau darul acela, şi numai cei bătrâni şi cu adevărat înţelepţi. Nu cunoştea nici un demon care să-l fi primit. Era un har care ţinea de conştiinţă şi el tânji în secret după el. Era un dar al zeilor.

Era asudat tot când ea se opri, în sfârşit.

— Stai aici şi să nu scoţi un sunet, îi porunci ea, cu privirea aţintită înainte.

Ceţurile se iviră de nicăieri şi el ştiu că ea începuse să descânte. Se ghemui la baza unui copac, mai mult curios decât dornic să i se supună. Şi atunci văzu trupul întins în iarba înflorită.

Leah făcu abstracţie de prezenţa nemesingianului şi îngenunche lângă trupul măcinat de febră al bărbatului. Îl cunoştea, căci îi ajutase soţia de două ori să-i nască fii. Şi era unul dintre cei care refuzaseră să-şi părăsească pământul şi casa, atunci când ameninţarea războiului devenise evidentă.

Atentă şi grijulie, îşi strecură o mână sub capul lui şi i-l ridică.

— Deschide ochii şi uită-te la mine, Narriel din Lechless, şopti ea cu vocea unei sirene. Priveşte în ochii mei, în mine… cu tot ceea ce sunt!

Bărbatul gemu şi deschise ochii de un verde înceţoşat din cauza durerii. Chiar şi răpus de febră şi chinuri, o recunoscu.

— Meroween…

— Şşşt, rosti ea, aşezându-i cu duioşie un deget pe buzele uscate de fierbinţeală. Doar uită-te la mine, repetă ea, capturându-i privirea. Priveşte! Şi primeşte!

Bărbatul respiră adânc, aspirând în trupul său şuvoiul de lumină care curgea din făptura ei. Rănile începură să i se vindece, preschimbându-se în fuioare de fum roşietic-cenuşii, care-şi croiau drum în energia şi trupul tinerei femei. Şi în acel moment, Saul ştiu că ea îl tămăduia, luând asupra-i toate durerile şi suferinţele muribundului.

Era un lucru atât de prostesc, de zadarnic şi de… minunat!

Fascinat, urmări transferul de energie dintre cei doi şi transformările pe care fiecare le suferea separat.

— Dormi acum, Narriel, şopti Leah într-un târziu, cu glasul gâtuit sub povara chinuitoarei dureri care-i sfredelea trupul.

Se ridică şi făcu doi paşi împleticiţi înapoi, invocând ceţurile. Ştia că familia lui îl aştepta la marginea pădurii, încredinţată că ea avea să-l tămăduiască şi să îl redea întreg în sânul ei. Gândul acesta atrase după sine un altul. Cum de ştiau că ea era în viaţă? … Cineva le dăduse vestea. Maeve sau Rogan. Unul dintre ei. Şi dacă familia lui Narriel ştia, atunci ştiau şi alţii.

Speranţa pâlpâi în mintea ei, înainte să i se facă rău de-a binelea. Dacă ar fi avut Piatra cu ea…

În clipa în care genunchii i se înmuiară, Saul era deja lângă ea.

— Eşti idioată aşa, de felul tău, sau asta a fost ca să mă impresionezi pe mine? bombăni el, ducând-o în braţe spre inima pădurii. De ce o faci?! … Merită? Bărbatul acela îţi merită efortul?

— Este… menirea mea, rosti ea cu greu, străduindu-se să-şi alunge greaţa, sau măcar să şi-o ţină sub control. Întotdeauna e aşa. Eu îmi revin mult mai… repede… decât ei…

— Şi-ţi piezi din puteri, femeie proastă! Dacă acum ai fi fost în primejdie, cum naiba te-ai fi descurcat, când nu ai…

Se întrerupse când realiză că vorbea de unul singur. Ea leşinase, sau adormise, nu era sigur care din două. Şi asta îl făcu să înjure. Preţ de o clipă, simţi ceva lipicios scurgându-i-se pe şira spinării. Refuză să recunoască acea senzaţie ca fiind una de panică. În mod sigur ea mai trecuse prin asta şi înainte. Ştia ce face. Dacă situaţia ar fi depăşit-o, nu s-ar mai fi implicat, nu? …

Ba ar fi făcut-o oricum, îşi dădu el seama. Era menirea ei, aşa cum limpede se exprimase. Şi suficient de nechibzuită ca să-şi dea viaţa în schimbul alteia. O slăbiciune pe care el o dispreţuise dintotdeauna. Niciodată nu înţelesese de ce oamenii aveau această înclinaţie stupidă spre sacrificiul de sine, mergând până la a-şi jertfi existenţa penibil de scurtă, credincioşi unor idealuri care nu le aduceau nici glorie, nici averi şi nici putere.

Se opri, sprijinindu-se cu spatele de un copac şi răsuflă adânc. Când o privi, stomacul i se strânse. Era lividă şi nara stângă îi sângera. Respiraţia ei era doar o părere. Nici chiar atunci când se luptase să supravieţuiască otrăvii nu arătase atât de inertă… Dacă murea?! … Acesta era un lucru pe care chiar nu şi-l putea permite!

Îngrijorat, o întinse pe un pat de muşchi verde la umbra unui stejar tânăr şi o privi, neştiind ce să facă. Niciodată nu încercase să tămăduiască pe altcineva până acum. În trecut îi lipsise curiozitatea de a încerca măcar să afle dacă posedă acest talent. Desigur, el se putea vindeca singur, şi chiar foarte repede, graţie a ceea ce era.

Mânat de instinct, îşi aşeză o palmă pe fruntea ei şi una pe piept şi închise ochii, concentrându-se, căutând. Chiar şi atunci când simţi prima muşcătură a durerii, a cărei intensitate îi înmuie genunchii, refuză să cedeze. Iar când lumina izbucni în sfârşit din adâncul ei, ca un şuvoi de lavă fierbinte, izbindu-l cu forţă în plin, aproape pârjolindu-l, se retrase buimac, simţindu-se la capătul puterilor. Căzu în fund, asudat tot, gâfâind şi înjurând.

Leah deschise ochii, luând prima gură de aer cu lăcomie. Câteva clipe, rămase nemişcată, apoi se ridică în fund şi se întoarse spre el.

— De ce ai făcut asta?

În vocea ei se simţea mânie şi indignare şi asta fu de ajuns ca să-i sară ţandăra.

— Din pură idioţenie, replică el printre dinţii încleştaţi, respirând cu dificultate şi aruncându-i o privire neagră.

Se târî un metru mai încolo şi vomită violent, simţindu-şi capul plesnindu-i de durere.

Leah îl privi încruntată, apoi oftă şi veni lângă el.

— Lasă-mă să te ajut…

— Mulţumesc, mai bine nu! îşi smuci el umărul de sub mâna ei. Doar nu vrei să facem hora bucuriei, plasând rahatul ăsta de la unul la celălalt întreaga zi?

Rămase nemişcat, aşteptând ca ameţeala să-i treacă.

— Nu trebuia să te fi amestecat, îi reproşă ea cu blândeţe. În câteva minute aş fi terminat.

— De unde naiba să ştiu eu ce poţi sau nu să faci?! se răsti el. Ieri la amiază arătai ca o stafie. Înghiţi în sec, simţindu-şi gura teribil de uscată. Am nevoie de apă.

Leah îşi apropie mâinile, se concentră, vizualizând, şi între ele se ivi o cupă aurită.

— Uite, bea asta.

Saul privi pocalul cu un aer bănuitor.

— Aia nu-i apă!

— Nu, nu este, dar dacă ai de gând să-mi faci mofturi, îşi ard două de nu te vezi! În clipa asta eşti suficient de vlăguit ca să nu poţi riposta, aşa că nu mă ispiti.

Surprins de vehemenţa tonului, Saul luă pocalul şi gustă precaut din băutura dulce-acrişoară. Ar fi putut fi otravă, îi trecu prin minte, însă instinctul îi spunea că nu l-ar fi omorât într-un mod atât de simplu. Probabil că dacă ar fi avut posibilitatea, i-ar fi rezervat o moarte lungă şi chinuitoare.

Simţi efectul calmant aproape imediat, ca un balsam, care-i dizolvă greaţa de stomac, durerea din ceafă şi tâmple, risipindu-i crampele şi junghiurile năprasnice din muşchi.

— Ce mi-ai dat? vru el să ştie, încruntându-se atunci când cupa goală i se dizolvă în pumn într-un praf sclipitor, care pieri înainte de a atinge pământul.

— Este secretul Păstrătoarelor, îl fulgeră ea cu un zâmbet şăgalnic, ridicându-se şi întinzându-i o mână.

Saul ezită, apoi îi acceptă ajutorul. Recunoscu în sinea lui că, orice i-ar fi dat, avusese un efect uluitor asupra sa. Se simţea uşor şi relaxat, odihnit şi plin de energie. Un pic euforic.

O privi şi simţi ceva zvâcnind în adâncul lui. Ea părea să-şi fi revenit complet şi arăta mai bine decât atunci când se trezise. Obrajii supţi şi palizi de pe urma bolii i se îmbujoraseră şi pielea ei îşi recăpătase strălucirea. Era frumoasă. Şi tentantă. Foarte tentantă.

— Despre ce doreai să vorbim? îl întrebă ea liniştit, retrăgându-se un pas şi cuprinzându-şi trupul în braţe, înfiorată de strălucirea acelor ochi albaştri.

Demonul o privi lung, mijindu-şi ochii speculativ.

— Am Piatra, intră el direct în subiect. Şi poate, doar poate, aş merge cu nebunia mai departe, încât să afirm că-n ultimele zile mi-am dat seama că e posibil să mă fi aflat de partea greşită a

baricadei. Încă nu-s convins dacă greşesc sau nu. O parte din mine râvneşte puterea pe care Piatra şi Poarta Celor Şapte o făgăduiesc. O putere absolută… incomensurabilă. Cealaltă parte îmi spune că asta nu e totul şi că există un preţ de plătit. Unul teribil. Dacă Nemeth învinge, lumea aceasta se va transforma în totalitate. Şi nu sunt sigur că aceste schimbări vor fi pe gustul meu. E vorba de perspective, de alegeri, schiţă el cu mâna un gest larg şi atotcuprinzător. Dacă învingeţi voi, şi şansele să izbutiţi în această clipă sunt jenant de mici, se simţi el obligat să sublinieze acest aspect, atunci rasa mea va fi stârpită pentru totdeauna. O atitudine radicalistă, din punctul vostru de vedere, dar necesară.

— Vrei un târg, intui ea, îngustându-şi ochii. Şi o garanţie.

— Exact, rânji el, încrucişându-şi braţele pe piept şi privind-o cu aroganţă. În acest moment, aveţi nevoie de mine. O nevoie disperată, aş zice. Eu îi cunosc foarte bine: modul lor de a gândi, de a acţiona, slăbiciunile, punctele tari şi temerile. Le cunosc planurile, adăugă aproape în şoaptă, privind-o provocator.

— Şi i-ai trăda pentru că…? i-o reteză ea, suspicioasă.

— Am motivele mele. Prin urmare, întrebarea este: ce ar fi dispuşi cei din Asgard să facă pentru mine, dacă mă decid să trec de partea voastră?

— Nu-ţi pot răspunde la întrebare până când nu le voi transmite vorbele tale şi până când ei nu hotărăsc. Ce ceri în schimb? vru ea să ştie.

— Asta este ceva între mine şi ei, răspunse el, cu un zâmbet straniu. Ceea ce vreau o să negociez atunci, pe loc.

— Prea bine. Am să le aduc la cunoştinţă voinţa ta.

— Grăbeşte-te, o sfătui el. Se zvoneşte că zeii niciodată nu se pripesc să ia o hotărâre fără a o dezbate secole de-a rândul. Sunt dispus să le răgaz până mâine, la apus.

— Nu avem nici o garanţie că-ţi vei ţine făgăduiala, în cazul în care hotărâm să te primim alături de noi.

— Într-adevăr, schiţă el un zâmbet ironic. Aşa cum nici eu nu am nici o garanţie din partea lor, în cazul în care vom reuşi să cădem totuşi la vreo învoială. Va trebui să ne asumăm acest risc cu toţii. Până mâine la apus, îi reaminti, îndepărtându-se alene cu spatele, ca apoi să se transforme sub ochii ei într-o acvilă cu penajul auriu, care-şi luă zborul graţioasă, strecurându-se abilă printre coroanele copacilor.

Leah îşi duse mâinile la gură, holbând ochii în gol, analizând în mintea ei posibilităţile, riscurile şi beneficiile fiecărei posibilităţi în parte. El era unul dintre cei mai instruiţi războinici ai lui Nemeth. Amplitudinea forţelor lui mentale şi energetice era uriaşă şi nu putea fi contestată. Darurile lui întunecate erau extrem de complexe. Era viclean, puternic, abil şi foarte, foarte periculos. Un adversar formidabil care, ca aliat, le-ar fi mărit şansele de izbândă. În momentul de faţă, nemesingienii erau în avantaj: cuceriseră cetatea de scaun, regele era prizonier, armata fusese decimată. Puţinii supravieţuitori se retrăseseră în munţi, la adăpost. Curând, aveau să fie vânaţi precum sălbăticiunile şi nimiciţi cu toţii. Şi totul avea să fie pierdut… asta dacă nu se repliau cât mai repede şi nu ripostau.

El avea dreptate. Aveau o nevoie disperată de ajutor.

Dar oare se puteau încrede în el? Dacă nu era decât o capcană, pentru a o captura pe ea? …

Se văzu silită să respingă acea ipoteză. Cu nici o oră în urmă, ea se aflase într-o poziţie extrem de vulnerabilă. Şi foarte aproape de drumeag. Din câţiva paşi, el ar fi scos-o în afara acelor pământuri care-i hrăneau puterile şi până când ea ar fi reuşit să-şi echilibreze energiile şi să se poată lupta, el ar fi fost deja pătruns pe porţile cetăţii. Şi totul s-ar fi terminat. La fel cum s-ar fi terminat şi în cazul în care el ar fi lăsat-o să moară pe câmpul de la Biel-Cairngorm. Două ocazii nesperate, cărora el le dăduse cu piciorul. De ce?

Urmărea ceva, era sigură de asta. Demonii aveau, prin însăşi esenţa lor, naturi egoiste şi mincinoase. Înşelătoare. Lacome. Erau nişte creaturi mânate doar de dorinţa de putere, senzuale, viclene şi amăgitoare. Şi ea le simţise pe toate pe propria piele.

El voia un târg. Un târg pe care numai zeii îl puteau onora. Probabil că-şi dorea pământuri pe care să le stăpânească, averi care să-i satisfacă plăcerile telurice şi putere, cât mai multă putere, în cazul în care biruiau. Şi dacă asta era tot ce râvnea, atunci era un preţ pe care şi-l puteau permite.

Inspirând adânc, îşi dădu capul pe spate şi ridică braţele spre cer, invocând-o pe cea care măsura trecerea timpului în anotimpuri, pe cea care veghea asupra vieţii şi a morţii.

O chemă pe cea care-i dăduse viaţă.

## CAPITOLUL 17

Soarele începuse să apună când Leah părăsi peştera, îndreptându-se semeaţă spre Stânca Zeilor.

Maeve îi periase părul şi i-l împletise în cozi pe care le răsucise cu măiestrie într-o cunună complicată în creştet, lăsându-i câteva şuviţe să i se vălurească grele pe spate, până mai jos de talie. Veşmântul ei, din mătase sidefie, i se drapa pe trup, lăsându-i doar braţele dezgolite. Rochia îi era prinsă pe umeri cu două agrafe bătute în rubine mari cât pumnul unui copil. Centura care-i încingea talia era din aur pur, lucrat cu măiestrie în zale fine, împodobite cu pietre sângerii, un dar pe care Neyra i-l făcuse de ziua ei, în urmă cu opt ani. Un dar zămislit din mâinile pricepute ale măreţului Utgard. Purta încălţări din piele moale, deşi şi-ar fi dorit să fie desculţă, aşa cum se simţea cel mai bine. Îi plăcea felul în care iarba ofta, pământul pulsa şi stâncile îi vorbeau sub tălpile goale. Se conecta mult mai uşor la tot ceea ce o înconjura când nu purta nimic în picioare. Însă acum era o ocazie deosebită. Iar zeii erau vanitoşi, o ştia prea bine. Le plăcea grandoarea şi nimic nu se făcea fără ceremonie, strălucire şi eleganţă, indiferent de locul unde alegeau să-şi oficieze ritualurile: pe pământ sau în lumea lor.

Leah fu surprinsă să constate, atunci când ajunse pe platoul din piatră gri, că era complet singură. Maeve, preschimbată în şoim, plana în înaltul cerului, plutind pe aripile vântului. Rogan se tolănise la baza stâncilor din granit şi-şi lăsase botul pe labe, veghind la rândul său.

Tânăra femeie se simţi cuprinsă de un fior de nelinişte. Soarele nu mai era decât o fâşie incandescentă deasupra orizontului. Umbrele se lungiseră, răcoarea începând să se facă simţită şi curând avea să se aştearnă înserarea.

Nici el nu venise. Nu-l mai văzuse deloc din clipa în care o părăsise în pădure, luându-şi forma acelei păsări magnifice şi stranii prin însăşi coloritul ei.

Apoi auzi ţipătul ascuţit şi-şi ridică privirea spre cer, tocmai la timp ca să surprindă zborul lin şi graţios al celor două păsări, care planau în tandem. Inima se strânse de teamă. Maeve era acolo singură cu el…

Apoi acvila se desprinse şi-şi dădu drumul într-un picaj vertiginos, care-i tăie respiraţia, deschizându-şi aripile în ultima clipă. Demonul îşi reluă înfăţişarea când ajunse la doi metri deasupra platoului şi ateriză, flexându-şi genunchii, ca să amortizeze din impactul cu solul. Dacă Leah nu l-ar fi văzut venind, singurul lucru care i-ar fi putut trăda prezenţa ar fi fost acea pală molcomă de vânt care se iscase atunci când el atinsese pământul.

Saul o învălui într-o privire rapidă, cercetătoare.

— Eşti singură, constată el, îngustându-şi ochii.

— Soarele n-a apus încă, aşa că…

— Te înşeli. Tocmai a apus, iar timpul vostru a expirat.

Leah îşi îndreptă automat privirile spre orizont, simţindu-se deznădăjduită. Soarele dispăruse, într-adevăr, lăsând în urma lui un cer brăzdat cu nuanţe de purpuriu şi albastru.

— Eu…, începu ea, pregătită să tragă de timp, dar se opri imediat şi făcu ochii mari când simţi primele vibraţii perturbând aerul. Sosesc, rosti ea cu un zâmbet reţinut, care nu izbuti să-i ascundă uşurarea.

Aerul se ondulă, apoi se ivi un punct luminos în miezul acelei unduiri, care începu să se lărgească din ce în ce mai mult, transformându-se într-un cerc de lumină orbitoare. Demonul îşi feri privirea, însă Leah privi zâmbitoare la nemuritorii care păşeau pe rând, trecând semeţi prin portal, fiecare ocupându-şi locul în jilţurile care se materializau unul câte unul, de jur împrejurul platoului circular.

Îl văzu pe Utgard, ciclopul cu braţele groase ca nişte trunchiuri, care făurea armele zeilor, urmat de Lot cel Înţelept, apoi apăru Freya, zveltă, gingaşă, cu părul auriu, protectoarea holdelor şi a tuturor roadelor pământului, zeiţa fertilităţii şi a păcii. Neyra fu cea care încheie alaiul şi poarta se închise în urma ei. Când trecu prin dreptul ei, îi zâmbi şi Leah se linişti pe dată. Nu veniseră toţi zeii importanţi, dar cei care erau prezenţi fuseseră aleşi să hotărască în numele tuturor.

— Ne-ai cerut să venim, bubui vocea lui Utgard, în timp ce se apleca în jilţ, privindu-l pe demon cu singurul lui ochi.

— Da, recunoscu Saul, zâmbind şi înclinându-şi capul, curios. Aşa am făcut.

Nu mai avusese niciodată ocazia să se întâlnească faţă în faţă cu vreun nepieritor şi fu uimit să constate că prezenţa lor nu avea nici un efect asupra lui. Nu se simţea intimidat şi nici inferior lor. Oh, desigur, erau puternici, nemuritori, măreţi, strălucitori, atotcuprinzători şi ştiutori… dar nu erau invulnerabili. Dacă lucrurile ar fi stat exact pe dos, niciunul nu s-ar fi deranjat să-şi mute făptura veşnică în această lume, doar pentru a-l întâlni pe el.

— Îţi suntem profund recunoscători pentru că ne-ai salvat-o pe cea din urmă Păstrătoare, rosti Freya cu glasul ei blând şi mângâietor, privindu-l cu un zâmbet amabil.

— Recunoştinţa voastră nu înseamnă nimic pentru unul ca mine, replică Saul dispreţuitor, privind-o netulburat pe cea mai frumoasă dintre frumoasele Asgard-ului.

— Cum îndrăzneşti să...! începu Utgard, mânios, izbind cu pumnul său imens în mânerul jilţului, dând să se ridice.

Saul îşi arcui o sprânceană când platoul îi vibră sub tălpi. Lângă el, Leah se încordă, pierzându-şi pentru o clipă echilibrul. Lot îşi puse o mână pe braţul lui Utgard, potolindu-l, apoi îşi întoarse privirea spre Saul.

— Datina ne cere să-ţi răsplătim fapta, începu Lot, precaut. Ai protejat ceea era al nostru, ceea ce este...

— Am salvat-o pe cea de-un sânge cu voi, preciză Saul calm, cu un zâmbet subţire, viclean, pornind agale printre jilţuri, amuzat de faptul că nemuritorii îşi suceau gâturile auguste ca să nu-l scape din ochi. Cu toţii cunoaştem legenda care însoţeşte Poarta Celor Şapte, dar n-ar strica să facem o mică recapitulare, ca să ne împrospătăm memoria, ca să zic aşa. Cu aproape trei cicluri osirice în urmă, când omenirea se afla de abia la începuturile ei, pământul nu aparţinea decât zeilor. Zei mari şi mici, care ocârmuiau lumile şi convieţuiau în pace şi armonie. Treptat, unii dintre ei au devenit mai ambiţioşi şi mai lacomi decât ceilalţi, râvnind la mai multă bogăţie. La mai multă putere. Au izbucnit certuri, neînţelegeri şi ranchiună. Zeii supremi aveau mai multe privilegii, erau liberi să-şi ia tot ceea ce-şi doreau, atunci când îşi doreau, şi să trăiască după bunul lor plac. Cei mici se linguşeau pe lângă ei, servindu-i, respectându-le voinţa. Când cea mai mare parte a zeilor mărunţi s-a revoltat, căci avea şi ei dreptul la mai mult decât le îngăduiau stăpânii lor, zeii cei mari s-au mâniat. Au hotărât să-i pedepsească pe cei vinovaţi, izgonindu-i pentru totdeauna din lumea veşniciei lor. I-au exilat într-o alta, insignifiantă, le-au luat nemurirea, sau o parte a ei, şi i-au osândit pe veci, blestemându-i şi transformându-i în demoni.

Se opri în spatele Neyrei, privind-o sfredelitor pe Leah peste creştetul zeiţei. Fata îl urmărea cu atenţie, încordată.

— Zeii cei mari nu s-au mulţumit numai cu atât, reluă Saul, cu o voce joasă şi plină de ironie. Doreau ca demonii să rămână pentru totdeauna izolaţi în această lume. Aşa că au încercat să închidă Poarta. N-au reuşit. Rânji maliţios. Sincer, mi-aş da o jumătate din viaţă ca să vă văd mutrele disperate atunci când aţi realizat că nu puteţi să închideţi portalul şi nici să-l distrugeţi. Poarta rămânea deschisă şi, prin urmare, vă puteaţi trezi oricând cu surghiuniţii pe cap. Ştim cu toţii că, într-o confruntare dintre un demon şi un zeu, ambii sunt expuşi. Ambii pot fi răniţi… şi pot muri, adăugă după o mică pauză, pentru a spori efectul vorbelor. Din acest motiv nici nu v-aţi implicat direct în acest război, aruncă el cu un dispreţ usturător. Vă este teamă că veţi pieri. Aşa că l-aţi lăsat în seama muritorilor. Ei sunt mai mulţi, mai naivi şi mai idealişti decât voi. Mai curajoşi, în orice caz. Sunteţi jalnici dacă aţi ajuns să vă ascundeţi în spatele acestor creaturi la fel de jalnice, pe care i-aţi alimentat secole de-a lungul cu legende contra-făcute şi minciuni. Războiul acesta ar fi trebuit să fie între demoni şi zei. În sfârşit, raţiunile acestea vă privesc. Un singur lucru ar mai fi de amintit. Neputând închide portalul, l-aţi sigilat. Şi codul l-aţi fragmentat în trei, pentru mai multă siguranţă. Şi cum nu-l puteaţi lua cu voi şi n-aveaţi nici curajul ca să-l ascundeţi undeva, ştiind că unii demoni aveau darul clarviziunii şi le-ar fi putut găsi mai devreme sau mai târziu, aţi separat Pietrele şi le-aţi lăsat în grija a trei vrăjitoare puternice şi înţelepte, care v-au jurat credinţă şi supunere. Am omis ceva? se interesă el, arcuindu-şi o sprânceană cu sarcasm spre zeul înţelepciunii.

— Nu, ai fost extrem de exact în relatări, răspunse Lot liniştit, deşi în ochi îi strălucea mânia. Ce vrei?

— Ajungem şi acolo, făgădui demonul, rânjind cu insolenţă şi reluându-şi mersul. Cele trei Pietre, reunite şi stropite cu sângele amestecat al unui demon şi al unui nemuritor, vor deschide Poarta. Curând, se încheie cel de-al treilea ciclu, întunericul şi lumina se vor echilibra în plină zi şi, dacă sorţii sunt jucaţi corect, Poarta va putea fi deschisă… ori distrusă pentru totdeauna. Dacă Nemeth păşeşte dincolo de ea, blestemul se ridică şi el îşi recapătă veşnicia. Şi odată cu asta, va deveni mult

mai puternic decât a fost la începuturi. În Cartea Destinului, viitorul este în continuă mişcare. În paginile ei, textul se schimbă mereu, influenţat de alegerile fiecăruia, aşa că nici voi nu ştiţi care vă va fi până la urmă finalul. Dacă Nemeth ajunge dincolo, totul se va sfârşi. Nu va intra singur, ci însoţit de patru contingente formate din cei mai instruiţi şi mai puternici soldaţi ai săi. Iar voi nu veţi avea nici o şansă să supravieţuiţi lor. Veţi pieri, măcelăriţi până la ultimul! … Acesta este planul lui, ambiţia lui de trei mii de ani, alimentată de o ură la fel de mare, şi nu se va da în lături de la nimic pentru a şi-l atinge. Are două din cele trei Pietre. Şi pentru a o căpăta pe ultima nu este decât o chestiune de timp. Ea are sânge de nemuritor în ea, schiţă el un gest în direcţia Leei. E singura verigă slabă din armura veşniciei voastre. Sau cea care ar putea să vă scape pentru totdeauna de ameninţarea care vă bântuie existenţa de prea mult timp pentru a mai fi socotit. Sfârşitul… sau izbăvirea voastră stă în mâinile ei. Profeţia spune că atunci când întunericul şi lumina se vor uni în sânge, forţă şi voinţă, Poarta celor Şapte va putea fi distrusă şi pacea va domni în toate lumile. Important este ca atât nemuritorul, cât şi demonul, să dorească acest lucru… cu aceeaşi ardoare. Aş putea să obţin primele două Pietre, dacă voi fi încurajat să-mi dau silinţa, iar cea de a treia este deja la mine. Şi iată-ne, în cele din urmă, ajunşi pe terenul intim şi minunat al negocierilor, rânji el, cu ochii strălucindu-i în cap.

— Ce vrei?

Saul îl privi pe Utgard cu un zâmbet vag.

— Profeţia spune că odată portalul distrus, se va naşte din măruntaiele pământului o urgie care va stârpi întreaga mea rasă, până la ultimul demon. Pretind ca această chestie să mă ocolească, atunci când va sosi vremea.

— De unde ştim că-ţi vei respecta promisiunea? făcu Utgard, privindu-l bănuitor. Ce garanţie vom avea că nu vei deschide Poarta şi nu vei îngădui alor tăi să păşească în Asgard?

— Cuvântul meu n-ar avea nici o valoare în faţa voastră, aşa cum nici al vostru n-ar atârna mai greu în faţa mea, replică Saul cu nepăsare. Aţi pierdut o luptă, dar mai aveţi o şansă să câştigaţi cea din urmă bătălie, singura şi cea mai importantă. N-o irosiţi.

Zeii schimbară o privire lungă între ei, apoi aprobară încet, la unison.

— Aşa va fi, precum doreşti. Ţi se va asigura protecţia, făgădui Freya, ridicându-şi mâna cu graţie şi schiţând o mişcare prin aer.

Amuleta, un disc de mărimea unui ou de prigorie, prins pe un şnur împletit din mătase albă, se materializă între degetele zeiţei, legănându-se uşor, ademenindu-l. Văzu simbolurile săpate în metalul pur şi le simţi puterea. Întinzând mâna spre el, Saul se gândi, oarecum distrat, dacă nu cumva avea să-l prăjească în momentul în care şi-l va pune la gât. Talismanul zbură prin aer, aterizându-i în palmă, şi el îi simţi greutatea, dogoarea şi magia.

Totul era un risc. Atât de partea lui, cât şi a lor. Cu un aer inexpresiv, îşi petrecu şnurul peste cap şi lăsă discul să-i atingă pieptul, pregătit pentru… orice. Nu se întâmplă nimic. Carnea nu-i luă foc, izbucnind în flăcări, nu se preschimbă în cine ştie ce hidoşenie târâtoare, nu-i căzu părul din cap şi nici unghiile.

— Sper numai să funcţioneze, mormăi el, atingând metalul.

— Să nu te îndoieşti niciodată de lucrarea zeilor, vorbi Leah cu reproş, privindu-l cu buzele strânse.

Saul îşi întoarse ochii albaştri spre ea, arcuindu-şi o sprânceană ironic.

— Poate-ţi scapă din vedere acest mic amănunt, meroween, dar tocmai din cauza lucrării zeilor tăi s-a ajuns aici.

— Şi asta să fie tot ce-ţi doreşti, demonule? îl întrebă Lot.

— Oh, nu, nici pe departe, râse el cu poftă. Sunt trei lucruri pe care le vreau de la voi. Pe primul l-am căpătat deja. Al doilea lucru e mai… complex, ca să zic aşa. Vreau ca atunci când totul se va sfârşi, să nu vă mai întoarceţi niciodată aici. Această lume va rămâne doar a celui care va conduce şi va câştiga acest război…

— Vrei această lume pentru tine, s-o ocârmuieşti de unul singur, după cum pofteşti! îl acuză Lot, privindu-l cu o mânie reţinută.

— Nu fi zgârcit, nemuritorule! rânji Saul cu aroganţă. Se zvoneşte faptul că lumile pe care le stăpâniţi sunt prea multe pentru a le mai ţine socoteala şi că aceasta este una dintre cele mici şi neînsemnate. Una în minus nu cred să conteze prea mult. Oamenii sunt nişte fiinţe tare enervante, naive şi gălăgioase. Nu ştiu dacă ar merita să-mi bat capul cu ei şi cu nevoile lor. Zâmbi cu nepăsare, plimbându-şi privirea peste feţele lor nedumerite şi furioase. Nu mă interesează soarta lor de după, dar nu mai vreau să simt suflarea nici unuia dintre voi în această lume. Când totul se va termina, tot ce voi dori va fi singurătate, linişte şi tihnă. Un loc în care să nu fiu deranjat. Cer prea mult, oare?

— Este o cerere care nu te caracterizează, damnatule, interveni Freya în discuţie, înclinându-şi pletele bălaie şi privindu-l surprinsă. Până acum n-ai cerut nimic pentru tine, decât o simplă protecţie.

— N-am terminat de pretins tot ce doresc, doamnă, zâmbi el curtenitor. Deci, care e răspunsul vostru?

Zeii părură să se codească, aşa cum se şi aşteptase. Saul le dădu răgazul să se sfătuiască şi se apropie de Leah. Fata îl privi confuză.

— Surprinsă? o chestionă el, zâmbind domol.

— Da, recunosc că aşa sunt, şopti ea. Mă aşteptam să ceri pământuri, bogăţii, ranguri şi onoruri pentru tine. Putere şi…

— Există tot felul de lucruri de preţ în această lume, filosofă el cu un zâmbet viclean. Recunosc că nu m-ar deranja să am pământuri, averi şi ranguri, împreună cu onorurile cele mai înalte. E-n firea celor de-o seamă cu mine să râvnească la tot ce străluceşte şi miroase a bogăţie şi huzur. Nu ne putem abţine să n-o facem, mă-nţelegi? îi mărturisi el pe un ton confidenţial, aplecându-se uşor spre ea, lăsându-se învăluit pentru o clipă de mireasma curată şi ademenitoare a părului ei. Suntem stăpâniţi de lăcomie, meroween. Dar când totul îţi este trântit în braţe pe o tavă aurită, nu mai are nici un haz, nu crezi?

— Ce..., începu ea, dar zeii se întorceau deja la locurile lor şi ea tăcu.

— Am decis să facem precum doreşti, vorbi Neyra, pentru prima dată de când păşise prin portal. Lumea aceasta va fi lăsată în seama muritorilor, iar ei îşi vor alege singuri destinul, fără amestecul nostru... sau al tău.

Saul dădu din cap satisfăcut, remarcând deznădejdea din ochii zeiţei.

Apoi înţelese. Preţul pe care îl plătea ea era mai mare decât al restului. Ei renunţau doar la o mică bucăţică dintr-un tot imens. Ea era silită să renunţe pentru totdeauna la sânge din sângele ei, la cea care avea să hotărască soarta acelui război şi unei omeniri întregi.

— Am hotărât, de asemenea, să ne alăturăm vouă în această cea din urmă bătălie, continuă Lot, luându-l pe nepregătite. Aveţi mai multe şanse să biruiţi cu noi alături.

— Este o ofertă foarte generoasă, făcu Saul, amuzat şi surprins. O s-o accept.

— Prea bine. Te ascultăm: care ţi-e ultima dorinţă?

Saul îşi lunecă privirile albastre peste chipurile lor, apoi se răsuci spre Leah.

— O vreau pe ea, rosti demonul pe un ton scăzut, privind-o pe fată cu ochi strălucitori şi lacomi. Vreau să mi-o daţi pe această Păstrătoare, să-mi aparţină mie pentru tot restul vieţii ei.

Leah holbă ochii la el, simţind cum tot sângele îi fuge din cap. Făcu un pas în spate, apoi încă unul, continuând să se retragă şi să clatine tăcută din cap, negând. Apoi îşi întoarse privirile îngrozite spre cea care o purtase în pântec şi-i dăduse viaţă, implorându-i ajutorul.

— Asta numai Leah o poate hotărî! izbucni vocea mânioasă a zeiţei, în timp ce se ridica în picioare.

Ceilalţi nemuritori se ridicară la rândul lor, într-un gest de solidaritate mută, neclintită.

— Numai ea poate hotărî! bubuiră glasurile lor la unison.

— Dacă ea refuză, atunci întreaga înţelegere cade, mârâi demonul, înfrânându-şi mânia.

— Nu, izbuti Leah să articuleze, privindu-l lividă.

— Este ultimul tău cuvânt?

Vocea lui era scăzută, ameninţătoare.

Fata îşi muşcă buzele până la sânge, privindu-l îngrozită, cu respiraţia tăiată de şoc. Soarta lumii atârna de un singur cuvânt. Un cuvânt pe care se simţea incapabilă să-l rostească. Pur şi simplu nu putea.

— Cere altceva, şopti ea cu o voce gâtuită. Te rog, cere altceva…

— Nu vreau altceva! tună el, făcând-o să tresară. Te vreau pe tine! … Îmi eşti datoare, meroween, continuă el cu cruzime. Ţi-am salvat viaţa şi, după legea pământului şi datina veche, ea îmi aparţine mie acum! …

— Această lege este a oamenilor! strigă ea înverşunată, privindu-l încolţită. Eu aparţin numai pe jumătate rasei lor. Sunt fiica unei zeiţe şi a unui rege!

— Tocmai de aceea ţi se acordă privilegiul unei alegeri, replică el sec. Deci, ce alegi?

Leah închise ochii, venindu-i să se chircească şi să urle. Sau să moară. Orice altceva părea mai lesne de îndurat, decât să i se făgăduiască lui! …

— Răspunsul tău, meroween, se auzi vocea răguşită a demonului, nerăbdătoare, făcând-o să deschidă ochii.

Cum fata continua să-l privească înmărmurită, refuzul din ochii ei fiind la fel de grăitor ca un refuz răspicat, îşi încleştă maxilarele şi-şi smulse discul protector de la gât, lăsându-l să cadă pe piatra cenuşie. Le întoarse spatele şi tocmai se pregătea să-şi schimbe forma, când vocea ei îl opri.

— Nu! … Stai. Aşteaptă…

Bărbatul nu se răsuci, ci doar îi aruncă o privire îngustată peste umăr.

— Vreau să ştiu de ce, rosti ea cu glas tremurător. De ce eu?

— Da sau nu? făcu el neînduplecat. Leah trase disperată aer în piept şi un suspin îi sfâşie pieptul atunci când îşi plecă fruntea, învinsă.

— Spune-o cu voce tare! îi ceru el, răsucindu-se spre ea. Cuvintele au forţa lor şi leagă promisiunile. Vreau să te aud spunând-o!

— Da, încuviinţă ea în şoaptă şi făcu ochii mari când simţi ceva îngust şi rece închizându-se cu un mic clinchet peste glezna stângă.

Ceea ce i se întâmpla era mai umilitor decât resemnarea în sine, mai dureros şi mai definitiv decât însăşi moartea. Puterile ei se

revoltară pentru o clipă, izbind cu furie în brăţara care-i încătuşa glezna, făcând-o să vibreze cu un sunet ascuţit, dar nu se întâmplă nimic. Discul subţire rămase la fel de neclintit ca un zid de piatră, închizându-i puterile înăuntrul lui. Îşi dăduse cuvântul şi nu mai exista nici o cale de întoarcere.

Fără să-şi ia ochii de la ea, bărbatul întinse mâna lateral, recuperând talismanul din zbor şi închizându-şi pumnul peste el. Încătuşându-i încheietura mâinii în pumnul lui, Saul se răsuci spre zeii care-l priveau încremeniţi, furioşi şi neputincioşi.

— Ne revedem aici peste trei zile, la vremea asta, zise el şi, fără nici o ceremonie, se răsuci şi porni spre muchia stâncii, trăgându-şi prada după el.

Zeii îi petrecură cu privirea, în timp ce poarta se lărgea în spatele lor. Tăcuţi şi mâniaţi, cu gustul înfrângerii pe buze, se întoarseră şi păşiră în interiorul lui, unul după altul.

Ultima rămasă fu Neyra, care privi cu inima frântă în direcţia în care damnatul dispăruse împreună cu fiica ei. Lacrimile străluciră pentru o clipă în ochii zeiţei, apoi se răsuci pe călcâie şi păşi în interiorul cercului luminos.

Poarta se undui o clipă, apoi se dispăru în neant.

Saul coborî iute stâncile colţuroase de granit, strecurându-se abil printre ele, şi porni grăbit în direcţia cascadei. Victoria cânta în adâncul lui şi era cum nu se poate mai satisfăcut. Obţinuse ceea ce-şi dorise, cu mai puţin efort decât îşi imaginase. Totul decursese conform planului. Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

În urma lui, Leah se împleticea şi se văzu nevoită curând să se agaţe de el pentru a-şi păstra echilibrul.

— Nu pot ţine pasul, se plânse ea.

— Atunci, zboară şi ia-o înainte.

— Ştii bine…, îşi înghiţi lacrimile şi groaza, umezindu-şi buzele uscate cu limba, deşi nu mai avea pic de salivă în gură. Ştii bine că nu pot s-o fac.

— Da. Ai nevoie de permisiunea mea, nu-i aşa?

În vocea lui nu se simţea aroganţă sau cruzime, ci o nepăsare rece.

Când se opri brusc, răsucindu-se spre ea, Leah aproape că intră în el. O prinse de braţe, ridicând-o în aer ca şi când ar fi fost o pană rătăcită în bătaia vântului, până când chipul ei ajunse la acelaşi nivel cu al său, şi o privi cu ochii îngustaţi.

— Dacă juri că o să-ţi ţii făgăduiala, ţi-o scot pe loc. Înţelegi asta?

— Da, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Îmi… Îmi voi ţine cuvântul.

— Arată-mi!

Ştia ce anume aştepta el de la ea. Şovăitoare, îşi lungi gâtul şi-şi lipi buzele tremurătoare de ale lui, închizând ochii şi ţinându-şi respiraţia. Se aştepta să simtă repulsie şi vătămare. În schimb simţi dogoarea unei guri surprinzător de blânde şi ceva se moleşi în adâncul ei. Sărutul nu era posesiv şi nici brutal, ci uşor ca aripile unui fluture de noapte. Şi brăţara se desfăcu, căzând pe pământul moale cu un sunet slab. În clipa următoare Saul îşi adânci incursiunea, lăsându-se învăluit de gustul şi mirosul ei.

Era mult mai dulce decât îşi amintea, iar combinaţia dintre excitaţia pe care ştia că o trezea în ea şi frica-i evidentă constituia un afrodiziac puternic pentru el. Îi venea s-o lipească de stânci şi să se afunde în ea, până când toată acea arşiţă care-i mistuise şalele în ultimele săptămâni s-ar mai fi domolit. În schimb se retrase şi o privi cu ochi arzători.

— Va trebui să te obişnuieşti cu asta, rosti el cu glas asprit, lăsând-o uşor în jos. Îmi aparţii mie de acum încolo. Şi vei fi a

mea, promise el. Dar nu în noaptea asta. Zâmbi încet când îi simţi uşurarea. În noaptea asta vei dormi şi vei învăţa să te obişnuieşti şi accepţi schimbările.

De data aceasta, când îi luă mâna, constată că răceala din pielea ei dispăruse. Îi simţea pulsul lovindu-i nebuneşte încheietura mâinii şi putea să-i audă vuietul sângelui prin vene.

— Începând de mâine, gardienii tăi vor dormi afară.

Leah înghiţi în sec. Teama o strângea de gât.

— Le voi transmite asta.

— Nu vreau să-mi devii supusă şi umilă. O să mă enervezi dacă o faci, o preveni el, încetinindu-şi paşii. Nu vreau o sclavă, pentru că sclave am avut destule. Nu intenţionez să-ţi fac rău.

— Deja îmi faci…

— Asta crezi acum şi, orice ţi-aş spune, mi-aş irosi cuvintele. Te vei convinge cu timpul… presupun. Am început să mă schimb, reluă el după o scurtă pauză, scrutând duşmănos întunericul din faţa lor. Cred că am început s-o fac încă din clipa în care te-am întâlnit, pronunţă el cuvintele aproape mârâind, de parcă şi le-ar fi smuls cu forţa din gâtlej şi asta l-ar fi durut.

Declaraţia lui o amuţi. S-ar fi aşteptat la orice, numai la asta nu.

— E ceva frustrant, iar transformarea aceasta vine din adâncul meu şi nu o pot opri, continuă el, încruntarea şi nemulţumirea simţindu-i-se în glas. Am încercat… dar a fost în zadar. Tu ai fost cea care a declanşat-o. Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia… numai şi pentru asta. Nu-mi place ce se întâmplă, felul în care simt anumite lucruri în privinţa ta. Însă mă strădui să le accept. La fel cum o s-o faci şi tu, sfârşi el, lăsând-o buimacă în faţa peşterii, în timp ce-şi lua zborul, preschimbat de data aceasta într-un corb.

Amorţită, Leah intră în peşteră şi se rezemă năucă de peretele umed.

Când lacrimile începură să curgă, nici ea nu înţelegea prea bine pentru ce anume le vărsa mai exact. Era tulburată şi înspăimântată, dar nu de ceea ce reprezenta acel demon, ci de cuvintele lui şi de ceea ce simţise înăuntrul ei când îl auzise rostindu-le. Şi de sărutul acela indescriptibil de dulce şi de tandru, a cărui frumuseţe încă mai continua să-i scânteieze în sânge.

## CAPITOLUL 18

Avu o noapte agitată, pline de vise amestecate şi tulburi. Unele dintre ele erau încărcate de un erotism întunecat şi tulburător. Îl visase. Şi se trezi cu inima bubuindu-i în piept, asudată, şi cu o greutate delicioasă în pântec.

Nu se luminase încă de ziuă şi peştera era goală. Rogan plecase în rondul lui matinal şi ca să vâneze. Maeve îl însoţea, probabil.

Leah se ridică încet şi, pornind spre perdeaua de apă, îşi ridică palmele şi închise ochii. Mintea ei cuprinse peisajul încă adormit, se roti deasupra lui de două ori, dar nu-l văzu nicăieri. Oftând uşurată, păşi pe buturugă şi se opri la jumătatea ei, scoţându-şi veşmintele în timp ce privea spuma care se învolbura sub picioarele ei, zece metri mai jos. Ceaţa încă nu se ridicase şi în aer pluteau aromele pământului reavăn, a sevei şi a unei ploi pe care ştia că avea să cadă peste două ceasuri.

Umplându-şi plămânii cu aer, îşi luă avânt şi sări, plonjând drept în mijlocul acelei fremătări tunătoare. Contactul cu apa rece o făcu să se crispeze, dar o şi învioră imediat. Ieşi la suprafaţă şi închise ochii, lăsând explozia de stropi minusculi din aer să i se aşeze pe faţă. Era momentul din zi care-i făcea cea mai mare plăcere. Baia ritualică de dimineaţă întotdeauna îi fortifica mintea şi trupul, limpezindu-i gândurile. Şi avea destule gânduri de limpezit, reflectă ea, inspirând încet mirosul bogat al pădurii.

Se lăsă să plutească, dusă de curenţi, spre un loc unde apa era mai mică, şi se aşeză pe una dintre pietrele şlefuite de ape de la mal. Rupse un pumn zdravăn de flori de săpunaş, care creşteau bogat pe maluri, şi începu să-şi frece părul umed. Înotă din nou

în apropierea cascadei, scufundându-se de câteva ori, apoi se îndreptă visătoare spre mal.

Simţurile îi intrară în alertă prea târziu. Îl văzu rezemat cu umerii de un pin înalt, cu braţele şi gleznele încrucişate într-o poziţie relaxată, privind-o cu o pereche de ochi întunecaţi şi arzători. Nu zâmbea, iar energia care-l înconjura i se colorase într-un roşu intens, strălucitor, trădându-i starea primejdioasă în care se afla.

Leah holbă ochii şi încremeni pentru câteva clipe, îmbujorându-se toată, apoi se ghemui în apa mică, încercuindu-şi genunchii cu braţele şi închizând ochii. Ceţurile începură dintr-odată să se bulucească dinspre malul celălalt, înghiţind apele, pornind grăbite înspre ea, învăluind-o, ascunzând-o privirilor lui, iar Saul ştiu că ea le chemase.

— Perfect! îi strigă el, izbucnind într-un râs răguşit şi începând să se dezbrace. Asta face ca totul să devină mai interesant.

Intră în râul învolburat şi se preschimbă imediat într-un păstrăv argintiu, spintecând apa cu uşurinţă. Ea se îndepărtase destul de mult, retrăgându-se în apropierea căderii de apă, şi el îi zări picioarele lungi mişcându-i-se repede, în timp ce i trupul se răsucea continuu, încercând să-l zărească. Saul se apropie şi-i dădu ocol de câteva ori, admirându-i supleţea trupului gol, fără cusur. Era o minunată armonie de arcuiri superbe. Când patima şi dorinţa începură să-i urle în sânge şi să-l râcâie pe dinăuntru cu gheare ascuţite ca nişte brice, se repezi şi o atacă.

Leah ţipă gâtuit când îi simţi trupul alunecând pe lângă al ei, pielea atingând piele, apoi braţele lui o cuprinseră strâns, trăgând-o la fundul apei. Nu apucă nici măcar să-şi umple plămânii cu aer. Se zbătu, sufocându-se, cu oxigenul pe terminate, luptându-se să iasă la suprafaţă, dar el refuză să-i dea drumul şi ea crezu pentru o clipă că avea de gând s-o înece. Apoi simţi nişte furnicături în picioare şi brusc presiunea din plămâni cedă. Imaginea i se limpezi în faţa ochilor şi-i văzu chipul foarte aproape de al ei şi zâmbetul răutăcios. Braţele lui îşi slăbiră o idee strânsoarea şi Leah, profitând de acest avantaj,

îi trânti un cot dureros în stomac şi dădu cu putere din picioare, grăbindu-se să iasă.

Saul însă nu-i dădu drumul la mână, avântându-se alături de ea, astfel încât amândoi ţâşniră în acelaşi timp, spintecând suprafaţa apei şi ridicându-se deasupra ei la aproape cinci metri înălţime.

Leah făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că sărise atât de sus. Apoi realiză că nu era singură şi-şi răsuci uluită capul spre el, întâlnindu-i privirea electrizantă şi zâmbetul amuzat. Totul nu dură decât o clipă încremenită.

Când începură să cadă, răsucindu-se amândoi ca să plonjeze corect, cu capul înainte, Leah apucă preţ de trei secunde să-şi vadă superba coadă de sirenă, o înotătoare transparentă, acoperită cu solzi fini şi delicaţi, în care lumina răsăritului se reflectă în zeci de curcubee. Apoi se scufundară.

Şocul şi uimirea fură atât de mari încât, dacă n-ar fi fost el să-i corecteze traiectoria, ar fi intrat direct cu capul într-una din stâncile de pe fundul apei. Saul o trase după el, conducând-o printre pietre, apoi se avântă, sărind din nou. De data aceasta, râsul ei izbucni fermecător, acompaniat de vuietul apei. Uimirea şi plăcerea de pe chipul ei îl măguleau nespus. Repetă manevra de câteva ori, dându-i răgazul să se acomodeze cu schimbarea şi să se relaxeze.

— Cum ai făcut asta? îl întrebă ea sub apă, râzând când îşi auzi sunetul distorsionat al propriei voci, în timp ce-şi admira cu încântare graţioasa-i coadă.

Şi el avea una asemănătoare, numai că era mai robustă şi nu într-atât de elegantă ca a ei. I se părea incredibil faptul că putea să respire pe sub apă şi să vadă atât de clar toate lucrurile din jur: păstrăvii argintii de munte, crabii albicioşi ce se târau pe sub ieşiturile stâncilor, scoicile cu marginile ascuţite, crapii cu spinarea dungată şi algele verzi, care se unduiau în ritmul curenţilor.

— Prin extensie, cu condiţia să fiu în contact permanent cu celălalt. Dacă acum îţi dau drumul la mână, o să-ţi recapeţi picioarele.

Sprâncenele ei se arcuiră a mirare.

— E dificil pentru tine? Adică, să rămâi aşa, transformat? Şi să-i legi şi pe alţii de tine, în aceeaşi formă?

— Nu chiar. Fu cât pe ce să se scape în faţa ei, trădându-şi slăbiciunea pe care o căpăta în timpul fiecărei metamorfoze. E o chestie de antrenament, minţi el, pentru că niciodată nu mai încercase asta înainte.

Leah plutea în jurul lui, cu părul vălurindu-i-se ca o mantie, distrasă de mişcările ample, unduitoare, ale propriei cozi. Era atât de frumoasă, cu fericirea copilăroasă strălucindu-i pe chip, fermecându-l, încât el cedă şi o trase spre sine, lipindu-şi gura de a ei.

Leah se crispă, inima începu să-i bată cu putere. Rămase nemişcată un lung moment, cu creierul amorţit de şoc. Gura lui n-o rănea, buzele lui nu erau lacome, ci mai degrabă… stăruitoare.

Cumva, ştiu în adâncul ei că el n-avea să o forţeze. Treptat, se relaxă, lăsându-se învăluită de senzaţia aceea incredibilă. Pe negândite, îi atinse timid faţa cu mâna liberă, închizând ochii şi abandonându-se, în timp ce degetele celeilalte mâini i se împletiră strâns cu ale lui. Se rotiră uşor în apă, cu gurile lipite, înfăşuraţi în lungimea seducătoare a părului ei, apoi el o purtă încet spre suprafaţă. Sărutul era molcom, cercetător, gura lui de o blândeţe surprinzătoare. N-o grăbea, lăsând-o pe ea să aleagă ritmul.

Leah avu un singur moment de ezitare, când el o luă în braţe şi se ridică în picioare în apa mică de la mal, purtând-o spre un pat de muşchi verde.

— Am avut vise cu tine astă noapte, şopti ea, tulburată.

— Ştiu. Visele tale au fost şi ale mele.

— Tu mi le-ai trimis?

— Nu. Le-ai avut pentru că… există ceva legat de noi amândoi. Ceva ce niciunul dintre noi nu şi-l doreşte şi nici nu-l poate controla. Şi am avut o noapte lungă şi agitată din această pricină.

— De ce?

Saul o privi, zâmbi vag şi îi atinse colţul gurii cu limba. Ştia exact la ce anume se referise ea, intuind complexitatea din spatele acelei întrebări simple.

— Nu ştiu, recunoscu el cinstit. Destinul, cred. Asta ar putea fi singura explicaţie logică. N-am stat prea mult să mă întreb de ce. Îi muşcă gura fragedă încetişor, cuprinzându-i sânul cu o mână, înfiorarea ei stârnindu-l şi mai mult. Însă, indiferent ce este… mă bucur că se întâmplă.

O sărută pe gât, chiar sub ureche, apoi îi cuprinse lobul între dinţi, ronţăindu-l, satisfăcându-şi una dintre cele mai mici fantezii. Leah gemu încet, întorcându-şi capul într-o parte, arcuindu-şi gâtul pentru a-i oferi mai mult. Mirosul ei, gustul ei îl ameţeau. O atinse, lăsându-şi mâinile să-i alunece peste curbele acelea încântătoare. Corpul ei se cambră uşor, vibrând sub săgeţile ascuţite ale plăcerii, senzualitatea ei alimentând-o pe a lui. Simţea dorinţa ei crescând ca un flux, copleşind-o, îi simţi muşchii înmuindu-se precum ceara. Apoi ea se deschise ca o floare, minunat de proaspătă, de pură şi de dulce. Tăria acelor senzaţii îl îmbătă. Pasiunea izbucni ca o lavă, însoţită de o dorinţă acută, dureroasă. O dorea cu o intensitate cutremurătoare, care-l năucea. Îi acoperi trupul cu al lui, ridicându-i genunchii, modelându-i picioarele după talia lui.

Şi-n clipa următoare, urletul prelung al lupului erupse în liniştea dimineţii, curmând brutal vraja momentului şi făcându-i să tresară.

— Rogan! şopti ea alarmată, împingându-l în lături şi săltându-se grăbită în picioare. Ceva nu e în regulă.

Dădu s-o ia din loc, dar el o prinse de braţ.

— Îmbracă-te mai întâi. Nu vreau să se holbeze la tine…

— Rogan e îndrăgostit de Maeve, replică ea, privindu-l jignită. Aş putea să defilez goală prin faţa lui până la sfârşitul lumii şi nu cred că ar remarca faptul că n-am haine pe mine. Şi-n plus, m-a mai văzut aşa şi înainte.

— Tu eşti a mea acum. Îmbracă-te!

De data aceasta, vocea lui era mai calmă, dar greutatea poruncii aproape c-o încovoie. Voinţa lui o copleşi şi Leah se simţi împinsă spre buşteanul prăbuşit. Îi scosese brăţara, dar nu şi vraja blestemată cu care o încătuşase. Libertatea ei nu era decât o iluzie.

Când ieşi din spatele perdelei de apă, câteva minute mai târziu, înveşmântată într-o tunică scurtă şi înarmată cu cele două săbii ale ei, singurul lucru care i se citea pe chip era… o detaşare totală. Trecu semeaţă pe lângă el, fără a se sinchisi măcar să-l privească, şi Saul înjură în gând, urmând-o.

Lupul îi aştepta la liziera pădurii şi avea blana zbârlită pe grumaz. O privi pe Leah în ochi preţ de câteva secunde, apoi se răsuci şi o luă la fugă în salturi lungi.

Saul văzu schimburile de energie dintre ei şi-şi impuse răbdarea.

— Avem musafiri, îi aruncă ea peste umăr un minut târziu, în timp ce alergau în urma lupului. În partea răsăriteană. Patru dintre ai tăi, înarmaţi până-n dinţi. Sunt însoţiţi şi de un gholl.

— Minunată veste.

— Vina este a mea. Ar fi trebuit să securizez zona şi să reînnoiesc descântecele de protecţie…

— O să te ocupi de asta mai târziu, spuse el şi se preschimbă în acvilă, ţâşnind spre înaltul cerului.

Leah strânse din dinţi şi continuă să alerge în urma lui Rogan. Era atât de supărată încât îi venea să ia la pumni toţi copacii.

Ticălosul! Nesimţitul! O păcălise, lăsând-o să creadă acea iluzie, cum că ar fi fost liberă să facă ceea ce doreşte, fără oprelişti. Iar ea aproape că i se dăruise, fermecată de faptul că el avusese destulă sensibilitate în inima lui aia neagră şi plină de aroganţă, încât să-i ofere acele momente uluitoare…

Nici nu ştia ce anume o înfuria cel mai tare: faptul că fusese atât de credulă, lăsându-l s-o seducă, sau pentru că el fusese atât de iscusit încât s-o prostească în asemenea hal?

Un lucru era cert: n-avea să se mai repete! Putea să-i aibă trupul, dacă-l dorea, dar nimic mai mult. Niciodată n-avea să mai lase garda jos şi să rămână atât de expusă şi de vulnerabilă în faţa acestui demon.

Niciodată!

Saul se roti deasupra pădurii, privirea lui ascuţită înregistrând micul grup ce înainta cu rapiditate printre copacii de dedesubt. Erau într-adevăr patru dintre ai lui şi un gholl, dar doi dintre demoni aveau darul aerului, ceea ce constituia o reală problemă.

Mizând pe elementul surpriză, Saul ateriză lin pe creanga cea mai de sus a unui chiparos şi-şi schimbă forma din nou. Veveriţa coborî agilă trunchiul, sări pe pământ şi tăie calea celui care asigura spatele escadrilei.

Demonul nici nu apucă să clipească în clipa în care Saul se înălţă în faţa lui, smulgându-i propria sabie din teacă şi decapitându-l cu o mişcare lină. Apoi se răsuci şi-l ucise pe unul dintre cei care aveau darul de a se face nevăzuţi, după care îl scoase din joc şi pe cel de-al treilea, dezarmându-l din mers, totul în mai puţin de cinci secunde. Cum ultimul dintre nemesingieni tocmai se

volatilizase, Saul nu avu de ales decât să elimine bestia care se răsucise spre el, cu imenşii lui dinţi ascuţiţi şi plini de venin, gata să atace. Şi cum nu se putea lupta cu doi adversari serioşi deodată, luă înfăţişarea creaturii cu care se înfrunta acum.

Nemesingianul, care se materializă din nou lângă trunchiul unui pin, rămase derutat la vederea celor doi gholl-i care se atacau cu ferocitate, fiecare încercând să sfâşie beregata celuilalt. Nu ştia care dintre ei era cel real, aşa că se apropie prudent, încercând să-şi dea seama. Era atât de prins, încât n-o auzi venind. Capul îi zbură de pe umeri şi Leah atinse pământul, ferindu-se în ultima clipă de spinul otrăvit din coada unuia dintre gholl-i. Se retrase, memorându-l pe cel care încercase s-o lovească, apoi arcul i se materializă în mâini. Aşteptă până când prinse o poziţie favorabilă, îi ţinti cel de-al treilea ochi şi slobozi săgeata. Bestia scoase un răget înfiorător, ridicându-se pe picioarele de dinapoi, apoi căzu pe spate, zvâcni de câteva ori şi rămase nemişcată.

Saul se apropie de ea, ţinându-şi cu o mână umărul stâng şi încercând să-şi oprească sângerarea.

— Eşti rănit, rosti Leah, simţind un mic junghi în stomac.

— Rana în sine nu e adâncă, însă otrava mi-a ajuns deja în sânge. Rahatul ăsta ma aranjat, mârâi el, smucindu-şi bărbia supărat şi furios spre gholl-ul răpus.

— Strichnosis, murmură Leah.

— Da. Am nevoie de rădăcini proaspete. Imaginile începură să devină neclare şi el se răsuci spre ea, cu ochii înceţoşaţi. Ştii cum arată?

— Nu e nevoie să mă insulţi, articulă ea printre dinţi, dar furia i se domoli când el deveni livid dintr-odată şi se clătină pe picioare.

Îl prinse în cădere, icnind sub greutatea lui, şi-l întinse în iarbă.

— Ar trebui… să te grăbeşti…, izbuti el să articuleze, închizând ochii.

— Rămâi treaz, mă auzi? îi scutură ea umărul sănătos, privindu-l îngrijorată. Încearcă să rămâi treaz. Mă întorc repede. Păzeşte-l! îi ceru lupului, înainte de a o lua la picior.

Îşi folosi puterile ca să găsească cel mai apropiat loc în care creştea planta şi fu uşurată să constate că nu avea mult de mers. Găsi tufele cu flori purpurii şi smulse câteva tulpini, desprinzând iute rizomii gălbui.

Când se întoarse, îl găsi pe jumătate leşinat, având deja frisoane. Strivind rădăcinile în pumn, Leah stoarse o parte din sucul roşietic în rană, iar pe cealaltă i-o vârî cu forţa pe gât. Apoi se retrase, privindu-l cu inima strânsă.

Niciodată nu mai încercase să vindece un demon. Nu ştia nici dacă avea să funcţioneze, dar în fond şi la urma urmei, carnea lui era umană, nu? Şi până nu-ncerca, n-avea să ştie.

Strecurându-şi o mână pe sub ceafa lui, îi înălţă capul şi-i atinse fruntea cu cealaltă.

— Deschide ochii, demonule. Priveşte într-ai mei. Priveşte-n mine, cu tot ceea ce sunt! Şi primeşte! …

Buzele lui se curbară într-un zâmbet abia schiţat.

— N-o… face! Îmi revin… şi singur…

— Nu fi catâr! îl repezi ea. Şi deschide ochii ăia odată, fir-ar să fie!

Deşi somnul îl toropea, Saul făcu un efort şi deschise ochii, mai mult cu intenţia de a-i spune să-şi vadă de treburi şi să-l lase naibii în pace, dar ea-l captă cu dibăcie şi-l supse în adâncul alor ei.

Lumina îl orbi. Era înconjurat de o mare de energie, strălucitoare şi pură, care pulsa în jurul lui, în el, deasupra lui şi sub el, dându-

i o stare de ameţeală şi euforie, care devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce durerile-i slăbeau. Avea senzaţia că zbura, purtat pe ceva moale şi pufos, aidoma norilor, simţindu-se la fel de uşor ca aerul. Nu exista timp, nici dimensiuni fizice, ci doar acea energie uluitoare, un flux luminos şi alb care în mod surprinzător nu-l rănea, ci doar îl purta într-o stare de delicioasă derivă, în care nimic nu mai conta cu adevărat.

Habar n-avea de câtă vreme zăcea în acea stare de semiconştienţă, însă treptat lumina începu să se retragă şi el îşi percepu trupul ciudat de odihnit şi energizat. Deschise ochii şi se săltă brusc în şezut, perfect lucid. Nu-l durea absolut nimic şi, spre propria-i uimire, rana din umăr i se vindecase aproape complet.

Sunetul fu acela care-l făcu să se răsucească. O văzu la trei paşi de el, doborâtă în patru labe, vărsând spasmodic. Stomacul i se răsuci.

— Leah…

— Să… nu… mă atingi, icni ea, vocea frângându-i-se când un alt val se răsculă din adâncul ei.

El o privi lung, cu pumnii încleştaţi neputincioşi pe lângă trup, ştiind că toată acea durere năprasnică se afla acum înăuntrul ei şi că ea se lupta să-i facă faţă, s-o anihileze. Înjurând printre dinţi, se apropie de ea şi-i cuprinse umerii, sprijinindu-i fruntea jilavă în palmă. Trupul ei fu scuturat de o nouă repriză de vărsături, apoi de o alta şi încă una. Când în sfârşit păru să se liniştească, o trase în braţele lui şi, involuntar, începu s-o legene.

— Nu trebuia să faci asta. Mi-aş fi revenit şi singur.

Nota de furie şi reproş din glasul lui o făcu să deschidă un ochi şi să-l privească fără chiorâş.

— În câte zile? izbuti ea să articuleze printre buzele decolorate.

— Trei, maxim patru.

— Iar peste nici două… aveai întâlnire cu Ei, îi reaminti ea cu un efort. Iar ăstora nu le place să facă drumuri… degeaba…

— Cât îţi ia să ieşi din starea asta? se încruntă el.

— În câteva… minute. Trebuie să… să dorm puţin… am nevoie să…

— Atunci dormi.

Leah închise ochii şi în clipa următoare alunecă într-un somn adânc, fără vise.

Se trezi încet şi o zări pe Maeve aplecată deasupra focului, pregătindu-i un ceai tonic din ierburi proaspăt culese. Se găsea în peşteră şi afară lumina începuse deja să pălească. El nu se vedea nicăieri.

— Cât am dormit? se interesă Leah, ridicându-se amorţită în şezut şi frecându-şi pleoapele somnoroasă.

— Aproape opt ceasuri…, începu Maeve, luând oala de pe foc.

— Cât?! … făcu Leah ochi mari. Niciodată nu a durat mai mult de câteva minute!

— Într-adevăr, zâmbi Maeve uşor. Cum te simţi acum?

— O idee ameţită. Destul de bine… cred. El unde este?

— Mi-a spus că s-a dus să securizeze graniţele. Este şi Rogan cu el. Rogan mi-a zis că atunci când aţi ajuns voi doi, el lichidase deja mai bine de jumătate dintre ei.

— Da. Eu l-am doborât pe ultimul, unul cu darul vântului, plus gunoiul ăla cu trei ochi.

— L-ai tămăduit.

Leah o privi lung, fără să zâmbească.

— Mda, asta am făcut, recunoscu ea încet. Să fie oare greşit?

— N-am spus asta. Însă ai fi putut să no faci. Este un demon. Un demon care te ţine legată de el, împotriva voinţei tale.

Leah se încruntă deasupra cănii cu ceai, ce-i aburea între palme, apoi oftă.

— Poate că este un demon. Nu ştiu. Nu mai ştiu. A pătruns în mine. Când îl tămăduiam, a fost în mine, Maeve. Cu mintea şi… cu sufletul lui. Am văzut, îşi ridică privirea confuză spre ea. Nu e numai întuneric. Există şi zone de întuneric, e adevărat, dar şi foarte mult gri şi… alb. Există lumină în el, Maeve, şi mă îndoiesc sincer că el o ştie. Aşa că nu ştiu ce a devenit acum, dar nu mai este ce-a fost. Nu în totalitate.

Apoi îşi aminti că el îi spusese asta. Îi spusese că se petrecea în el o schimbare pe care n-o dorise, dar pe care se străduia s-o accepte. Fusese destul de onest cu ea. Numai că nu-l crezuse. Acum, când văzuse, nu mai ştia ce să creadă. El mai minţise şi-nainte. Era în firea lui s-o facă. Şi totuşi, se îndoia că în starea aceea de inconştienţă ar fi fost în stare să se ţină de asemenea vicleşuguri.

— Are anumite sentimente pentru mine. Sunt neclare, chiar şi pentru el. Însă mai presus de toate mă doreşte, rosti ea încet, cu ochii pierduţi în gol, străduindu-se să-şi amintească exact ce anume simţise în acele momente în care minţile şi spiritele lor se contopiseră.

— Mă întrebam când o să observi acest lucru, zâmbi Maeve, aşezându-se lângă ea şi mângâind-o pe păr. Te sperie asta.

— Puţin. Mult, recunoscu ea, oftând şi revenind cu picioarele pe pământ. E… imprevizibil. Ca fumul. Niciodată nu ştii în ce direcţie o s-o ia. Şi trebuie să recunosc că-mi displace acest lucru. Niciodată nu-mi dau seama ce gândeşte. Nu-l pot intui. Pur şi simplu nu pot! rosti fata, aproape cu exasperare în glas. Şi asta-i foarte rău!

— Ştii foarte bine că nu ai cum să-l citeşti. Este un spirit extrem de puternic şi darurile care-i încheagă forţa sunt foarte complexe. Şi poate că este mai bine aşa. Ai înotat cu el în zori, adăugă Maeve după o clipă, ferindu-şi privirea.

Leah tresări vinovată şi-şi muşcă buzele.

— N-a fost… nu s-a întâmplat nimic, se bâlbâi ea, roşind.

— Nu-i treaba mea, Leah. Nu-i treaba nimănui, ci numai a ta. Şi a lui. N-am vrut să fiu indiscretă, dar te-am auzit râzând şi am venit să arunc o privire. Eraţi minunaţi. Amândoi. Când v-aţi îmbrăţişat sub apă, am plecat. Nu e treaba mea, dar am vrut să ştii asta, repetă Maeve apăsat. Am simţit nevoia să-ţi spun.

Fata zâmbi uşor şi luă mâinile lui Maeve într-ale ei.

— Nu ştiu ce să fac, rosti ea abătută. Pur şi simplu nu ştiu. Închise ochii, oftând adânc. Or să vină şi răspunsurile, când va fi vremea lor. În acest moment, altele sunt lucrurile care ne presează. Deschise ochii şi o privi pe Maeve cu irişii dilataţi, iar femeia-şoim ştiu că privea în miezul puterii ei. A sosit timpul să ne adunăm oamenii, să-l eliberăm pe rege şi să stârpim plaga ce s-a întins asupra acestor pământuri, odată pentru totdeauna. Mâine, în zori, plecăm cu toţii în munţi.

## CAPITOLUL 19

Bărbaţii se întoarseră cu puţin înainte de miezul nopţii. Erau obosiţi şi, după culoarea energiei lor, prost dispuşi şi flămânzi. Demonul căra pe umeri un ditamai mistreţul, pe care-l lăsă grămadă lângă peretele de la intrarea în peşteră. După mirosul proaspăt al sângelui, Leah deduse că-l vânaseră de curând, probabil pe drumul de întoarcere.

— Vezi ce poţi face cu ăsta, îi aruncă el peste umăr, lăsându-şi armele să cadă pe podeaua de piatră. Eu mă duc să mă spăl.

Dispăru înainte ca Leah să poată spune ceva. Fata trase adânc aer în piept şi se răsuci spre Rogan. Expresia de pe faţa lui o făcu să ezite.

— Ce este?

— O porcărie, se strâmbă bărbatul. Cetatea Albă aşteaptă oaspeţi.

— Aţi fost la cetate? făcu Leah ochii mari, speriată. Sunteţi nebuni?! … Dacă eraţi prinşi? Ce a fost în mintea voastră?!!

— A fost doar o misiune de cercetare. Nu ne-am apropiat prea mult.

— Dar pentru ce, în numele Zeilor, v-aţi dus până acolo?

— Am dat peste încă două patrule, la miazăzi şi sus, în nord, începu Rogan să povestească, îngenunchind lângă foc pentru a-l înteţi. Mult mai bine echipate. Prima era formată din opt demoni, dar am reuşit să-i dovedim. L-a lăsat pe unul dintre ei în viaţă, pentru a se pune la curent cu noutăţile. Demonul acela s-a arătat mai mult decât dornic să-l servească, cu condiţia să fie cruţat. N-am crezut o iotă din toate balivernele pe care ni le-a îndrugat, iar el l-a decapitat fără să clipească. Însă când am dat peste patrula din nord, Saul s-a gândit că n-ar strica să verifice informaţiile primite. Aşa că a doborât alţi cinci demoni şi l-a lăsat viu pe unul dintre ei. Pe cel mai slab, care i-a confirmat povestea. Saul a zis că n-are încredere în minciunile lor şi a decretat că vrea să arunce o privire la faţa locului. Eu am încercat să-i dau de înţeles că şi mâine e o zi, dar el este un nemernic încăpăţânat. Aşa că ne-am dus…

Se întrerupse când Saul intră în peşteră, cu părul ud şi cu o expresie neguroasă pe faţa nerasă de câteva zile. Demonul aruncă o privire cătrănită către vânat şi se răsuci spre ea.

— Parcă te-am rugat să faci ceva cu ăsta! Leah îi aruncă o privire îngustată.

— În primul rând, nu m-ai rugat, ci mi-ai ordonat să fac ceva cu el. E o mare diferenţă, sublinie ea, înţepată. Iar dacă-ţi închipui că o să-ţi permit să mă umileşti şi să mă comanzi în propria casă, atunci te înşeli. Nu-s nevastă-ta, aşa că dacă vrei să mănânci, găteşte-ţi singur! i-o trânti ea răspicat.

Ochii lui se micşorară prevenitor. Leah îşi arcui la rândul o sprânceană, privindu-l semeaţă, cu mâinile proptite în şolduri, înfruntându-l.

La naiba, femeia asta când se enerva era absolut… delicioasă!

— Măcar e altceva pe aici de mâncare? tuşi el în pumn, pentru a-şi masca zâmbetul amuzat.

Leah trase adânc aer în piept, stăpânindu-şi iritarea, şi-i întoarse spatele, ignorându-l complet. Maeve îşi mută privirile îngrijorate de la unul la celălalt.

— Şi deci, v-aţi dus acolo, îi reaminti Leah lui Rogan unde rămăsese.

— Da, dar nu…

— Nişte brânză, poate? se auzi vocea bosumflată a demonului.

— Nu, mârâi ea, fără să se întoarcă. Deci, aţi dat o raită ca să…

— Nici măcar o coajă de pâine? scânci el.

— Nici! răbufni ea, aruncându-i o privire cruntă. Prin urmare, se răsuci ea spre Rogan, spuneai că…

— Era pe aici un coş cu mere azi dimineaţă, o întrerupse Saul din nou, rotindu-şi privirile prin jurul lui cu nevinovăţie în timp ce-şi lovea coapsele cu palmele. Nu-l mai văd.

Fata numără în gând până la cinci şi cedă.

— Uf, pe sfântul har! Se întoarse furioasă, smucindu-şi mâinile înainte. Energia ţâşni din vârfurile degetelor ei ca o lavă, aproape carbonizând mistreţul. Poftim, l-am prăjit, înfruptă-te!

— Îţi sunt recunoscător, făcu el umil, stăpânindu-şi cu greu hohotul de râs.

Leah îl ignoră, bombănind, şi reveni din nou cu atenţia asupra lui Rogan, jurându-şi că dacă avea să-i mai întrerupă, fie şi măcar o afurisit de singură dată, avea să-l transforme negreşit într-un melc. Măcar aşa ar fi tăcut, naibii, din gura aia a lui cea slobodă!

Era fermecătoare când se înfuria. Frumoasă ca o zeiţă şi la fel de neîmblânzită. Acel temperament al ei era pe măsura gustului său, realiză demonul, în timp ce-şi tăia o halcă de carne. Şi cum altercaţia cu ea îl mai înveselise, se simţi generos şi îi tăie una şi lui Rogan. O întrebă pe şoimăriţă din priviri dacă nu dorea şi ea, dar Maeve îl refuză, clătinând încet din cap şi zâmbindu-i blajin.

Privind-o, Saul pricepu de ce lupul îşi pierduse capul după ea. Femeia era superbă, fără-ndoială. Asta dacă te dădeai în vânt după roşcate. Lui, personal, îi plăceau brunetele. Ca cea din faţa lui. Leah purta o rochie din pânză moale de culoarea violetelor, lungă până-n pământ, iar părul negru şi drept ca o săgeată îi cădea greu pe umeri şi pe braţele dezgolite, învăluind-o ca o mantie până mai jos de şolduri. Deşi nu-i vedea picioarele, ştia că era desculţă şi habar n-avea de ce acest lucru i se părea atât de seducător, că doar mai văzuse mii şi mii de perechi de picioare goale în lunga lui existenţă.

Saul se aşeză lângă foc şi-l ascultă pe Rogan detaliind evenimentele din acea zi, mestecând încet carnea tare şi cam prea arsă, intervenind din când în când cu propriile lui observaţii.

— Deci, concluzionă Leah încruntată, ei au primit ajutorul mercenarilor din sud.

— Au o armată puternică. Şi înainte stăteau mai bine decât voi, dar acum sunt practic de neînvins, aprobă Saul liniştit, tăindu-şi încă o halcă.

— Mă întreb de ce au făcut-o, rosti fata, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Teoretic, în acest moment, ei sunt învingătorii. L-au capturat pe rege, au cucerit Cetatea Albă, armata noastră este destrămată şi împrăştiată prin munţi. Şi totuşi cer ajutoare şi leagă alianţe periculoase.

— Se tem de voi, o lămuri Saul cu o voce inexpresivă. Sunt atât de aproape de a-şi atinge scopul, încât nişte măsuri de prevedere suplimentare nu strică niciodată. Cu toată indulgenţa lumii ţi-o zic: în clipa asta, n-aveţi nici o şansă în faţa lor. O privi drept în ochi, sfredelitor. O să pierdeţi. A-i înfrunta în câmp deschis nu înseamnă decât un singur lucru pentru oamenii tăi: moarte sigură. Sunt mult mai mulţi decât voi, mai vicleni, mai puternici şi mult mai răi decât vă imaginaţi. Or să vă măcelărească până la ultimul.

Leah îl privi lung şi inima i se strânse atunci când îl întrebă:

— O să dai înapoi, ştiind toate acestea?

— Nu sunt laş, replică el calm, însă furia îi vibră în glas. Deşi poate că dacă m-aş retrage acum, lăsându-vă baltă, aş izbuti să rămân în viaţă. Şi ăsta este scopul, la urma urmei, nu? Să rămâi în viaţă. Noi nu suntem educaţi şi nici crescuţi în puf, ci învăţaţi să supravieţuim. Prin orice mijloace. Nu cunoaştem conceptul de onoare în sensul privit de voi şi nu ne dedicăm existenţa unor idealuri nobile. Nu ştim ce este mila şi nici iertarea. Ni se educă lăcomia, setea de putere, ambiţiile şi cruzimea încă de când deschidem ochii. Voi vă alegeţi un lider şi-l urmaţi orbeşte. Dacă el cade, voi sunteţi pierduţi. Noi ne organizăm în grupuri mici şi ne alegem liderul în funcţie de abilităţile lui. Dacă el cade, întotdeauna va exista un altul care să-i ia locul. Cu asta vă confruntaţi voi acum. Chiar şi dacă veţi reuşi, prin absurd vorbind, să-l radeţi pe Nemeth din istorie, se va ridica un altul în fruntea lor. Noi ne adaptăm schimbărilor din mers şi nu ne deranjează foarte tare cine ne conduce, atâta timp cât ne sunt

satisfăcute ambiţiile şi dorinţele. Singura voastră şansă de izbândă este să sigilaţi portalul, ca Profeţia să se poată adeveri. Dacă nu se va întâmpla asta, atunci totul se va transforma în haos. Înţelegi asta?

— Nu-s tâmpită, replică Leah sec. Ştiu foarte bine de ce anume este în stare rasa demonilor şi cunosc la fel de bine şi consecinţele unui eventual eşec.

— Îţi imaginezi doar că ştii, o contrazise el cu o ironie plină de sarcasm. Până acum ai trăit cocoloşită în cuibuşorul ăsta de basm, înconjurată de ciripit vesel de păsărele, descântând chestii inofensive, tămăduind din când în când câte un suflet mărunt şi făcând sluj în faţa zeilor tăi…

— Nu-ţi îngădui să-mi vorbeşti aşa! Nu ştii nimic despre mine!

— Zău? rânji el cu nonşalanţă.

Leah deschise gura, apoi o închise la loc. Trase adânc aer în piept, anihilându-şi furia şi indignarea pe care demonul i le trezise în suflet. N-avea nici un sens să se certe cu el şi, instinctiv, îşi dădu seama că el chiar asta urmărea. Aşa că n-avea să-i ofere nici o satisfacţie.

Saul urmărea fascinat modul în care aura ei pulsa, trecând de la violetul aprins al supărării spre un trandafiriu suav, care trăda o stare de profundă detaşare. Când îl privi, ochii ei erau limpezi şi calmi.

— N-o să-ţi ofer bucuria unei dispute, dacă asta cauţi, rosti ea încet. Însă dacă asta este impresia ta despre ceea ce sunt, n-ai decât să ţi-o păstrezi. Însă te-aş sfătui pe viitor să-ţi cumpăneşti vorbele faţă de zeii cărora le-ai jurat supunere…

— Nu le-am jurat supunere, ci doar le-am propus o alianţă, o corectă el, zâmbind maliţios. Un târg, mai exact, adăugă bărbatul, privind-o lung şi insistent, amintindu-i toţi termenii. Iar ei l-au acceptat. Asta nu mă face să fiu supusul lor. Faptul că mă aflu de o anumită parte a baricadei este o chestie de alegere

personală şi nici chiar asta nu-i bătută-n cuie. Încă nu sunt convins de faptul că voi scăpa întreg şi nevătămat, când totul se va sfârşi. Zeii tăi sunt destul de capricioşi şi n-au nici o credibilitate în faţa mea. Niciunul dintre ei nu şi-ar risca fundul nemuritor pentru mine, aşa că sunt foarte conştient că în acest loc mă aflu pe cont propriu, sublinie el pe un ton sec, ridicându-se să-şi mai taie o bucată de carne.

— Zeii îşi vor ţine făgăduiala, dacă şi tu ţi-o vei ţine pe a ta, rosti Leah, urmărindu-l încruntată. Vor intra în luptă de bunăvoie. Şi vor avea grijă să rămâi în viaţă. În fond, sângele tău şi al meu reprezintă garanţia siguranţei lor.

— Exact, rânji el, superior. Acest fapt, momentan, este singurul lucru care îmi conferă o oarecare siguranţă. Dar după aceea? După ce totul se va termina, îmi vor îngădui să-mi văd liniştit de viaţă?

— Zeii sunt corecţi. Îşi vor ţine promisiunea.

— Sunt un demon. Fac parte din molima care le ameninţă lumea. Ce anume i-ar determina să nu-şi ia măsuri de precauţie în plus, dacă soarta decide ca victoria să fie de partea lor? Ca să scapi de o buruiană, o stârpeşti din rădăcini.

— M-ai salvat, rosti Leah.

— O slăbiciune pe care încă nu sunt sigur că n-ar trebui s-o regret încă de pe acum, i-o întoarse el cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— N-o regreţi şi o ştii foarte bine. M-ai salvat şi ei nu vor uita asta.

— Mai vedem noi, replică demonul cu un aer sceptic şi începu să mănânce.

Rogan îşi mai tăie şi el o bucată de carne, strâmbându-se uşor când văzu crusta înnegrită de deasupra. Leah oftă şi-şi trecu mâna pe deasupra farfuriei lui.

— Mulţam, rânji el, privind la felia rumenită din farfurie şi la cartofii aurii îngrămădiţi în jurul ei. Ţi-am spus vreodată cât de mult te iubesc?

— De atâtea ori, încât au ajuns să-mi sângereze urechile. Să ai poftă.

— Pot să capăt şi eu din meniul ăla? Vocea şi expresia aproape imploratoare de pe faţa demonului o făcu pe fată să râdă şi să se apropie. Se lăsă pe vine în faţa lui, privindu-l cu ochi calzi şi aurii. Preţ de o clipă, Saul simţi că alunecă şi se pierde în adâncul lor. Apoi îşi simţi farfuria îngreunându-i-se în mâini şi se dezmetici.

Friptura arăta fabulos, la fel şi cartofii care abureau lângă ea. Un morman mare de cartofi dulci, fierţi în suc propriu! Nu lipsea decât un codru de pâine ca să-l buşească plânsul de recunoştinţă.

— Trebuie să-ţi sărut tălpile pentru asta? Adică, ce trebuie să fac ca să capăt zilnic o asemenea trataţie? Eliberează-mă!

Vocea ei îi răsună în minte, limpede şi persuasivă, făcându-l să-şi îngusteze ochii pentru o clipă.

— Drăguţă încercare, rosti el, amuzat şi iritat deopotrivă. Răspunsul este deocamdată nu.

Zâmbetul ei îngheţă şi fata se ridică, pornind spre cascadă şi dispărând în spatele apelor. El o urmări cu privirea, simţind un oarecare regret pentru ea. Până la urmă avea să-i treacă supărarea pe el, ridică Saul din umeri în sinea lui. Băgă un cartof în gură, savurându-i pentru o clipă aroma delicioasă, ca în secunda următoare să scuipe bucăţile de cenuşă, blestemând.

— Afurisita naibii! Ticăloasa!

Îl privi pe Rogan, care-şi vedea liniştit de mestecat, cu privirile adâncite în farfurie. Cartofii din blidul acestuia continuau să aburească ademenitor, în timp ce într-al lui era numai cenuşă.

Maeve stătea cu spatele întors, dar umerii i se scuturau de râs. Furios, Saul izbi farfuria de peretele peşterii şi se îndreptă, călcând apăsat, spre cascadă.

Afurisita! Las' că avea să-i arate el ei! Apele se dădură în lături şi el păşi afară, strigând furios:

— Leah!

Se prinse prea târziu că buşteanul dispăruse. Călcă în gol, prăvălindu-se în freamătul clocotitor al apelor de dedesubt, cu un urlet furios. Avu un noroc incredibil că nu întâlni în calea lui nici o stâncă care să-i zdrobească oasele, deşi ştia că erau acolo. Ieşi la suprafaţă, smintit din cauza nervilor.

Avea s-o strângă de gât pentru asta! jură el cu duşmănie.

Ieşi pe mal şi trase adânc aer în piept, încercând să-şi limpezească mintea şi să-şi recapete controlul. Nu izbuti decât pe jumătate.

Pitită în spatele unei tufe înalte de ferigi, Leah îl urmărea, muşcându-şi buzele neliniştită.

— Leah! tună el, dându-şi părul ud din ochi şi scrutând împrejurimile cu ochi îngustaţi. Vino aici!

Porunca aproape că o îmbrânci spre el, dar fata îşi strânse dinţii îndârjită, luptându-se cu voinţa lui.

— Ai cinci secunde ca să ieşi la iveală, rosti el cu o voce sinistru de liniştită. După aceea, o să regreţi mult mai mult, ţi-o jur! Pace. Vocea sună liniştitoare în mintea lui ca murmurul izvoarelor.

— S-o crezi tu! Unu… doi…, începu el să numere. Îmi pare rău…

— Ba nu, nu-ţi pare, bombăni el cu ciudă şi în clipa următoare nimbul strălucitor al energiei ei o dădu de gol. Rânji şi porni spre tufa deasă, continuând să numere. Trei… patru…

Leah se ridică, simţind jugul puterii lui încătuşând-o şi mai strâns. Umilinţa, mai mult decât teama în sine, îi aduse lacrimi în ochi. Demonul ocoli tufa şi se opri lângă ea, dar n-o atinse. Încă nu era convins că n-avea s-o rănească dacă-şi punea mâinile pe ea. Ea rămase nemişcată şi dreaptă, cu privirea aţintită în faţă. Singurul lucru care-i trăda tulburarea era respiraţia grăbită, care-i agita pieptul. Şi acea mişcare a sânilor ei îl făcu să saliveze.

— Dacă încerci să mă omori, o sabie ar fi mult mai eficientă, mârâi el într-un târziu, privindu-i în lumina lunii profilul încremenit.

— Nu încercam să te omor, se disculpă ea cu o voce tremurătoare.

— Nu? se îndoi el, arcuindu-şi o sprânceană cu sarcasm. Putem să-mi rup gâtul, naibii, în stâncile alea!

— Nu erau acolo, murmură ea slab, muşcându-şi buzele.

— Ce-ai zis?

— Am spus că nu erau acolo, se răsuci Leah să-l privească. Le-am mutat câţiva metri mai la dreapta.

— Şi ai făcut asta pentru că...? îi imită el stilul de a lăsa întrebările în aer.

Leah ştiu că nu se referea strict la treaba cu stâncile mutate, cât la întreaga batjocură. Luându-şi inima în dinţi, îşi ridică bărbia şi-l înfruntă.

— Nu m-am putut abţine! rosti ea cu vocea gâtuită de furie. Aroganţa şi trufia ta sunt incredibile! M-ai înlănţuit cu o vrajă, ţesută pe baza unei făgăduieli la care am consimţit în silă şi pentru că nu am avut încotro. Mi-ai scos afurisita aia de brăţară, dar nu şi ceea ce aducea cu ea. Ai fost foarte abil, trebuie s-o recunosc. Mi-ai luat Piatra şi... şi demnitatea! Închise ochii, trăgând adânc aer în piept şi înghiţindu-şi lacrimile. Dacă eu pot

să îndur toate astea, cu siguranţă şi tu poţi să înghiţi puţină umilinţă. Asta e tot ce-am avut de spus şi n-am de gând să mă scuz, aşa să ştii!

Saul o privi încurcat, reflectând câteva momente la vorbele ei. Ea avea dreptate, desigur. Şi reuşise din nou să-l facă să se simtă vinovat şi…

De când dracu' începuse să aibă mustrări de conştiinţă? se încruntă el. De fapt, de când dracu' începuse să aibă el conştiinţă? După toate probabilităţile şi judecând după nemulţumirea pe care o simţea, numai asta putea fi. Şi, ca totul să fie mirific prin esenţă, simţea că e pe cale să-l pască o păcătoasă criză de sinceritate. O simţea gâlgâindu-i în gâtlej.

— Te doresc mai mult decât doresc puterea… sau nemurirea, mărturisi el încet, într-un târziu. Şi asta e complet aiurea. Tu eşti preţul pentru care am renunţat la tot ceea ce aveam şi puteam să am, la tot ceea ce am fost şi puteam să devin.

Leah deschise ochii şi-l privi tulburată. Figura lui era neclintită, dar ochii îi străluceau tenebroşi.

— Crezi că dacă m-ai elibera, mi-aş încălca cuvântul şi aş pleca? Nu sunt o mincinoasă. Şi nici o fiinţă nerecunoscătoare nu sunt. Cuvântul dat este pentru mine sfânt.

El continuă s-o privească lung, apoi expresia i se schimbă.

— Ce-i în mână, nu-i minciună, îi făcu el şmechereşte cu ochiul.

— Regret, dar asta nu mă amuză.

— Nici pe mine. Hai să înotăm, propuse el, schimbând subiectul şi luând-o de mână.

Leah îl urmă doi paşi în virtutea inerţiei, apoi se dezmetici şi se propti pe călcâie, smulgându-şi mâna dintr-a lui.

— Nu! Asta n-o să se mai repete. N-o să te las din nou să-mi furi ochii cu câte o vrajă iscusită şi... şi... şi..., se bâlbâi ea, încurcată, roşind.

— Asta s-a întâmplat azi dimineaţă? Ţi-am furat ochii şi... şi... şi...? o imită el, zâmbind încet, de-a dreptul măgulit.

— Încetează!

Leah închise ochii, simţindu-se ca o proastă. Ceea ce o surprinse cel mai mult era faptul că s-ar fi dus cu el şi l-ar fi lăsat să-i fure ochii încă odată, dacă el ar fi vrut s-o facă. Şi nu exista nici o umbră de îndoială asupra intenţiilor lui.

— Uite ce este, damnatule, ar tre...

— Saul. Ăsta e numele meu. Foloseşte-l. Eu niciodată mă leg de rasa ta, numindu-te „pământeano" sau „muritoareo".

— Bine. Saul, îi pronunţă ea pentru prima dată numele cu voce tare. Ideea este că ar trebui să ne odihnim, pentru că ziua de mâine va fi una lungă şi grea. Timpul se scurge în defavoarea tuturor. Trebuie să adunăm oamenii, să-l eliberăm pe rege...

— Stai aşa, ia-o uşurel, o opri el, ridicând o mână. Oamenii poate că-i poţi aduna, dar nu ai cum să-l eliberezi pe rege. Chestia asta scoateţi-o din minte. Dacă nu l-au omorât până acum, atunci se află într-un loc păzit cu străşnicie. Nu-l vom putea scoate din cetate. Cel puţin, nu în viaţă. Va trebui să accepţi asta şi...

— Nu înţelegi! Fără regele lor, oamenii nor să lupte!

— Atunci, condu-i tu, sugeră el simplu. Leah se holbă la el siderată.

— Nu pot! Sunt preoteasa lor!

— Eşti vlăstar regal şi-ţi curge sânge de nemuritor prin vene. Iar ei ştiu asta. În plus, poţi invoca voinţa zeilor tăi. Te vor urma în luptă, pot să bag mâna în foc pentru asta.

— Ba nu se va întâmpla aşa. Regele este cel va conduce armata, pentru că lui i-au jurat supunere. Şi atâta vreme cât oamenii ştiu că tatăl meu este în viaţă, vor continua să fie loiali lui şi să aştepte ordinele de la el.

— Măiastro, ca să ajungem la tatăl tău, trebuie să trecem de al meu! Şi-l cunosc pe Nemeth foarte bine. Se aşteaptă să veniţi după rege. Mai presus de toate, speră şi se aşteaptă ca tu să fii cea care se duce după el!

— Regele trăieşte, simt asta. Iar Cetatea Albă dispune de o reţea de galerii subterane, pe care numai cei din familie o cunosc…

— Mută-ţi gândul, i-o reteză el cu asprime. Au printre ei căutători. Dacă această reţea există, atunci au descoperit-o până acum.

— Atunci, ai tu un plan mai bun?! izbucni ea, exasperată.

Bărbatul o privi de sus şi zâmbi încet.

— Da, de fapt am un plan în minte, dar ţi-l voi spune la momentul potrivit. Vom avea nevoie de toţi luptătorii pe care îi poţi strânge într-o săptămână.

Leah îl privi lung, trecându-i prin minte să-i sondeze conştientul, dar se răzgândi.

Ar fi fost primejdios să încerce s-o facă, iar el şi-ar fi dat seama de asta şi s-ar fi enervat.

— Bine, acceptă ea. Mâine vom pleca în munţi ca să adunăm oamenii şi ne vom strădui să ne întoarcem la timp pentru întâlnirea de la Stâncă. De data asta mergem pe mâna ta.

— Oh, sunt mişcat! îşi duse el teatral o mână la inimă, privind-o cu ochi mari. Am căpătat primul vot de încredere din partea ta.

— Fii deştept şi nu-l irosi, îl sfătui ea, întorcându-i spatele şi pornind ţanţoşă spre peşteră.

— Leah?

— Da? făcu ea fără să se întoarcă.

— Lupul şi şoimăriţa lui vor dormi, începând din noaptea asta, sub cerul liber.

Leah încremeni. Panica începu să i se încolăcească în pântec precum un şarpe mare şi greu.

— Dacă asta ţi-e porunca…

— Nu, asta mi-e dorinţa, preciză el grav. Mă duc să mai dau o raită prin împrejurimi. Cel mult o oră. Să nu-mi adormi, bine?

Leah nu-i răspunse. Nu era sigură că vocea ar fi susţinut-o. Auzi fâlfâitul de aripi din spatele ei şi, fără să se întoarcă, porni lividă spre peşteră, ocolind tufele înalte de ferigi.

## CAPITOLUL 20

Îi luă destul de mult ca să verifice graniţele şi să se asigure că totul era în regulă. La cinci mile spre vest, nemesingienii stabiliseră o mică tabără. Saul zbură pe deasupra, la o distanţă periculos de mică, numărându-i. Erau paisprezece de toţi şi doi gholl-i, plus doi căutători şi un cameleon. Cameleonul îşi ridică privirea spre cer, adulmecând, şi Saul decise că era mai prudent să se retragă. Nu zbura destul de aproape pentru a-l simţi cu adevărat, dar prefera să nu rişte. Cu cameleonul se putea descurca, dar avea să-i alerteze pe toţi ceilalţi, ori noaptea aceasta era rezervată unei alte îndeletniciri, infinit mai incitante şi mai plăcute. Avea să mai facă o mică escapadă în zori.

Pentru mai multă siguranţă plantă nişte capcane, burduşindu-le cu foc, o armă eficientă şi fatală dacă-şi nimerea ţinta din plin. De fapt, nu luptătorii îl îngrijorau, ci bestiile acelea cu trei ochi şi glandele pline de venin. Spera că măcar una dintre ele s-o mierlească, prăjindu-se în suc propriu.

Ateriză în faţa cascadei puţin după miezul nopţii, asudat şi nervos de faptul că întârziase. Cu siguranţă ea se culcase. Îşi

lepădă repede straiele pe mal şi intră în apa îngheţată pentru a-şi îndepărta de pe trup mirosul de animal pe care ştia că-l căpăta de fiecare dată când lua altă înfăţişare. Nu dorea să trăsnească a pene ude când avea să se întindă lângă acea femeie uluitoare, care-i bântuia mintea şi-i aţâţa fanteziile de săptămâni întregi. Şi chiar de mai demult, dacă punea la socoteală şi visele pe care le avusese cu ea de-a lungul ultimilor treizeci de ani.

Când intră în peşteră, douăzeci de minute mai târziu, nici prin cap nu-i trecu că n-avea s-o găsească acolo. Fu atât de şocat încât, în primele clipe, nu avu nici o reacţie. Apoi furia îşi croi drum spre gâtul lui cu ghearele şi el făcu un efort colosal să-şi înghită urletul de frustrare. N-ar fi folosit la nimic.

Cu sângele zvâcnindu-i în vene, se aşeză în faţa focului care dădea să moară şi-l descântă, invocând prezentul şi cerându-i să i-o arate. Jarul se însufleţi şi primele flăcări se înălţară pârâind, lungindu-se ca nişte limbi lacome. Apoi se înteţiră şi el îi desluşi făptura în miezul lor.

Fu atât de uimit s-o vadă păşind graţioasă peste buşteanul fermecat, cu braţele pline de flori, îndreptându-se fără grabă spre cascadă, încât preţ de o clipă, nu făcu decât să se holbeze prosteşte la imaginea ei. Avu totuşi prezenţa de spirit să anuleze descântecul cu o fracţiune de secundă înainte ca apele să se desfacă şi ea să pătrundă în peşteră. Se asigură că viziunea dispăruse, apoi se ridică şi se întoarse spre ea.

— Aveam patru ani când am început să fiu iniţiată în tainele meşteşugului, rosti ea moale, şi prima lecţie care mi-a fost predată la capitolul Precauţii din manualul de vrăji a fost ca niciodată să nu folosesc focul altui vrăjitor, decât dacă acesta îmi îngăduie s-o fac. Lucru dificil de înfăptuit, de altfel, pentru că rareori un vrăjitor acceptă să-şi împartă focul cu un altul. Tu ai ratat lecţia în cauză sau pur şi simplu nu te-a interesat subiectul?

Pentru prima dată în lunga lui existenţă, demonul trecu printr-o experienţă incredibilă: se trezi roşind.

— Unde-ai fost? se burzului el, simţindu-se stupid.

Leah îi aruncă o privire supărată înainte ca ulcica de lut să se materializeze la picioarele ei.

— Am fost să culeg descântătoare, răspunse ea în timp ce aşeza florile albe în apă. E prima lună plină în ofiucus din acest an şi ele înfloresc doar pentru o singură noapte. Seminţele se scutură repede şi dispar înainte de răsărit. Culese în acest moment, la miezul nopţii, puterea lor magică creşte însutit. Ultima dată când s-a întâmplat asta a fost acum doisprezece ani şi ultimele seminţe le-am folosit acum trei ani în urmă. Ai întârziat.

— Da. Am avut o mică abatere din traseu.

— Ceva interesant? îl chestionă ea, ducând vasul cu flori lângă peretele dinspre răsărit şi aşternând sub el o bucată de pânză curată.

Ea îşi schimbase rochia, purtând ceva vaporos, de culoarea levănţicii. Părul liber o înfăşura ca o mantie întunecată şi seducătoare. Era desculţă, ca de obicei. Simţea parfumul ei chiar şi de la acea distanţă. Saul se trezi că-i lasă gura apă.

— Am descoperit o mică tabără la câteva mile de graniţa vestică, rosti el, teribil de uimit de faptul că încă mai avea grai.

Începu să-i povestească ce văzuse. Leah îl asculta atentă şi zâmbi amuzată când auzi despre capcanele pe care el le plantase în calea lor.

— Sper numai să nu nimerească în ele persoane nevinovate.

— Captură nedorită, rosti el calm.

— Poftim?

— Trebuie să te împaci cu asta. Întotdeauna sunt şi pierderi de acest fel.

— Înţeleg. Tu probabil că eşti mai familiarizat cu strategiile şi riscurile unui război. La mine e primul.

— Va fi şi ultimul dacă vei fi destul de norocoasă să-i supravieţuieşti.

De îndată ce rosti vorbele, realiză şi dimensiunea reală a adevărului lor. O privi, închipuindu-şi pentru prima dată lumea fără ea. Era… ca şi cum s-ar fi trezit privind la un cer fără stele. Posibilitatea aceasta era… extrem de neplăcută.

— Aş vrea să beau puţin vin înainte, murmură ea.

— Înainte de ce? … A! se lumină el. Fireşte. Îţi torn eu.

— Nu este nevoie, zâmbi Leah, ridicându-şi braţele deasupra capului.

Pocalul aurit se materializă în mâinile ei şi ea sorbi din el, privindu-l peste marginea acestuia, apoi i-l întinse. Saul bău restul, cu ochii strălucitori fixaţi într-ai ei, rugându-se să nu fie vorba de vreo otravă sau de vreo vrajă blestemată, care să-l lase neputincios pentru tot restul vieţii. Aruncă pocalul peste umeri cu un gest indiferent, ştiind că se va dezintegra înainte să atingă podeaua.

Făcu un pas spre ea şi-i cuprinse în pumn una dintre şuviţele care-i atârna pe piept, ducând-o încet la nas şi inhalându-i mireasma dulce şi curată cu nesaţ. Închise ochii, savurând-o. Parfumul ei l-ar fi putut recunoaşte oriunde, oricând. Era ceva floral şi mai mult decât atât. Îi amintea de piscuri înzăpezite şi de soarele din miezul iernii.

— Ţi-e frică?

— Puţin.

— E prima oară?

— Da.

Saul blestemă în sinea lui.

— Câţi ani ai de fapt?

— Cu voia cerului, vor fi la număr douăzeci şi opt, în miezul iernii ce va să vină, îl surprinse ea cu purul adevăr.

— Ştii câţi am eu?

Fata negă tăcută, privindu-l cu ochi mari. Demonul rânji.

— Lasă, uită că te-am întrebat asta. Tot timpul uit că voi, pământenii, aveţi un ciclu de viaţă mult mai scurt decât al nostru. Nu contează oricum. Nu-ţi voi spune că nu trebuie să ai emoţii. Le vei avea oricum. Închide ochii.

Tânăra femei îl privi încordată, cu inima bubuindu-i în gât, apoi se conformă. Şi începu să se roage în sinea ei ca totul să se termine cât mai repede.

La început îi simţi atingerea degetelor pe faţă, conturându-i cu delicateţe sprâncenele, arcuirea pomeţilor, linia nasului şi a gurii. Apoi îi simţi buzele, urmând acelaşi traseu. N-o sărută pe gură, dar o muşcă tachinator de buza de jos, în timp ce-i înfăşura părul lung în jurul pumnului.

Leah ar fi vrut să nu simtă plăcere, dar fiorii aceia existau, strecurându-i-se pe sub piele, încălzindu-i sângele, cântând. Când el îi trase capul spre spate, expunându-i linia vulnerabilă a gâtului, Leah se clătină şi, involuntar, se agăţă se el. Abia atunci o sărută, profund şi leneş, cu o dibăcie care o făcu să-i răspundă mecanic. Aroma gurii lui era ameţitoare, erotică, exact aşa cum şi-o amintea. Printr-un colţ al minţii ei trecu vag gândul că auzise cândva spunându-se că a fi posedată de un demon era o experienţă de neuitat. Erau nişte creaturi de o senzualitate întunecată, irezistibilă, şi nişte amanţi desăvârşiţi. Acum o credea. El avea mâini magice, atingând şi trezind din somn zone ale trupului ei despre care Leah crezuse că sunt doar pentru decor. Sânii o furnicau, genunchii i se înmuiaseră, muşchii îi fremătau de nerăbdare. Ceva fierbinte curgea vijelios înăuntrul

ei, lichefiindu-i oasele şi carnea. Când el puse capăt sărutului şi o răsuci cu spatele la el, se împletici ameţită.

Câteva clipe mai târziu, rochia îi căzu moale în jurul gleznelor şi ea simţi răcoarea nopţii pe pielea înfierbântată.

Saul îi cuprinse gâtul zvelt într-o strângere fermă, lipindu-i spatele de el, şi-şi aşeză palma pe pântecul ei, presând uşor. Simţea tremurul de răspuns dinlăuntrul ei, pulsul care-i izbea nebuneşte palma, respiraţia întretăiată, şi putea să-i adulmece aroma picantă a trupului sensibilizat de atingerile lui. Era atât de întărâtat, încât începu să transpire în efortul de a se stăpâni. Nu înţelegea de unde izvora acea necesitate absurdă de a-i oferi plăcere înaintea lui, dar nici nu avu vreo pornire spre introspecţie. Îi săltă părul greu, jucându-se cu ceafa ei şi tachinând-o cu muşcături uşoare până când îi simţi genunchii cedând, după care o ghidă încetişor spre aşternuturi şi o întinse cu faţa în jos, oprindu-se doar atât cât să-i admire linia suplă a spatelui, rotunjimea îmbietoare a feselor şi picioarele zvelte.

— Eşti neasemuit de frumoasă, şopti el lângă urechea ei, înfiorând-o. Mai frumoasă decât orice zeiţă…

O sărută pe linia îngustă a cefei, după care o încălecă.

La orice se aşteptase, numai la un masaj seducător nu. Mâinile lui erau aspre, însă exercitau o presiune irezistibilă asupra ultimelor noduri din muşchii ei, alunecând lin şi insistent deasupra lor, îndepărtând oboseala şi încordarea din ei. În aer plutea un miros delicat, floral, şi după uşurinţa cu care-i frământa spatele, deduse că el folosea un ulei din plante, probabil adus acolo printr-o vrajă.

Leah oftă şi-şi goli mintea de gânduri, propunându-şi să savureze clipa şi să nu se gândească la ceea ce se întâmpla. Într-adevăr, avea mâini magice şi pricepute, care-i masară umerii, spatele şi ceafa până când deveni delicios de relaxată şi aproape adormită.

Oare se rugase ca totul să se termine repede? îi trecu ei vag prin cap. Ar fi putut să stea aşa, la nesfârşit…

Când îi simţi dinţii râcâindu-i seducător pielea, nu făcu decât să ofteze şi să freamăte. O dezmierda cu gura, răbdător, poposind înapoia genunchilor şi insistând asupra unor zone extrem de sensibile, despre a căror existenţă n-avusese habar niciodată. Când o răsuci pe spate, era moale ca ceara şi avea pielea aburită. Sânii îi erau delicios de încordaţi, iar când el îi gustă, avu impresia că se desface. Trase iute aer în piept, apoi îl expiră într-un vaiet prelung. Gura lui alunecă pe valea dintre sânii ei spre pântec, trasând o linie incandescentă de sărutări fierbinţi şi muşcături leneşe, apoi mai jos, tot mai jos, până când se închise fierbinte deasupra ei. Îi simţi limba dogoritoare savurând-o cu o încetineală exasperantă, presând-o şi absorbind-o într-un fel care o făcu să ţipe şi să-şi înfigă mâinile în părul lui, arcuindu-se în încercarea de a opri acea senzaţie sfâşietoare care-i zguduia fiinţa din străfunduri. Ceva în ea se încleştă până la durere, apoi începu să pulseze necontrolat, devastator, tăindu-i respiraţia. Încercă să se opună senzaţiei copleşitoare, dar nu izbuti. Pur şi simplu se simţi smucită în sus de valul orbitor de energie şi catapultată într-un vârtej ameţitor, care o purtă dincolo de tot ce cunoscuse vreodată.

Şi-n clipa următoare, îl simţi plonjând lin în trupul ei. Durere fu o arsură slabă, care o făcu să tresară şi care dispăru aproape imediat. Deschise ochii, clipind des ca să-şi limpezească privirea, şi-i văzu chipul transfigurat, aplecat deasupra ei. Ochii lui albaştri erau arzători, întunecaţi şi bântuiţi.

— Tu… tu şi lumina ta…, scrâşni el cu o voce chinuită.

Leah simţi ceva zvâcnind în adâncul ei. Închise ochii şi-l cuprinse în braţe, trăgându-l spre ea şi lipindu-şi gura umedă de a lui. El o sărută lacom, strivindu-i buzele, apoi începu să se mişte, lăsându-se purtat de propria-i nevoie.

Zorii zilei sosiră prea devreme pentru gustul lui. Ea dormea încolăcită în jurul lui, părul ei învelindu-i pe amândoi ca o mantie. Respiraţia ei uşoară îi gâdila pieptul şi-l excita în egală

măsură. Înălţându-şi capul, Saul îi privi o clipă fruntea boltită, linia graţioasă a sprâncenelor, nasul drept şi genele curbate, care-i umbreau obrajii. Părea aproape o copilă, atât de inocentă şi senină arăta în somn.

Nu-şi vorbiseră aproape deloc în timpul celor câteva ore petrecute împreună.

Toată conversaţia fusese redusă la atingeri, mângâieri, sărutări interminabile, împreunări devastatoare şi câteva şoapte rebegite, totul intercalat cu reprize scurte de moţăială. Se străduise să fie atent cu ea, să-i trezească din letargie latura senzuală şi gustul pentru cea mai satisfăcătoare dintre îndeletnicirile umane... şi demonice. Izbutise să-i alunge teama şi sfiiciunea. Începuse prin a o seduce, dar undeva, pe parcursul acelei nopţi, lucrurile se cam inversaseră. Înainte de a realiza măcar ce i se întâmplă, se trezise prins în dulceaţa făpturii ei, fermecat cu totul de ceea ce ea era.

Oare ce farmece deşucheate îi făcuse această vrăjitoare de nu-şi putea domoli nicicum foamea de ea? … Era de ajuns să se uite la el cu ochii ei mari, aurii şi superbi, plini de taine şi incredibil de calmi, ca să-şi piardă şirul ideilor şi inima să-i bată mai repede. Îl uimea. Şi-l tulbura deopotrivă.

Leah se mişcă, frecându-şi uşor faţa de pieptul lui, apoi îşi ridică faţa şi-l privi cu ochi somnoroşi.

— A răsărit soarele?

— Nu încă. Mai dormi puţin. Gura ei se arcui sub acel surâs reţinut, misterios şi ispititor, iar mădularul lui zvâcni sub coapsa ei, întărindu-se. Trupul ei se undui ca o apă, alunecând aţâţător deasupra lui, apoi ea-l încălecă şi îl trase în adâncul ei.

Mai târziu, Saul o strânse în braţe, îngropându-şi faţa în părul ei, dorindu-şi pentru o clipă imposibilul.

## CAPITOLUL 21

Porniră la drum la vreo două ore după crăpatul zorilor. Conveniseră ca atât ea cât şi lupul să meargă pe jos, iar el şi gardianul ei înaripat să zboare în tandem, cercetând traseul în căutarea unor eventuale primejdii.

Cerul era acoperit de nori negri, saturaţi de apă, iar mirosul furtunii plutea în aerul încărcat de electricitate.

Leah alerga alături de Rogan, tăind pădurile din nord-vest aproape oblic, lăsându-se ghidată de mica sferă luminoasă ce o purta pe drumuri încă neumblate. Născuse sfera dintr-un descântec de localizare pe care-l făcuse înainte de plecare, folosind seminţele argintii de descântătoare, şi scopul acesteia era s-o conducă spre Lyam, despre care inima îi spusese că supravieţuise măcelului.

Deşi era obişnuită cu alergatul pe distanţe lungi, Leah începu curând să-şi simtă muşchii gleznelor şi gambelor arzând. Dormise prea puţin în noaptea care trecuse şi-şi supusese trupul unor îndeletniciri… ei bine, având în vedere că era numai cu Rogan, şi că el nu-i putea auzi gândurile, putea să fie sinceră cu sine şi să recunoască faptul că acele îndeletniciri fuseseră cum nu se poate mai plăcute.

Noaptea în sine fusese una incredibilă! … Pentru un demon, fusese surprinzător de atent, grijuliu şi răbdător cu ea. Exista în adâncul lui şi o parte întunecată şi violentă, crudă şi calculată, lacomă şi nemiloasă, de care fusese pe deplin conştientă şi de care se temuse, dar el şi-o controlase perfect, dăruindu-i în schimb plăcerea în zeci de nuanţe fermecătoare şi extazul într-o explozie a mii de culori, una mai năucitoare decât alta. Fiecare împreunare avusese savoarea şi unicitatea ei, uimind-o şi umplând-o de şi mai multă confuzie.

Înainte ca noaptea să se lase, pe când îl aştepta înfrigurată să se întoarcă din scurta lui escapadă, îşi reproşase cu mânie propria neştiinţă. Îşi păstrase virginitatea de-a lungul anilor, nu din mândrie sau dezinteres, ci pentru că niciodată nu întâlnise vreun bărbat care s-o incite îndeajuns încât s-o facă măcar să se gândească la asta. Existaseră destui interesaţi, desigur, numai

că ea nu fusese cea interesată. Şi ajunsese să regrete că nu fusese… interesată!

Îşi păstrase inocenţa atâta timp, doar ca să ajungă să-i fie luată de un demon-vrăjitor-semizeu-izgonit, sau ce naiba era el! … O prostie! O onoare pe care el n-o merita. Şi-ar fi dorit să aibă măcar o brumă de experienţă personală, care să no mai facă să-şi smulgă părul din cap de jenă şi îngrijorare.

Se pregătise psihic, imaginându-şi actul posesiunii lui ca fiind unul scurt, impersonal, o descărcare violentă a unor necesităţi primare. Când nervii întinşi de atâta aşteptare începuseră să-i zbârnâie, încercase să-şi facă de lucru şi să găsească ceva care să-i abată mintea de la inevitabilul care urma să se întâmple.

Ieşise să culeagă florile magice, ştiind că satisfacţia acelei căutări avea să-i ocupe mintea pentru un timp. Izbutise să dibuiască mai multe ascunzători şi culese mult mai multe flori decât ultima dată, o recoltă impresionantă, deoarece descântătoarele erau ierburi rare şi extrem de greu de găsit. Preţ de aproape o oră, reuşise să-şi alunge temerile din suflet şi să se bucure de vânătoare. Pe drumul de întoarcere, mestecase două frunze de melisă aurie, care-i mai domoliseră nervii din stomac şi o ajutaseră să-şi recapete calmul. Şi totuşi, când intrase în peşteră şi-l văzuse, se simţi cu adevărat deznădăjduită şi jalnic de nefericită. Apoi, el îşi pusese mâinile pe ea şi… plonjase într-un vârtej ameţitor şi irizat.

O surprinsese. Se folosise de seducţie, de rafinament şi de o nesfârşită răbdare, dăruindu-i plăcerea de fiecare dată înaintea lui. Oare ce putea să însemne toate acestea? …

În faţa lor se ivi un copac prăbuşit, cu trunchiul acoperit de o perdea de muşchi verde şi licheni. Rogan sări peste el şi Leah îl urmă, însă când ateriză de partea cealaltă, simţi o explozie de cârcei în pulpe şi gambe. Strângând din dinţi, continuă să alerge, întinzându-şi muşchii îndureraţi, dar muşchii i se încleştară şi mai tare, forţând-o să se oprească.

— Rogan, strigă ea, trăgând adânc aer în piept în timp ce se ghemuia, strâmbându-se de durere.

Lupul se opri, aruncându-i o privire nedumerită peste umăr. În ochii lui se citi îngrijorarea când reveni lângă ea şi o împinse uşor cu botul în umăr.

— Nişte afurisiţi de cârcei, îi explică ea nemulţumită printre dinţii încleştaţi. Stai cu ochii în patru până când mă repun pe picioare.

Se lăsă în fund, simţind epuizarea dându-i târcoale. În ritmul acesta, avea să cadă sfârşită după prima milă şi până la lăsarea întunericului trebuia să ajungă neapărat la primul refugiu. Sprijinindu-şi fruntea pe genunchi, Leah închise ochii, dorindu-şi vreo două ore de somn. Aproape aţipi când auzi fâlfâitul de aripi şi pala de vânt stârnită de ele.

— Ce-i cu tine?

Leah îşi înălţă capul şi-l privi amorţită. Saul văzu cearcănele de sub ochii ei şi paloarea chipului. Era ruptă de oboseală, realiză el, lăsându-se pe vine lângă ea, dar evitând totuşi s-o atingă.

— Am nevoie doar de câteva minute să mă odihnesc, şopti ea, frecându-şi pleoapele care o usturau. Am nişte afurisiţi de cârcei în picioare, care nu se lasă duşi…

— N-o să ţină.

— Ce?

— Ai nevoie de somn, măiastro, nu de un scurt relaş.

— Nu ne putem permite să ne oprim, bolborosi ea.

— Pe naiba, nu!

O privi cu ochii îngustaţi, ignorându-şi nevoia de a se întinde spre ea ca s-o adulmece. Leah era îmbrăcată într-una dintre acele tunici scurte şi sexy, fără mâneci, care de abia îi ajungea la jumătatea pulpelor. În picioare purta o pereche de sandale din

piele maronie, cu şnururile lungi petrecute în cruciş şi legate sub genunchi. Părul şi-l împletise într-o coadă groasă, care-i atârna greu pe spate. Lipsa podoabelor era pentru ea un soi de cult personal. Cele două săbii cu lama scurtă pe care le purta erau vârâte într-un ham de piele la spate, conceput astfel încât să-i uşureze accesul la ele şi să le poată scoate din teacă dintr-o singură mişcare, în caz de nevoie. O lucrătură a celor din Asgard, gândise el cu invidie în zorii zilei, când o urmărise cum şi-l fixează pe umeri, legându-i şnururile sub sânii plini.

Saul privi lupul care se trântise în şezut, gâfâind cu limba scoasă şi scrutând pădurea din jurul lor cu atenţie. O auzi pe şoimăriţă ţipând în înaltul cerului, dar nu era semnalul care avertiza pericolul, ci doar strigătul de triumf al păsării. Judecând după poziţia soarelui, se apropiau de amiază. Nu-şi puteau permite să se oprească, într-adevăr, cu atât mai mult cu cât, după socotelile lui, urma să-i prindă înserarea la vremea când aveau să ajungă în apropierea taberei pe care el o localizase cu o seară înainte. Trebuiau să-i ocolească pe demoni înainte ca întunericul să se lase, profitând de faptul că ei nu începeau să mişune decât la adăpostul acestuia. Pe de altă parte, ea avea nevoie de odihnă. Dacă o forţa, o împingea direct în braţele epuizării şi dacă se confruntau cu vreun pericol, ea n-avea să fie în stare să se lupte. Iar el nu s-ar fi putut desfăşura în tihnă, pentru că ar fi trebuit să aibă şi grija ei în plus.

— Ştii să călăreşti?

— Poftim? clipi Leah, privindu-l cu ochi împăienjeniţi de oboseală.

— Ai călărit vreodată până acum?

— Fireşte, se încruntă ea, indignată.

— Bine, dădu el scurt din cap, ridicându-se în picioare.

Îşi schimbă forma imediat, luând înfăţişarea unui inorog. Leah îl privi cu gura căscată, apoi începu să chicotească, fermecată. Se ridică încet în picioare, întinzând mâna fascinată şi trecându-şi

uşor degetele prin coama întunecată şi mătăsoasă, apoi îi atinse cornul lung, răsucit şi ascuţit la vârf, care-i ţâşnea din mijlocul frunţii. Ar fi putut să se transforme într-un armăsar, dar el era atât de… dulce! hotărî ea, după un moment de gândire.

Unicornul scutură din cap, fornăind nerăbdător, şi Leah îşi încleştă pumnul în coama lui, săltându-i-se în spate. Şi-n clipa următoare inorogul o zbughi, galopând întins printre trunchiurile copacilor, purtând-o cu o viteză ameţitoare prin inima pădurii, făcând-o să râdă. Demonul acesta nu înceta s-o surprindă. Se preschimbase într-un personaj de legendă, care existase cândva, pe vremea domniţelor, a cavalerilor şi a dragonilor… O făcuse pentru plăcerea ei, îşi dădu ea seama cu un oftat visător.

Dormi.

Leah zâmbi şi-şi lipi ascultătoare pântecul de greabănul lui, lăsându-şi obrazul pe coama moale, în care-şi vârî apoi mâinile ca să nu cadă din mers. Simţea mişcările muşchilor supli de sub ea, însă modul în care el galopa era atât de lin şi de neted, de parcă nici n-ar fi atins pământul cu copitele. Era ca şi cum ar fi zburat, gândi ea, închizând ochii pentru o clipă, impunându-şi totuşi să nu adoarmă.

Şi, pe când aluneca pe tărâmul viselor, se îndrăgosti de el.

Se trezi când mişcarea de sub ea încetă. Deschise ochii, încă moleşită de somn, şi-i luă câteva momente să-şi dea seama unde era. Se aflau în faţa unui pârâu care izvora de la baza unei stânci cenuşii, cu muchia zdrenţuită, care se înălţa spre cer, dreaptă ca o săgeată. Ajunseseră la Altar, iar Saul şi Rogan se opriseră ca să se adape. De aici nu mai era mult până la primul refugiu, însă soarele se pregătea să apună şi drumul era dificil şi presărat cu capcane.

Leah tresări când realiză că dormise neîntrerupt aproape şase ore şi se ridică brusc în şezut, după care descălecă. În clipa în care atinse pământul, el îşi reluă adevărata înfăţişare. Era asudat tot şi respiraţia îi era trudită de efort.

— N-ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât! Două ceasuri ar fi fost sufici…

Se întrerupse când îl văzu înălţându-şi sprâncenele cu sarcasm.

— Erai pe punctul să leşini din cauza oboselii. Oricum, am străbătut de două ori mai repede drumul pe care tu l-ai fi făcut pe jos.

Se lăsă pe vine, umplându-şi căuşul palmelor cu apă. Îşi astâmpără setea, apoi îşi răcori ceafa înfierbântată, faţa, pieptul şi umerii. Şi-ar fi dorit o baie, dar n-aveau vreme de mofturi.

Leah bău şi ea câteva guri de apă, apoi îşi ridică privirea spre cerul mohorât, căutând-o pe Maeve. Furtuna pe care o simţise încă din zorii zilei continua să le dea ocol, fierbând înăbuşit. Şoimăriţa nu se vedea nicăieri, dar Leah ştia că nu e prea departe şi că era în siguranţă.

— Nu mai este mult de aici, murmură ea.

— Asta e bine.

Leah îl privi, încercând să-şi dea seama în ce toane se scaldă. Părea iritat şi morocănos. Riscând, Leah păşi spre el şi-i puse o mână pe braţ.

— Mulţumesc.

Saul se uită la ea de sus un scurt moment, după care rânji insinuant, măsurând-o cu o privire înceată şi aluzivă din cap şi până-n picioare, făcând-o să se îmbujoreze.

— O să-mi mulţumeşti cum se cuvine mai târziu, meroween.

Se răsuci şi păşi peste curgerea domoală a apei, începând să urce panta abruptă a muntelui fără efort. Leah îşi muşcă buzele, supărată de faptul că îl lăsase s-o tulbure atât de uşor, şi se lua după el, bombănind în sinea ei. Rogan rămase în urmă, asigurându-le spatele.

Traseul era dificil şi întortocheat, presărat cu buşteni căzuţi şi mărăcinişuri. Făcură câteva ocoluri până când găsiră porţiuni mai uşor accesibile.

— Nu există nici o afurisită de potecă pe care să mergem? mormăi Saul, enervat.

— Nu. Munţii aceştia sunt un refugiu în vremuri de restrişte, iar potecile lor sunt atât de rar străbătute încât se şterg cu timpul.

— Grozav, se strâmbă el.

Era flămând şi obosit, şi nervos tocmai din aceste două pricini.

— Aş vrea să te rog ceva, rosti Leah, încercând să ţină pasul cu el.

— Zi, o invită nepăsător, fără să se întoarcă.

Leah trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj. Problema trebuia lămurită înainte de a ajunge la refugiu. N-avea să-i convină cu siguranţă, dar spera să-l poată face să înţeleagă.

— Oamenii tatălui meu sunt loiali celor din familie.

— Îmi închipui.

— Mă vor întâmpina ca pe fiica tatălui meu, preoteasa şi protectoarea lor.

— Cu surle şi trâmbiţe, presupun, făcu el sec. Probabil că vor pune şi de-un banchet în aer liber.

— Nu este nevoie să fii atât de nesuferit, replică ea, iritată.

— Treci la subiect, altfel o să-ţi pierzi suflul şi o să-ţi ieşi din ritm. Zi-mi repede ce te frământă şi pe urmă fă linişte.

— Bine. Nu pot să dorm cu tine la noapte.

El nu spuse nimic, ci continuă să urce, în timp ce primul tunet bubui în înaltul cerului, rostogolindu-se deasupra muntelui. Curând avea să plouă şi asta urma să le îngreuneze drumul şi mai mult. Desigur, putea îndepărta norii printr-o vrajă, dar pământul avea o nevoie stringentă de apă.

Tăcerea se prelungea la nesfârşit şi Leah îşi muşcă buzele nervoasă, întrebându-se dacă el o auzise din capul locului sau trebuia să-i repete. Îngrijorată, îi privi spatele lat.

— Trebuie să înţelegi că am un anumit statut în faţa lor şi că există un protocol pe care trebuie să-l accepţi şi să-l…

— Să-l accept?! repetă el uimit, răsucindu-se brusc spre ea şi privind-o cu ochi îngustaţi. Singurul lucru pe care l-am acceptat a fost să vă ajut, nu să mă convertesc modului vostru de viaţă, înghiţindu-vă ritualurile şi protocoalele prosteşti! Legile şi tradiţiile voastre nu mă privesc, meroween. Sau, poate, adăugă după o scurtă pauză, te ruşinezi cu faptul că eşti amanta unui demon?

— N-am sugerat nimic de acest fel şi asta este numai problema mea! se enervă ea, înroşindu-se şi privindu-l cu ochi scăpărători.

— Exact.

— Însă până când vor înţelege anumite… lucruri, e mai bine să…

— Să ce?

— O să-mi subminezi autoritatea în faţa lor şi ei îmi vor pune la îndoială judecata.

Ajutorul de care regele are nevoie va fi sabotat, numai pentru că tu eşti căpos, orgolios şi îngust la minte.

— Flatându-mă, n-o să reuşeşti mare lucru, o preveni el, întorcându-i spatele şi văzându-şi nestingherit de drum.

Leah scoase ceva între un mârâit frustrat şi un oftat de exasperare.

— Saul!

— Ce-i?

— Te rog.

El îşi dădu ochii peste cap şi se răsuci din nou spre ea.

— Uite care e problema mea, dulceaţă: sunt excitat de câte ori mă uit la tine. Poţi să înţelegi asta? … Dacă n-ar fi lupul cu noi, te-aş doborî la pământ din cinci în cinci minute şi te-aş smotoci de ţi-ar merge fulgii. Timpul e scurt şi vreau să mă bucur de fiecare moment de plăcere pe care pot să-l am, până la Marele Final. Obişnuieşte-te cu asta şi ţine-ţi gura. Ne apropiem de o zonă cu dificultăţi.

Leah îşi înghiţi furia şi-şi sigilă buzele, jurându-şi să nu-i mai vorbească pentru tot restul vieţii ei, care probabil era sortită şi aşa să fie destul de scurtă, întrebându-se în acelaşi timp cum putea să împace şi capra, şi varza, cât mai eficient cu putinţă. Se aşteptase să fie dificil, dar nu obtuz.

Ocoliră destul de mult, alegând o porţiune şi mai accesibilă, despre care Saul credea că iese din aria căutărilor celor de un neam cu el.

Primii stropi căzură chiar în clipa în care păşiră pe platou. Apoi se dezlănţui prăpădul. Udă până la piele şi îngheţată în aerul rece al muntelui, Leah mergea în urma lui, făcându-şi griji pentru Maeve. Şoimăriţa nu putea răzbi prea mult pe o vreme ca asta şi ştia că Maeve se temea de fulgere.

Mai aveau de coborât o porţiune mică a versantului din partea de miazăzi şi ajungeau în zona grotelor. Moment în care avea să dea ochii cu ceea ce mai rămăsese din armata regelui şi să-i organizeze. Moment în care el avea să afle localizarea precisă a ascunzătorilor lor. Dar cum alegerea fusese făcută, era prea târziu ca să se mai întrebe dacă procedase corect sau nu, dacă el într-adevăr era de partea lor sau le întinsese o cursă vicleană, în care aveau să cadă cu toţii ca muştele.

Cu inima strânsă, Leah se rugă ca totul să se termine cu bine. Pentru că, în caz contrar, avea să-l ucidă cu mâna ei!

Saul se opri brusc, mai degrabă intuind pericolul. Duse o mână în spate, forţând-o pe Leah să rămână acolo, în timp ce privirea i se ascuţi, încercând să străpungă perdeaua groasă a ploii. În lumina şerpuitoare a unui fulger, văzu stâncile colţuroase şi aspre, pinii piperniciţi de intemperii şi jnepenişul care acoperea culmea versantului. În acea străfulgerare de lumină, totul părea încremenit şi pustiu, dar instinctele îl avertizau că nu erau singuri. Sabia lungă, cu lama curbată, se materializă de nicăieri în mâna lui.

— Să-mi spui şi mie cum faci asta, bombăni ea, încercând să-şi ascundă curiozitatea care o rodea.

— Rămâi în spatele meu, îi ceru el, începând să se retragă spre marginea pădurii, silind-o şi pe ea să bată în retragere.

El simţise ceva. I se ghicise în vocea plată, aproape plictisită.

— Nu mă mai tot împinge şi nu încerca să faci pe cavalerul cu mine…, sâsâi Leah, încercând să-l dea la o parte.

— Gura! i-o reteză el, mârâind, în timp ce-i făcu vânt printre copacii înalţi.

Tunetul, care bolborosise prelung deasupra lor, se prăvăli din înaltul cerului cu o asemenea forţă încât muntele vibră sub tălpile lor. În clipa următoare, un alt fulger sfâşie bezna umedă a nopţii, reflectându-se în zeci de puncte argintii şi el văzu siluetele care păşeau tăcute pe platou, ieşind direct din trunchiurile copacilor.

— Hopa, un contingent întreg de nimfe! murmură el, retrăgându-se şi mai mult în umbră, neştiind dacă să fie uşurat sau să se îngrijoreze. Alianţa voastră mai este valabilă sau am dat de dracu’? se răsuci el întrebător spre Leah.

— Depinde de ce mă hotărăsc să le spun despre tine, zâmbi ea nesuferit. Rămâi aici, adăugă, trecând ţanţoşă pe lângă el şi păşind pe lespezile ude. Khaly, strigă ea cu putere. Sunt eu, Leah.

Driada păşi precaută în faţă, ţinându-şi în continuare arcul pregătit. Privirea ei era uimită şi neîncrezătoare.

— Meroween... Trăieşti!

— Da, cu voia zeilor şi...

— Eşti însoţită de un demon, îi curmă nimfa vorba, îngustându-şi ochii verzi în timp ce fixa suspicioasă arborii din spatele cărora Leah ieşise.

— Da. Numele lui este Saul şi mi-a salvat viaţa la Biel-Cairngorm. Porunceşte nimfelor să bage săgeţile la loc şi să lase arcurile în jos.

— Nici un demon nu este de încredere, declară regina cu răceală. Ne-au cotropit pământurile şi ne-au pârjolit casele. Au dat foc pădurilor noastre, rosti ea cu durere în glas. Am jurat să ne răzbunăm şi să-i nimicim pe toţi, până la ultimul.

— Nu sunteţi singurul neam care a fost osândit de ura şi de lăcomia lor. În acest moment, cu toţii am suferit pierderi cumplite şi suntem pe cale să pierdem totul...

— Va pieri şi el, dacă Profeţia se adevereşte. De ce s-ar oferi să ne ajute un demon, când nici măcar nu va supravieţui prezicerilor străbunilor noştri?

— Pentru că cei din Asgard i-au oferit protecţie. Ai încredere în mine, Khaly. El este alături de noi, rosti Leah, rugându-se din nou în sinea ei să aibă dreptate.

Driada o privi lung, apoi lăsă arcul în jos şi slăbi săgeata din corzile argintii. Restul driadelor îi imitară gestul şi se apropiară de regina lor, flancându-le pe amândouă. Saul socoti că acesta

era un semn bun şi ieşi agale dintre stânci, picând exact în spatele lor.

— Saul! strigă Leah, privind peste umăr spre pâlcul de copacii în dosul cărora el o împinsese mai devreme. Poţi să ieşi. Saul? strigă ea din nou, îngrijorată, când nu primi nici un răspuns.

— Nu e nevoie să strigi, te aud perfect, rosti o nimfă din spatele ei, şi Leah simţi atingerea unor degete pe ceafă.

Şi-n timp ce-şi lua vechea înfăţişare, driadele făcură un pas mare în spate, holbându-se şocate la bărbatul înalt şi lat în umeri, cu părul blond, atârnându-i în şuviţe grele şi umede pe umeri, a cărui ochi păreau a fi un foc albastru, viu.

— Tu!

Khaly făcu ochii mari, recunoscându-l.

— Întocmai, confirmă el, rânjind. Regina îşi plimbă ochii de la el la Leah şi invers, îngustându-i uşor. Preţ de o clipă, tăcerea se aşternu apăsătoare pe culmea dezgolită. Ploaia se mai domolise, la fel şi fulgerele.

— Unde ţi-e Piatra, meroween? o întrebă nimfa în vechiul grai, privind-o fix pe tânăra femeie.

În clipa următoarele, driadele se retraseră într-o mişcare perfect sincronizată, cu arcurile îndreptate spre ei. Leah înţepeni, simţind că i se face greaţă. Era ridicol. Nu putuseră să ajungă până aici doar ca să moară în acest fel!

— Ce a spus? o întrebă Saul.

— M-a întrebat unde mi-e Piatra. Cred că va trebui să le-o arătăm.

Îl auzi pe Saul blestemând printre dinţi şi bolborosind ceva greu de înţeles. În clipa următoare, greutatea nestematei îi atinse inima, cuibărindu-se strălucitoare în valea dintre sânii ei şi Leah simţi uşurarea înmuindu-i genunchii. Păstrându-şi expresia feţei

neschimbată, ridică mâna şi atinse Piatra, convingându-se că era într-adevăr acolo. Valul de fericire şi uşurare care-i scăldă sufletul fu aproape dureros în intensitatea lui. Piatra se întorsese acolo unde-i era locul.

Privirea nimfei se abătu spre gâtul ei şi ochii i se îngustară şi mai mult. Când Leah trezi puterea nestematei, făcând-o să strălucească, expresia încordată din ochii reginei se şterse şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet vag.

— Trebuia să mă asigur că nu sunteţi doi cameleoni în loc de unul singur. Veniţi. Vă vom conduce la grote.

Driadele îi încadrară, mişcându-se tăcute şi prudente pe lângă ei.

## CAPITOLUL 22

O jumătate de oră mai târziu ajunseră în faţa refugiului. Leah îşi înălţă braţul, chemând-o pe Maeve, în timp ce Rogan se topi în grote, preschimbându-se. Driadele dispărură, adăpostindu-se în trunchiurile copacilor, lângă ei rămânând numai Khaly şi două dintre ajutoarele ei.

Leah fu şocată să constate cât de puţini oameni supravieţuiseră luptei. Nu rămăseseră mai mult de două sute şi cei mai mulţi dintre ei erau răniţi şi schilodiţi. Cum aveau să poată înfrunta o armie formată din câteva mii de nemesingieni şi să spere că vor putea învinge? ...

Lângă ea, Saul păşea tăcut şi încordat, înregistrând resentimentele din ochii tuturor, în timp ce se înclinau respectuoşi în faţa domniţei lor.

— Îngrijeşte-te să apuc zorii zilei, se aplecă el, şoptindu-i la ureche. Nu par prea bucuroşi de prezenţa mea aici.

— Şi au o sumedenie motive s-o facă, nu? îi răspunse Leah din vârful buzelor. Am să le explic statutul tău cât de repede pot.

— Meroween, rosti un munte de om, cu faţa acoperită de barbă, făcând un pas spre ei şi lăsându-se cu un genunchi în pământ.

— Lyam! ... Sunt atât de fericită să te revăd, şopti Leah, cuprinzându-i umerii vânjoşi în mâini şi îndemnându-l să se ridice.

Preţ de o clipă, se priviră în ochi, apoi se strânseră în braţe cu putere. Saul se crispă. Bărbatul era unul chipeş, asta dacă agreai genul războinicului viforos.

— M-am temut că te-am pierdut, mărturisi căpitanul, desprinzând-o din braţele lui şi privind-o pe Leah cu un zâmbet larg. Harlson te-a văzut străpunsă de săgeţi şi a încercat să ajungă la tine, dar dispăruseşi. Ce s-a întâmplat?

— Am... Saul m-a scos de acolo, făcu ea un pas în spate, punând o mână pe braţul demonului. Îi datorăm cu toţii viaţa mea.

— Nu-i cazul, replică Saul, arătându-se plictisit. N-aş şti ce să fac cu recunoştinţa atâtor oameni!

— Eşti un demon, scuipă Lyam, fără a se osteni să-şi ascundă mânia.

— Eşti perspicace, soldat, zâmbi Saul cu lentoare, provocator.

— Căpitan, îl corectă acesta, îngustându-şi privirea şi făcând un pas ameninţător spre el.

— Lyam, rosti Leah domol, abătându-i atenţia spre ea. Mi-a salvat viaţa, repetă ea încet. Şi a riscat enorm făcând asta. Datina ne cere să-i oferim ospitalitate şi prietenie.

Lyam îşi ţinu nervii în frâu. Îi venea să facă ceva pe ea de ospitalitate!

— Îmi cer scuze, sir, abia-şi mişcă el buzele.

— Saul, preciză acesta amabil. Având în vedere că vom lupta curând de aceeaşi baricadă şi probabil ne vom vărsa sângele

pentru o cauză nobilă, am putea să păşim peste formalităţi, căpitane, făcu el ironic.

— Suntem istoviţi de drum şi înfometaţi, interveni Leah delicat. Crezi că poţi să găseşti pe undeva ceva d-ale gurii şi să aduni oamenii într-un ceas? Trebuie să le vorbesc.

— Desigur, dădu bărbatul din cap, apoi se răsuci şi pocni din degete.

Un ostaş la fel de zdravăn se apropie de comandant şi-i ascultă poruncile şoptite. Aprobând, se înclină în faţa lui, apoi o luă înaintea grupului. Maeve îi zise ceva Leei şi se depărtă, Rogan se luă după Lyam, şoptindu-i acestuia ceva la ureche şi făcându-l să izbucnească într-un hohot de râs.

— Mulţumesc, Nathaniel, rosti Leah când ajunseră în chilia micuţă, mobilată sumar, cu un pat jos, o masă scundă şi două scaune.

— Vă aduc merindele de îndată, domniţă. Şi haine uscate.

Oşteanul se înclină şi dispăru. Saul se aplecă pentru a putea intra în chilie şi rămase aşa, măsurând încruntat camera îngustă, săpată în stâncă, care n-avea nici o altă cale de ieşire decât cea pe care tocmai intraseră. Se simţea prins ca-ntr-o capcană. Locul ideal pentru a fi încolţit.

— Eşti sigură că n-o să fiu linşat până la miezul nopţii? o întrebă el pe un ton plictisit.

— Eşti în ospeţie aici. Noi niciodată nu ne linşăm musafirii.

— Mda, sper să nu uite nici ei acest lucru.

— Ce-ar fi să iei loc şi să nu-ţi mai faci atâtea griji? sugeră Leah, la fel de iritată. Sper ca buna dispoziţie să-ţi revină după ce mănânci.

El îi aruncă o privire nepăsătoare şi se conformă. Cu tot antrenamentul lui, simţea că pică din picioare de oboseală.

— Ai avut dreptate. N-o să poţi dormi cu mine aici, la noapte.

Leah îl privi fix.

— Ai de gând să dormi afară, sub cerul liber, pe o vreme ca asta? îl întrebă ea.

— Tu ce crezi? Locul ăsta a ca o cursă de şoareci. Nu există nici o ieşire în cazul unei ambuscade şi dacă ei vă dibuiesc ascunzătoarea o să fiţi cu toţii istorie. Sunt mult mai în siguranţă afară decât aici. Deşi, se scărpină el în cap cu un aer mucalit, ideea de a dormi lângă graţiile din Meer mă cam sensibilizează.

— N-o să se întâmple nimic. Dacă ai fi fost considerat ca fiind un real pericol pentru ele, n-ai fi fost aici, cu mine.

— N-aş paria pe asta, se strâmbă el. Încă nu şi-au revenit din şocul iniţial.

Leah oftă şi luă loc pe celălalt scaun, punându-şi gândurile în ordine.

— Deşi mă enervează felul în care ai procedat, îţi sunt îndatorată pentru faptul că mi-ai înapoiat Piatra.

Saul rânji flatat.

— Aveam de ales între asta şi ailaltă. Asta a avut câştig de cauză, declară el fără chef.

Leah îşi ridică privirea spre el.

— Piatra trebuie să rămână la mine. Sunt Păstrătoarea ei de drept.

— Ştiu. Oricum aveam de gând să ţi-o dau într-una din zilele astea.

— Serios? făcu Leah, înclinându-şi capul şi studiindu-l cu o expresie drăgălaşă tocmai prin seriozitatea ei.

El o privi lung, dorind-o chiar atunci, pe loc. Începu să se întrebe dacă ceea ce se întâmpla cu el nu era obsesie pură, amestecată cu niscaiva doză de nebunie. Niciodată nu mai simţise acea jinduire năprasnică, pentru nimeni şi nimic.

— Ştiu că vorba unui demon nu are prea multă greutate în ochii voştri, dar ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai încerca să nu te mai îndoieşti de fiecare cuvânt care-mi iese pe gură.

— Nu-ţi pun cuvintele la îndoială, altfel nu te-aş fi adus până aici, rosti Leah încet, într-un târziu.

— Nu pe toate, o corectă el sec, şi m-ai adus aici pentru că n-ai avut de ales. Măcar fi sinceră. Suntem numai noi doi în această încăpere.

Vrăjitoarea îi aruncă o privire lungă, cântăritoare, apoi zâmbi cu un soi de amărăciune.

— Încrederea este un cuvânt mare, Saul. Tu nu mi-ai dat prea multe motive în trecut pentru a mă putea încrede în tine acum. M-ai minţit, m-ai înşelat, ai încercat să mă seduci sub forma unei iluzii. Fără resentimente, adăugă ea, ridicându-şi palmele împăciuitoare, deşi cerul mi-e martor că ar trebui să le am în ceea ce te priveşte. Dar încrederea este ceva… ceva ce implică respect şi prietenie. Ceva ce se câştigă şi se merită. Da, într-adevăr, te-am adus aici pentru că n-am avut de ales, recunoscu ea deschis. Am riscat şi continui s-o fac pentru că nu am încotro. Printr-un capriciu al sorţii sau sub imperiul unui impuls de moment, tu ai făcut o alegere care, probabil, va înclina balanţa în favoarea noastră. Pentru asta, îţi suntem recunoscători cu toţii, deşi ştiu că acest lucru nu înseamnă prea mult pentru tine. Dar mă întreb: oare vei rămâne alături de noi până la sfârşit? Eşti dispus să lupţi până la capăt pentru un ideal care nu este al tău? Aceasta este marea mea dilemă.

— Eu cred că merită, atâta vreme cât obţin ceea ce-mi doresc.

— Şi cu năzuinţele celorlalţi cum rămâne?

— Ele nu mă privesc, răspunse el cu o sinceritate brutală.

— Dar vei rămâne în această lume, dacă victoria ne va aparţine.

Demonul rânji cu nepăsare.

— Nu intenţionez să trăiesc printre ei, mărturisi el apatic. Nu sunt o fire sociabilă, aşa că o să mă retrag într-un loc în care să nu văd mutra nimănui, decât dacă-l invit eu, personal. O zonă retrasă şi liniştită, gesticulă el lent cu mâna prin aer, ca şi cum ar fi avut locul respectiv în faţa ochilor. Şi o să-mi văd de treburile mele, fără să deranjez pe nimeni, atâta vreme cât nu sunt deranjat. Cam asta e ce am eu în minte şi un motiv bun pentru a lupta.

Tăcu, deoarece sosise mâncarea, şi odată cu ea, şi Rogan împreună cu Maeve.

— Necazuri? îl iscodi el pe Rogan, văzându-i mina mohorâtă.

— Este aşa cum am anticipat. Oamenii sunt îngrijoraţi. Prezenţa ta aici îi nelinişteşte, se răsuci el spre cameleon.

— Dormitul sub cerul liber devine o idee din ce în ce mai tentantă, surâse Saul, servindu-se cu o halcă din friptura rece.

— Nu ţi se va întâmpla nimic rău, rosti Leah, îngrijorată totuşi. În mai puţin de un ceas, ne vom strânge în sala mare şi…

— Nu-ţi subaprecia supuşii, vrăjitoareo, rosti el, privind-o peste masă. Frica este un liant puternic, la fel ca şi ura. Mă urăsc şi le este teamă de mine, dar asta nu mă deranjează. Atâta timp cât mă ignoră şi nu pun mâna pe săbii cu o anumită intenţie, totul va fi perfect din partea mea.

Leah îşi dădu seama că n-avea rost să insiste. Deşi pofta de mâncare îi pierise, se sili totuşi să mănânce. Noaptea încă nu se sfârşise şi partea grea de abia acuma începea.

Cum va izbuti oare să insufle oamenilor încredere în el, când nici ea nu era prea sigură în privinţa lui? …

Simţea tensiunea din aer la un nivel aproape palpabil. Şi toată acea energie distonantă era îndreptată asupra lui. Şi el o simţea cu siguranţă, deşi, judecând după expresia de pe faţa lui şi după modul în care mânca, singura lui grijă era să nu sucombe de inaniţie în viitorul apropiat. Aproape îl invidie pentru calmul şi nepăsarea lui.

Preocupată, Leah se scuză şi părăsi încăperea. Trebuia să discute cu Lyam.

O jumătate de oră mai târziu, sala unde urma să se ţină sfatul era ticsită de feţe mohorâte, care priveau chiorâş spre el, fără să se sfiască.

Saul nu le dădu prea mare atenţie, deşi îl iritau valurile de resentimente pe care le trimiteau spre el, într-un flux necontenit. Ar fi putut să se înfrunte cu ele, să le amplifice şi să le trimită îndărăt, făcându-le creierii terci. Dar asta nu era o soluţie.

Sala era probabil cea mai spaţioasă şi mai înaltă dintre grote, având o configuraţie circulară. Nu existau scaune, cu excepţia tronului rudimentar, în care şedea Leah, afişând o ţinută mândră, de-a dreptul regală. Oamenii stăteau îngrămădiţi lângă perete, unii în picioare, alţii pe jos, ascultând-o. Discursul ei era simplu, legat în fraze scurte, perfect echilibrate, menite să insufle curaj şi speranţă acolo unde nu exista decât teamă, deznădejde, suferinţă şi oboseală. Îşi folosea puterile minţii cu dibăcie, imprimând forţă şi persuasiune cuvintelor, captându-i pe toţi, până la ultimul. Saul o asculta din spatele tronului cu o expresie de nepătruns. Era iscusită, nici pomeneală!

— Cineva mi-a spus de curând că o bătălie pierdută nu înseamnă neapărat o înfrângere, rosti ea cu voce limpede, vibrantă. Lupta care s-a dat n-a fost şi ultima. Victoria încă ne poate aparţine, cu condiţia s-o dorim. Trebuie să ne ridicăm armele şi să apărăm ceea ce este al nostru…

— Au cucerit cetatea, se auzi o voce din sală. Regele nostru e prizonier între zidurile ei!

— Este adevărat, confirmă ea, privindu-l în ochi pe cel care vorbise. E adevărat, repetă ea cu durere. Acestea sunt alte două motive pentru care trebuie să luptăm şi să învingem.

— Trebuie să-l salvăm pe rege, vorbi altcineva, surescitând adunarea. Regele ne va conduce spre victorie…

— Regele vostru este o cauză pierdută, vorbi pentru prima dată şi Saul de când păşise în încăpere, reducându-i pe toţi la tăcere. Îmi dai voie, meroween? se aplecă el spre Leah.

— Da, murmură fata, uluită.

Nu se aşteptase ca el să ceară cuvântul. Dar când făcuse el ceva care să fie previzibil?! …

Saul făcu un pas în faţă, scrutând mulţimea de figuri încremenite.

— Regele vostru, dacă în acest moment mai este încă viu, atunci e inapt să vă conducă şi cu atât mai puţin să lupte alături de voi. Au trecut… cât? Trei săptămâni de când cetatea a căzut şi regele vostru a fost capturat. Trei săptămâni, repetă el liniştit, stârnind îngrijorarea auditoriului tocmai prin neutralitate tonului. O perioadă a dracului de lungă pentru ca cineva să reuşească să supravieţuiască stilului în care sunt ei obişnuiţi să-şi tortureze prizonierii. Nu am avut onoarea să vă cunosc liderul, dar cu siguranţă este un bărbat puternic şi devotat vouă, dacă în tot acest timp nemesingienii n-au reuşit să-i smulgă secretul acestei ascunzători. Dar dacă l-au păstrat în viaţă, atunci au făcut-o numai pentru a-l folosi drept momeală. Acest război a fost pornit cu un singur scop. Acela de a obţine această Piatră, arătă el spre nestemata de la gâtul Leei. Atâta timp cât Piatra rămâne în grija Păstrătoarei ei, războiul nu s-a încheiat, iar victoria nu aparţine nimănui. Din clipa în care Piatra va intra în mâinile lor, voi şi tot ceea ce cunoaşteţi şi preţuiţi va fi pierdut pentru totdeauna. Lumea aceasta, aşa cum o ştiţi, va înceta să mai existe. Bărbaţii vor fi măcelăriţi, la fel şi copii şi bătrânii voştri. Vor păstra numai femeile, pentru a-i deservi ca sclave. Se vor cupla cu ele şi vor zămisli creaturi asemeni lor…

— Tu eşti una dintre aceste creaturi blestemate! răbufni o voce plină de ură, făcând auditoriul să freamăte.

— Da! Tu şi cei de-un neam cu tine au adus acest prăpăd asupra noastră!

— Moarte duşmanilor! Moarte demonilor! Strigătele pline de ură începură să curgă de pretutindeni. Saul îi aruncă o privire Leei, arcuindu-şi o sprânceană spre ea într-o manieră amuzată şi plină de aroganţă care sugera: „Vezi? … Ţi-am spus eu."

În mintea lui începuse deja să-şi calculeze şansele de a ieşi intact din încăpere, în cazul în care spiritele se încingeau şi mai tare, scăpând de sub control.

— Linişte!

Vocea tunătoare şi aspră a căpitanului se ridică deasupra celorlalte, acoperind hărmălaia şi înăbuşind-o. O nouă sursă a autorităţii. Saul îşi notă acest lucru.

— Acest nemesingian ne-a salvat Păstrătoarea şi ne-a redat speranţa. Nu trebuie să uităm acest lucru, sublinie Lyam, privind pe rând în ochii fiecăruia. În acest moment, suntem cu toţii într-o situaţie extrem de precară şi orice ajutor este binevenit. Acum două zile, la Stânca Zeilor, s-a ţinut sfat şi Ei au decis să intervină şi să lupte alături de noi. I-au oferit protecţia Lor, rosti el apăsat, păşind lângă Saul. Pot? îl întrebă el, arătând spre talismanul de la gâtul lui.

— De ce nu, dacă asta o să le limpezească minţile, făcu Saul plictisit, scoţându-şi-l.

— Asta este dovada! ridică Lyam vocea, ţinând în mână talismanul în aer.

Discul se răsuci în aer odată, de două ori, balansându-se uşor, apoi lumina explodă din miezul lui, strălucitoare şi pură, inundând încăperea până în cele mai ferite colţuri. Era ca şi cum ar fi nimerit exact în centrul soarelui.

— Oh, rahat! scrâşni Saul, ridicându-şi o mână în faţă şi ferindu-şi ochii din calea razelor orbitoare care aproape îi incineraseră retina.

Zeii şi aroganţa lor păcătoasă! blestemă demonul în sinea lui. Trufia îi împiedica să facă lucrurile simplu, fără sclipici, scânteieri sau puţină poleială. Tot ceea ce făceau avea un singur scop: să impresioneze publicul până la veneraţie…

— Cine suntem noi să ne împotrivim voinţei Lor?! continuă Lyam cu voce vibrantă, continuând să ţină talismanul în aer. Dacă zeii i-au oferit încrederea lor chezăşie, înseamnă că şi-a dovedit buna credinţă şi este unul de-al nostru. Va lupta alături de noi, îşi va vărsa sângele alături de noi şi va muri alături de noi, dacă aceasta ne este soarta. Îi datoraţi supunere, respect şi loialitate. Pentru că din acest moment va fi înălţat la rangul de general şi ne va conduce spre victorie.

— Of, scuteşte-mă! mormăi Saul exasperat şi uluit de întorsătura neaşteptată a lucrurilor. Nu-mi vârî pe gât rahatul ăsta cu rangul şi…

— Tacă-ţi fleanca şi îngenunchează, îl sfătui Lyam pe acelaşi ton scăzut, înapoindu-i talismanul, a cărui strălucire se stinsese. Este voinţa ei.

— Vă este preoteasă, ce mama naibii?! bombăni Saul, conformându-se totuşi. Pentru mai multă siguranţă, vârî la cingătoare talismanul ce încă mai păstra din căldura acelei străluciri. Ea n-are nici un cuvânt de spus, iar tu faci o mare greşeală, căpitane. Oamenii tăi nu mă vor urma niciodată…

— Greşeşti în ambele probleme… generale, rosti Lyam calm, deşi furia i se strecurase în glas. Păstrătoarea este aidoma zeilor, iar voinţa ei este lege pentru noi, adăugă, trăgându-şi lent sabia din teacă, cu un zgomot care făcu ca măruntaiele lui Saul să se strângă în culcuşul lor. Iar oamenii te vor urma pentru că ei cred în zei şi în voinţa lor.

— Nu-mi amintesc să fi discutat asta alaltăieri cu solia Asgard-ului, continuă demonul iritat.

— A fost ceva de ultim moment. Dacă o să considere că merită să ştii, ea o să-ţi spună mai multe.

Aha, făcu Saul în sinea lui, oarecum edificat. Se întâmplase ceva de când ea părăsise chilia şi până când intrase în sală. Pentru că ar fi putut să bage mâna-n foc că nici prin minte nu-i trecuse să-l ridice în fruntea supuşilor ei atunci când plecaseră la drum în zorii zilei.

— Sper că ritualul în sine nu presupune şi-o decapitare, nu? făcu el ironic, întrebându-se în ce naiba se vârâse.

— S-ar putea, dacă mai continui să dai din gură, făgădui căpitanul, înghiţindu-şi resentimentele.

În momentul în care latul sabiei îi atinse umărul drept, Saul îşi ridică privirea spre ea. Leah îl privea din înălţimea tronului cu o expresie de nepătruns. Cât timp lipsise, îşi schimbase straiele cu o rochie din mătase ivorie şi-şi despletise părul, lăsându-şi-l liberi pe umeri şi sâni. Nu purta nici o podoabă, normal!, însă eleganţa ţinutei şi poziţia semeaţă a capului îi dădeau o alură regală, impunătoare.

Şi-n timp ce privirile le rămaseră unite, Piatra de la gâtul ei se aprinse şi începu să pulseze încet şi ritmic, aidoma unei inimi.

## CAPITOLUL 23

— Ai merita să te strâng de gât pentru asta, mârâi el, evident frustrat. Ce naiba a fost în capul tău?! …

Se aflau pe platou. Ploaia încetase şi norii se împrăştiaseră suflaţi de vânt. Deasupra lor cerul era limpede şi plin de stele. Liniştea nopţii îi învăluia dulce, iar în aerul rece pluteau aromele pământului şi cea a răşinii de brad.

— M-am gândit că ai nevoie de puţină stimulare, rosti Leah calm, deloc impresionată de expresia furibundă de pe faţa lui.

— De ce am nevoie? se încruntă Saul, crezând că n-a auzit bine.

— De stimulare, repeta fata, zâmbind. Eşti obişnuit cu puterea, cu gustul şi avantajele ei. Eşti obişnuit să conduci şi presupun că ai şi ceva cunoştinţe de strategie…

— Îţi baţi joc de mine? o întrebă el pe un ton primejdios de blând, care o puse pe Leah în gardă.

— Deloc, rosti ea repede. A fost singura modalitate prin care puteam să-ţi întăresc poziţia în faţa lor şi să le câştig… cooperarea. Oamenii nu pun niciodată la îndoială voinţa celor din Asgard.

— Numai că asta n-a fost voinţa zeilor, ci a ta!

— Greşeşti. Am discutat mai devreme cu Lyam şi cu Neyra despre care ne sunt opţiunile în privinţa ta şi a siguranţei tale şi am decis…

— A fost maică-ta aici? făcu el ochii mari, enervându-se şi mai tare din cauza faptului că nu simţise deloc prezenţa zeiţei.

— Da. Am chemat-o şi i-am cerut sfatul.

— Sfinte cerule! exclamă el, trăgând adânc aer în piept. M-aţi uns general doar pentru a vă asigura că mai apuc răsăritul mâine dimineaţă?

— Şi asta, şi pentru că vreau să-i pregăteşti.

— Ce să fac? se holbă el consternat.

— Să-i pregăteşti. Să-i antrenezi în luptă. Voi aveţi un alt stil de a mânui armele şi vreau ca oamenii mei să-l înveţe…

— Stai un pic. Stai naibii un pic!

Dar cum Leah ştia că era în avantaj, nu-l scăpă din gheare.

— Saul, hai să fim realişti. Amândoi ştim că motivul pentru care noi am pierdut această bătălie se datorează unor lipsuri majore. Noi ştim să tragem cu arcul, să mânuim o sabie, dar tehnica este una rudimentară. În lupta corp la corp nu reuşim să vă întrecem în viclenie, iuţeală sau forţă. Ne sunteţi superiori din acest punct de vedere. Tot ceea ce vreau este să le dau oamenilor mei o şansă. Tu îţi cunoşti rasa. Le ştii punctele slabe şi pe cele tari. Învaţă-i cum să supravieţuiască celor ca tine. Te rog.

— Uiţi un aspect foarte important, măiastro. Pentru a-i pregăti, avem nevoie de timp. Iar noi nu avem acest timp!

— E adevărat. Dar timpul care ne-a mai rămas nu vreau să fie irosit…

— Fii serioasă, femeie! îşi pierdu el cumpătul. Ştii câţi bărbaţi de acolo sunt cu adevărat apţi de luptă? I-am numărat: cel mult optzeci, şi, crede-mă, afirm asta cu un nesfârşit optimism. Optzeci de suflete contra unei armate de cel puţin o mie de ori mai numeroasă. Ştii ce înseamnă asta? … Că-i voi conduce la moarte sigură! Asta vrei?

Leah îl privi lung, simţind cum inima i se strânge în piept.

— Nu crezi că vom învinge, nu-i aşa? Crezi că vom pieri…

— Într-o confruntare directă, da, exact asta o să se întâmple, preciză el cu asprime. Mă rog, sunt driadele pe care nu le-am pus la socoteală şi mai sunt şi Înălţimile Lor, desigur, rosti nemesingianul cu ironie. Dar chiar şi aşa suntem oricum jalnic de puţini.

— Atunci, de ce eşti aici? De ce ai rămas, dacă ştii că totul este sortit să fie înghiţit de haos?!

Saul o privi lung, fascinat de expresia bătăioasă din ochii ei. Apoi văzu durerea şi deznădejdea din adâncul lor şi făcu un pas spre ea, renunţând la prefăcătorie.

— N-am spus că nu aveţi nici o şansă, Leah, rosti el grav. N-ai fost atentă la cuvintele mele. Am afirmat că într-o confruntare deschisă cu ei, pe câmpul de luptă, nu vor exista sorţi de izbândă pentru voi. Numeric şi altfel, veţi fi copleşiţi. Singura noastră şansă reală de a-i snopi este să compensăm lipsa armată prin viclenie şi inteligenţă.

Leah deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Treptat, încordarea de pe faţa ei se risipi.

— Te gândeşti la o… diversiune? sfârşi ea aproape în şoaptă.

— Da, zâmbi el încet, exact la asta mă gândesc. Nu trebuie decât să punem mâna pe restul Pietrelor şi să distrugem portalul. Urgia despre care Profeţia trâmbiţează că se va ridica din măruntaiele pământului pentru a distruge întreaga mea rasă, aşa şi pe dincolo, va face toată treaba în locul vostru. Ideea este nu să-i înfruntăm, ci doar să-i amăgim, să-i ţinem pe loc, să le abatem atenţia, spune-i cum doreşti.

— Ai un plan, realiză ea dintr-odată, privindu-l cu ochi mari, avizi.

— Lucrez la unul, dar deocamdată este imperfect şi implică prea multe riscuri pe care mă strădui să le elimin. Oricum, în esenţă, cam asta e ideea. O să-i… fentăm, făcu demonul cu un mic surâs maliţios în colţul gurii.

Preţ de o clipă, rămaseră tăcuţi, privindu-se. Apoi Leah făcu un gest neaşteptat: păşi spre el, se înălţă pe vârfuri, îi luă faţa în palme şi-l sărută cu blândeţe pe gură.

— Mulţumesc, rosti ea cu un surâs gingaş pe buze, privindu-l serioasă. Îţi mulţumesc că mi-ai alungat temerile.

— N-ai de ce, mormăi el încurcat, simţind cum dorinţa pentru ea efectiv îl sugrumă.

— Nu te-ai răzgândit?

— În legătură cu ce?

— Cu dormitul sub cerul liber.

— Crede-mă, e mai bine aşa pentru toată lumea.

— Atunci, eu trebuie să mă întorc.

— Da.

— Dar nu chiar în clipa asta, zâmbi ea şăgalnic, luându-l de mână şi trăgându-l după ea spre pădure.

Saul o urmă ca în transă. Nerăbdarea, anticipaţia şi foamea de ea îl făceau să tremure. Nevoia de a-şi umple mâinile cu făptura ei, de a o devora, era mistuitoare.

— Faci ceva pentru mine? şopti el cu glas rugător, când ea se opri în dreptul unei moviliţe acoperite cu muşchi şi se întoarse spre el.

— Numai să spui.

— Cucoanele din Meer… Aş face eu, dar teamă mi-e că nu sunt într-un moment prea… bun. Tu ai să te descurci mai bine.

Leah înţelese ce voia să spună şi surâse moale. Îşi înălţă braţele lateral, cu palmele îndreptate spre cer, şi, fără a-şi dezlipi privirea dintr-a lui, le ridică încet, unindu-le deasupra capului. Zidul de energie de un albastru palid se înălţă din pământ, urmându-i mişcarea şi închizându-se deasupra lor ca o cupolă. Dincolo de el, pădurea se vedea cu claritate, dar nimeni nu putea pătrunde cu privirea în interiorul lui. Sunetele de afară se auzeau ca nişte şoapte, dar Saul ştia că nici un sunet de dinăuntru nu va putea străpunge vraja ei.

— Toată ziua nu m-am gândit decât la această clipă, rosti el răguşit, apropiindu-se încet de ea.

— Ştiu.

— Te doresc înfiorător de mult.

— Ştiu şi asta, şopti ea emoţionată, atingându-i faţa.

El îi luă mâna şi-i sărută degetele pe rând, apoi îşi lipi gura fierbinte de încheietura ei, simţindu-i sub buze pulsul care bătea nebuneşte. Avea oase mici şi era suplă şi delicată ca o floare sălbatică, dar el ştia că totul nu era decât o amăgire. Puterile ei erau incredibile, iar el o voia, râvnea la tot ceea ce ea era şi el n-avea să poată fi niciodată. Lumina şi întunericul. Ziua şi noaptea. Şi tot ceea ce însemna contrast.

Probabil că tocmai din acest contrast izvora acea atracţie nesăbuită şi irezistibilă, gândi el, trăgând-o spre sine şi strivindu-i buzele cu un sărut hămesit. Îşi umplu pumnii cu părul ei, înfăşurându-l cu lentoare în două cozi, şi-i trase capul spre spate, atacându-i linia zveltă a gâtului.

Era atât de moale! Moale şi nespus de dulce, mirosind a… sevă şi a ploaie, îşi dădu el seama, în timp ce-i dezlega şnururile rochiei de la spate şi trăgându-i mânecile în jos cu lentoare, de-a lungul braţelor. Îi atinse umerii dezgoliţi, plimbându-şi uşor palmele deasupra lor, minunându-se de gingăşia pielii ei, apoi îi atinse sânii, înfiorând-o din creştet şi până-n vârfurile degetelor de la picioare.

— Eşti frumoasă. Cu adevărat.

Leah zâmbi moleşită, în timp ce-i desprindea centura grea şi armele, lăsându-le să cadă pe pământ. Apoi îi scoase cămaşa şi-i descheie pantalonii de piele. Dacă în urmă cu două zile, cineva iar fi spus că avea să dorească un demon în patul ei, ar fi râs cu lacrimi.

— Şi tu eşti frumos… În felul tău, şopti ea. Cu adevărat.

Îşi legănă şoldurile ademenitor, lăsându-şi rochia să-i alunece de pe trup şi să-i cadă la picioare, apoi se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe gură. Mâna lui i se încleştă pe ceafă, cealaltă îi înlănţui talia, săltând-o de la sol. Instinctiv, Leah îşi încolăci picioarele în jurul lui, agăţându-se de el. O sărută profund, răscolitor, mângâind-o până când o simţi cedând, apoi o umplu printr-o

simplă apăsare. Leah tresări, inspirând aerul întretăiat. Preţ de o clipă rămaseră nemişcaţi, cu trupurile unite şi respiraţiile tăiate de voluptate, privindu-se adânc în ochi, apoi el începu să se afunde în acea fierbinţeală umedă şi catifelată, mânat de nevoia urgentă şi nestăpânită de a cuceri iarăşi culmile acelei plăceri netăgăduite, pe care o simţise numai în braţele ei.

Tremurând de efort, fără suflu, cu genunchii moi, Saul se rezemă cu spatele de trunchiul unui brad, lăsându-se să alunece. Scoarţa tare îi brăzdă pielea spatelui, dar în acel moment nu simţi nimic. Singurul lucru de care era conştient fu bubuitul inimii lui lângă a ei şi starea aceea de indescriptibilă de bine. Când mintea începu să i se limpezească, îl izbi certitudinea faptului că niciodată, în toată viaţa lui, nu mai păşise pe acea culme a extazului carnal.

În poala lui, moale ca ceara, Leah suspina, cu trupul tresărind din când în când, pe măsură ce ultimele rămăşiţe ale plăcerii se stingeau. O strânse în braţe, profund satisfăcut, şi-i sărută creştetul.

În secunda următoare adormi.

Se trezi cu puţin înainte de răsărit. Era gol şi singur. Leah plecase, cândva, în timpul nopţii. Singurul semn care-i trăda trecerea era mireasma dulce a trupului ei şi vraja pe care o ţesuse-n jurul lor. Ştiuse că nu poate rămâne lângă el şi totuşi dezamăgirea îl luă prin surprindere.

Posac, începu să se îmbrace, încercând să nu se mai gândească la ea. Ar fi trebuit să se simtă minunat, mai ales după partida aceea uluitoare de sex. Se opri, încruntându-se la iarba strivită, acoperită acum cu picături de rouă. Nu fusese doar sex, realiză el derutat. Nu, când era vorba de ea… de ei amândoi.

Blestemând, Saul îşi culese armele de pe pământ şi le prinse la cingătoare, apoi păşi prin zidul de energie, sfâşiind vraja aproape cu furie.

Porni spre platou şi se opri când îi auzi râsul melodios. Sunetul acela îi dădu o stare ciudată şi, tiptil, se strecură printre arbori, ghidându-se după simţuri. O văzu cocoţată pe o stâncă, cu omul acela, Lyam, lângă ea, care-i povestea ceva, gesticulând larg cu mâinile. Leah stătea cu genunchii la gură şi cu bărbia sprijinită de ei, ascultându-l zâmbitoare, cu sprâncenele ridicate a uimire. Bărbatul mai mult se prostea, realiză Saul, pentru a o distra pe ea. Şi-i reuşea de minune.

Imaginea lor îi stârni mânia. Dacă individul acela îndrăznea să se întindă mai mult decât era cazul, avea să-i rupă degetele unul câte unul şi să-i scoată inima din piept…

Şi căpitanul chiar asta făcu în următorul moment. Îi întinse mâna fetei, ajutând-o să coboare, apoi i-o sărută curtenitor, spunându-i ceva ce-i smulse fetei un hohot de râs. Strângând din dinţi, Saul ieşi în lumina soarelui.

— Întrerup ceva? făcu el cu un zâmbet tăios, pironindu-i cu o privire întunecată.

Leah clipi nedumerită, încercând să priceapă sursa proastei lui dispoziţii. Lyam îl măsură pe demon cu privire cercetătoare, apoi rânji provocator.

— Nu, nimic deosebit, generale. Ne aminteam de vremurile bune şi de anumite momente foarte… dragi inimilor noastre. Ne vedem mai târziu, meroween, se înclină el respectuos în faţa fetei, făcându-i complice cu ochiul.

Saul îşi îngustă ochii, urmărindu-l cu privirea, apoi se răsuci spre ea.

— Este ceva între voi? o întrebă el direct, enervat pe faptul că se simţea gelos.

— Desigur. Avem un trecut comun şi ne leagă sentimente puternice…

— Şi cam cât de puternice ar fi acestea? o repezi el, frustrat.

— Cam cât de puternice pot fi sentimentele între doi fraţi făcuţi de acelaşi tată, replică ea, susţinându-i calmă privirea bănuitoare. Intenţionezi să împingi insulta mai departe, bănuindu-ne de incest, sau te opreşti aici şi-ţi prezinţi scuzele?

Saul se simţi stupid. Îl pusese la punct, scurt şi la obiect. Încurcat, se foi de pe un picior pe altul.

— N-am ştiut acest lucru.

— Puteai să întrebi. Acum, dacă nu ai altceva mai important să-mi comunici, te-aş ruga să mă scuzi. Astăzi am un program foarte încărcat şi trebuie să mă apuc de treabă dacă vreau să termin înainte de asfinţit.

— Eu..., începu stângaci, dorind s-o poată reţine. Ce treabă ai? se interesă el.

— E nevoie de cât mai mulţi oameni capabili să ridice armele şi să lupte. Trebuie să-i strângem şi să ne pregătim.

— Vrei să zici că mai există şi alte ascunzători în afară de asta? făcu el, fără a-şi putea ascunde surpriza.

— Da. Dar de acelea o să se ocupe Lyam şi câţiva din oamenii lui, spuse ea, pornind spre poteca şerpuitoare care ducea spre peşteri. Treaba mea e să rămân aici şi să văd câţi dintre cei răniţi mai pot fi ajutaţi.

Saul rămase o clipă îngândurat, analizând problema.

— O să merg şi eu cu el, cu toate că nu cred c-o să-i convină ideea.

— Ce-ţi pasă ţie de sentimentele lui? i-o întoarse Leah sec. Oricum nu ai de gând să te împrieteneşti cu el şi să descoperi ce om bun şi devotat este, aşa că nu văd de ce ţi-ai face griji în privinţa lui. Îi eşti superior în rang, iar el este obligat să-ţi asculte ordinele... generale.

— Eşti supărată pe mine...

Leah se răsuci fulgerător spre el.

— Da, sunt, recunoscu ea plat. Dar o să-mi treacă. Vă doresc succes.

O luă în faţa lui, depărtându-se grăbită, cu poalele rochiei ridicate, lăsându-l ciufut şi derutat.

Saul îşi puse mâinile în şolduri, reflectând. Constată că-i displăcea s-o ştie necăjită pe el... dar asta era, oftă el prelung. Nu intenţiona să-şi ceară scuze pentru atitudinea lui. În fond şi la urma urmei, pusese nişte nenorocite de întrebări, nu? Doar nu vărsase sângele nimănui!

Enervat pe sine pentru că-i păsa atât de mult, coborî poteca, intrând în peşteri.

Oamenii îl salutară respectuoşi, dar el văzu suspiciunea şi neîncrederea din ochii lor. Străbătu coridoarele din piatră, căutându-l pe căpitan. Grotele pe lângă care trecea erau mici şi înghesuite, iar oamenii erau împrăştiaţi peste tot.

Într-una dintre ele o văzu pe Leah îngenuncheată lângă căpătâiul unui tânăr ce părea abia ieşit din adolescenţă. Îndepărtase bandajele murdare care-i acoperiseră pieptul, şi-şi plimba mâinile mici şi delicate deasupra rănilor urâte. Sub energia aceea albă, pură, ţesuturile se regenerau cu repeziciune, rănile se închideau miraculos, fără să lase nici un semn.

Saul nu se opri din mers, nici măcar nu încetini, dar apucase să vadă destul. Darul ei era unul rar şi preţios. Nu se putu totuşi împiedica să nu simtă o undă de admiraţie pentru ceea ce făcea, cu atât mai mult cu cât ştia că durerea şi suferinţele celuilalt avea să fie ale ei. Pur şi simplu i se părea de neînţeles ca cineva să fie în stare de un asemenea sacrificiu, tămăduind trupuri cărora le fusese oricum sortită o viaţă scurtă, măruntă şi neînsemnată.

Îl zări pe căpitan în mijlocul unui grup de soldaţi, discutând ceva pe un ton scăzut. Bărbaţii îl ascultau concentraţi şi gravi. Niciunul nu zâmbea.

— Vreau să vin cu voi, rosti el direct, adresându-se lui Lyam.

Bărbatul îl privi lung, nemulţumit.

— E un ordin sau o cerere… generale? Saul făcu un efort să rămână calm.

Nota voalată de ironie din glasul căpitanului îl călca pe nervi. Decise că un compromis nu-l articula prea rău la vanitate.

— Aş prefera s-o iei ca pe o cerere, rosti el diplomat.

Lyam reflectă câteva momente, ţintuindu-l cu o privire cântăritoare, apoi încuviinţă tăcut.

— Foarte bine. În zece minute pornim. Drumul este lung şi anevoios. Cu voia zeilor, sperăm să ne putem întoarce înainte de căderea întunericului.

— Vă aştept afară.

Făcu stânga împrejur şi o luă îndărăt, dornic să iasă sub cerul liber. Locul acela nu era un refugiu, ci o fundătură. Personal, n-ar fi ales acele catacombe pentru a se ascunde, oricât de ferite ar fi fost ele. Erau locul ideal pentru o ambuscadă…

Aproape se ciocni de ea. Leah era palidă şi încercănată şi acesta era numai începutul. La sfârşitul zilei avea să fie terminată. Dădu să-i spună să aibă grijă, dar fata îl ocoli grăbită şi dispăru în umbra galeriilor.

Frustrat, bombănind în sinea lui, Saul iuţi paşii.

## CAPITOLUL 24

Coborâră muntele pe partea dinspre nord. Traseul era dificil şi poteca numai o părere. Pietricele le alunecau de sub tălpi,

rostogolindu-se în prăpăstiile ce se căscau în stânga lor. În dreapta, versantul era atât de înalt şi de neted, încât nu ai fi avut de ce să te agăţi în cazul în care-ţi pierdeai echilibrul.

Mergeau în şir indian, opt bărbaţi înarmaţi până-n dinţi, încadrând un demon cu care se treziseră pe cap pe nepusă masă. Saul le simţea încordarea, neîncrederea şi resentimentele şi nu-i plăcea deloc faptul că se afla prins în mijlocul lor. Când intrară în interiorul pădurii, Saul îl opri pe căpitan.

— Prefer ca de aici încolo să călătoresc altfel.

O clipă mai târziu, acvila se înalţă maiestuos, înfruntând înălţimile. Lyam îl urmări cu privirea, apoi făcu semn oamenilor săi, care căscau gura la cer, să-l urmeze.

Ajunseră la primul refugiu după trei ore, fără să întâmpine vreo dificultate. Înăuntru erau şi femei, copii, bătrâni şi soldaţii care îi însoţiseră ca să-i apere. Nu existau răniţi, însă cei apţi de luptă erau puţini. După o scurtă dezbatere, aleseră opt soldaţi din cei cincisprezece prezenţi, desemnându-i să rămână pe loc. Restul fură trimişi spre prima tabără.

La cel de-al doilea refugiu, nu existau decât femei şi copii. Fuseseră prinşi într-o ambuscadă pe drum de către o patrulă a nemesingienilor şi luptătorii pieriseră cu toţii, până la ultimul, în timp ce încercau să-i ţină în loc pe demoni şi să ofere celorlalţi răgazul de a ajunge la adăpost.

Deşi nu arăta, Saul simţi deprimarea şi furia căpitanului. Luară o masă frugală şi se aşternură din nou la drum. În timp ce se îndreptau spre cel de-al treilea şi cel din urmă refugiu, Saul zări o mişcare pe coasta muntelui spre care se îndreptau şi porni într-acolo. Cinci minute mai târziu, ateriză în faţa căpitanului, luându-şi din nou forma umană.

— E o patrulă de opt şi una de zece puţin mai la sud de creastă. Au şi un gholl cu ei, plus trei căutători.

Lyam se întunecă la faţă şi inima i se strânse în piept de teamă.

— Se află între noi şi refugiu. Oare…, începu el, dar nu fu în stare să-şi isprăvească vorba. Posibilitatea aceea era pur şi simplu înfiorătoare.

— Nu ştiu, răspunse Saul calm, privindu-l inexpresiv. Pot să verific, dacă-mi explici exact unde anume să caut. Dar dacă i-au descoperit, n-a mai rămas nimeni în viaţă ca să povestească.

— Nemernicii! rosti în surdină unul dintre oşteni. Bastarzi nenorociţi!

Saul îl privi lung, apoi se răsuci spre Lyam.

— Sunt două opţiuni: unu – îi ocolim, doi – le ieşim în faţă şi vedem ce s-o alege. Ce preferi?

— Suntem unu la doi şi ceva, rosti Lyam, ronţăindu-şi gânditor colţul gurii. Plus rahatul ăla cu trei ochi, care face cât opt. Şansele-s cam puţine… dar o să ne riscăm.

— Perfect, îi zâmbi Saul cu o încântare diabolică, cu ochii strălucindu-i în cap. Uite cum zic eu să procedăm.

Se lăsă pe vine şi se apucă să traseze cu degetele în praful de pe drum configuraţia zonei, marcând poziţia patrulelor şi pe a lor faţă de ei. Le explică ce avea în minte şi le repartiză sarcinile individual.

— Întrebări? făcu el, ridicându-se şi scuturându-şi mâinile de ţărână.

— Nu. Totul e floare la ureche, rânji căpitanul, arzându-i o palmă amicală peste umăr, care-l făcu să ezite pe picioare. Să-i dăm bătaie.

Luară în primire patrula de opt, pândindu-i la cotitura drumului. Mizând pe elementul surpriză şi pe incredibila lui agilitate, Saul doborî şase dintre ei, înainte ca însoţitorii lui să apuce să dea năvală. Făcu o concesie şi-i lăsă pe ultimii doi îi lăsă în seama celorlalţi.

— Te mişti repede, rosti Lyam, vârându-şi sabia în teaca prinsă la spate.

— Da, surâse Saul. Ca un demon, replică el, metamorfozându-se şi luându-şi zborul din nou.

Localiză cealaltă patrulă care cotise între timp spre nord şi se întoarse.

— Stânga, cel mult trei sute de metri. Se îndreaptă spre un defileu. Este şi o curgere de apă acolo. Cred că vor să se întoarcă. Care dintre voi este cel mai iscusit arcaş?

— Eu, făcu un pas în faţă un individ cu părul ca morcovul, lat în umeri, cu gâtul gros cât un buştean şi braţele ca două trunchiuri.

Saul îl măsură cu privirea. Avea doi metri înălţime, cântărea peste o sută treizeci de kilograme şi avea să-i rupă spatele, în mă-sa!

— Cum te cheamă?

— Silas, milord, prin voia zeilor…

— Lasă asta. Ai rău de înălţimi?

— Păi, n-aş prea crede.

— E-n regulă, atunci. Tu vii cu mine. Voi grăbiţi pasul. Ne întâlnim la trecătoare.

Sub ochii încremeniţi ai oamenilor, îşi luă forma unui grifon. Silas făcu un pas în spate, dar Lyam îi dădu un brânci. Şovăitor, oşteanul îi dădu ocol, apoi se sui cu grijă în spatele lui. Demonul mai că nu icni, îşi desfăcu aripile mari şi se înălţă greoi.

Saul înjură în sinea lui. Individul era ca un bolovan şi avea rău de înălţime. Sau rău de alte rase, nu era prea sigur care din două, dar avea de ales între a-l arunca din cârca lui sau de a ajunge cât mai repede la destinaţie, înainte ca namila să-l ştranguleze.

Izbutiră să ajungă neobservaţi deasupra stâncilor şi imediat Saul se preschimbă, scuturându-se şi căzând în patru labe, cu laringele aproape strivit.

— Iertare, milord, dar…

— Las-o baltă, îl sfătui demonul, ţinându-şi cu o mână gâtul maltratat, în timp ce se târa pe burtă spre buza defileului.

Trecătoarea era îngustă şi avea să-i forţeze pe demoni să se încoloneze unul în spate celuilalt pentru a o putea străbate. Perfect, rânji el, răsucindu-se spre oştean, a cărui paloare verzuie încă nu se diluase.

— Va trebui să ţinteşti gholl-ul în cel deal treilea ochi. Te simţi în stare s-o faci?

— Pot să nimeresc musca din frunziş de la douăj’de paşi, legat la ochi, generale, se lăudă namila, scoţându-şi arcul şi o săgeată.

— Bine. Concentrează-te şi fă treabă bună.

Îl lăsă pe Silas acolo şi plecă să se alăture lui Lyam şi celor care-i însoţeau. Patrula era la cincizeci de metri de defileu şi, după felul în care deplasau, Saul îşi dădu seama că erau obosiţi şi flămânzi. Erau şi doi cameleoni printre ei, de care trebuia să ţină seama.

Lyam cu oamenii lui se apropiau din spate, tălpile goale amortizându-le paşii. Se sincronizaseră perfect, îşi zise Saul, aterizând în spatele unei stânci, unde-i aşteptă.

— După calculele mele, în mai puţin de cinci minute or să intre în defileu. Silas pare pregătit şi, dacă nu ratează, o să ne crească şansele considerabil. Să ne grăbim.

Se furişară printre stânci, apropiindu-se de trecătoare, atenţi să nu facă zgomot. Aşa cum anticipase, nemesingienii îndemnară dihania să treacă prima prin defileu, apoi se aliniară în spatele ei. Aşteptară nemişcaţi, numărând secundele, apoi urletul de

moarte a gholl-ului răsună cumplit, izbindu-se de pereţii abrupţi şi propagându-se într-un ecou nesfârşit.

— Acum!

Tăbărâră asupra intrării în defileu, cu armele scoase, aşteptându-i pe demoni, ştiind că accesul de partea cealaltă era blocat de trupul inert al fiarei. Primii trei demoni ieşiră în fugă şi fură decapitaţi instantaneu. Următorii ţâşniră ca nişte fulgere, atacând cu furie, aproape orbeşte. Doi dintre oamenii lui Lyam căzură imediat, cu piepturile străpunse de săgeţi. Saul numără şase demoni şi, în timp ce reuşi să mazilească trei dintre ei, îşi ridică automat privirile spre cer. Văzu corbii planând o clipă înainte de a-şi da drumul în picaj, îndreptându-se amândoi spre locul unde-l lăsase mai devreme pe Silas.

Strângând din dinţi, Saul se avântă, ţâşnind ca o săgeată spre buza defileului, luând forma unui uliu. Calculându-şi şansele, intră cu toată viteza într-una dintre păsări, izbind-o din plin şi împingând-o în cealaltă, deasupra platoului. Corbii cârâiră, răsucindu-se prin aer derutaţi, iar Saul profită de avantaj, înălţându-se deasupra lor. Îşi reluă forma umană şi sabia îi şuieră scurt, spintecând în cădere una dintre păsări. Ateriză cam brutal şi se rostogoli pe stâncă, lângă Silas, apoi sări în picioare, pregătit să-l înfrunte pe cel de-al doilea cameleon. Dar acesta se hotărâse deja să şteargă putina. Se afla la o distanţă de câţiva zeci de metri şi-şi schimbase forma între timp, luând înfăţişarea unei păsări de talie mică.

— Poţi să-l dobori de la distanţa asta? se răsuci el, frustrat, spre arcaş.

— Glumiţi, milord? râse Silas, potrivindu-şi săgeata în arc şi ochind.

— Încearcă să-l decapitezi, altfel săgeata-ţi va fi irosită.

— Nici o grijă, îl asigură oşteanul. Coarda zbârnâi şi săgeata vâjâi prin aer. O clipă mai târziu, vârful necruţător îşi atinse ţinta.

— Eşti bun, zâmbi demonul, articulând un pumn admirativ în umărul acestuia.

— Nu sunt doar bun, ci cel mai bun, replică Silas, rânjind cu modestie.

— Aşa e. De aici te dai jos singur, uriaşule, îi aruncă peste umăr, sărind peste buza defileului şi deschizându-şi aripile în cădere.

Pierduseră doi oameni şi alţi doi fuseseră răniţi. Durerea şi mânia lucea în ochii tuturor.

— Eşti rănit, observă căpitanul, apropiindu-se de el.

Saul îi urmări privirea şi clipi nedumerit când văzu tăietura lungă care-i brăzda umărul. Nu-şi amintea când o căpătase. În acele clipe, pofta de a ucide şi cruzimea care o însoţea fuseseră atât de intense, încât nu mai simţise nimic altceva. Schiţând o grimasă de nemulţumire, îşi petrecu latul palmei peste rană, strângând din dinţi când îşi simţi carnea pulsând dureros. Apoi simţi arsura ascuţită a ţesuturilor care se regenerau.

Lyam urmări fascinat modul rapid în care el se vindeca.

— Aş putea să te invidiez pentru asta, rosti el în şoaptă.

— Da, cred că ai putea, rânji Saul. Ce ai de gând faci cu ei? îi arătă el cu un gest al bărbiei cei doi oşteni morţi, pe care camarazii lor îi târâseră la adăpostul unor pietre.

— Îi vom lua la întoarcere, rosti căpitanul cu mâhnire. Au fost nişte soldaţi bravi şi de nădejde, şi-i vom încredinţa zeilor după datina cuvenită. Crezi că..., începu Lyam încurcat, ridicându-şi ochii spre el. Leah mi-a spus că stăpâneşti meşteşugul. Ai putea să-i ţii departe de vulturi şi animalele sălbatice până când ne vom putea întoarce după ei?

Saul ezită o clipă, apoi aprobă în tăcere. Îşi ridică o mână, descântând. Plasa de energie se închise deasupra celor două leşuri, făcându-le nevăzute.

— Mulţumesc. Saul zâmbi plat.

— Încotro o luăm?

— Peste defileu, îi răspunse Lyam, începând să escaladeze stâncile. Refugiul este de partea cealaltă.

Galeriile erau atât de bine ascunse în măruntaiele muntelui, încât Saul nici nu se miră cum de nemesingienii nu le descoperiseră încă. Existau opt căi de acces, aşa cum avea să i se explice mai târziu, şi fiecare dintre ele era păzită de câte o vrajă. Nimeni nu putea pătrunde înăuntru, decât dacă rostea corect formula care dezactiva scutul de la intrare, iar Saul îl crezu pe căpitan. Zidul energetic care acoperea intrarea dinspre defileu era atât de înşelător şi de compact, încât numai dacă ştiai ce anume să cauţi şi cum anume să priveşti l-ai fi putut observa. La prima vedere, nu se vedeau decât stânci şi grohotişuri. Şi chiar dacă l-ai fi dibuit, lucru care n-ar fi fost decât o pură întâmplare, tot n-ai fi reuşit să-l străpungi. Lucrătura aceea meşteşugită aparţinea zeilor şi era concepută astfel încât nici o umbră să nu pătrundă dincolo de ea.

— Te-aş sfătui să-ţi pui talismanul, şopti Lyam, în clipa în care stâncile alunecară în lături, dezvelind galeria luminată de torţe. N-o să poţi trece fără el.

Saul îşi arcui o sprânceană, fixându-l neîncrezător şi-şi vârî mâna sfidător în miezul acelei energii. O fracţiune de secundă mai târziu îşi dori să n-o fi făcut. Şocul de energie ce i se descărcă în plină faţă îl smulse de pe picioare, proiectându-l în zidul de piatră aflat de cealaltă parte a defileului, la o distanţă de treizeci de paşi.

Îşi simţi vertebrele pârâind în urma impactului cu muntele, apoi căzu grămadă şi rămase nemişcat, amorţit şi năucit, cu hainele fumegându-i.

— Generale!

— Oh, rahat! scrâşni demonul, ridicându-se anevoios în patru labe şi scuturându-şi capul ca să şi-l limpezească. Văzu imaginea lui Lyam în triplu exemplar şi clipi des, până când imaginile se suprapuseră, formând una singură. Blestemata naibii! înjură el, luptându-se să-şi recapete suflarea.

Căpitanul rânji şi-l ajută să se ridice în capul oaselor. Saul îşi încleştă maxilarele şi se strădui să păşească normal. Genunchii îi erau moi ca aluatul şi viscerele încă îi mai vibrau de pe urma coliziunii cu muntele.

— Cred că o să vă aştept afară, mârâi el, aşezându-se pe o piatră teşită, studiindu-şi încruntat hainele, surprins de faptul că nu fusese carbonizat.

— Cum doreşti, generale, rosti Lyam, dispărând în adâncul grotelor, urmat de oamenii săi.

Saul rămase pe loc, fixând printre gene intrarea în piatră. Cum curiozitatea nu-i dădea pace, îşi scoase talismanul şi, ţinându-l suspendat de şnurul din mătase, se apropie precaut de poartă. Strângând din dinţi, îşi făcu curaj şi-şi vârî iarăşi mâna în acea energie necruţătoare, pregătit să încaseze o nouă lovitură năprasnică. Discul metalic se legănă uşor, scoase un clinchet slab şi energia izvorî din miezul lui, puternică şi strălucitoare, dizolvând instantaneu zidul de energie. Lyam avusese dreptate: protecţia zeilor l-ar fi ferit de neplăceri. Se decise totuşi să nu rişte şi, vârându-l la loc în lăcaşul său de la cingătoare, se rezemă cu spatele de peretele de stâncă al defileului, cu faţa spre grote, şi se lăsă pe vine, punându-se pe aşteptat.

Vreme de un sfert de oră, rămase cu privirile aţintite asupra intrării în peşteri şi cu simţurile în gardă. Lumina soarelui începuse să scadă, umbrele să se întindă. În mai puţin de două ore avea să se lase întunericul. Dacă pe drumul de întoarcere n-aveau să întâmpine oarece neajunsuri, socoti în sinea lui că ar fi fost să ajungă înapoi la primul refugiu la vreun ceas-două după miezul nopţii. Şi atunci avea so revadă.

Până în acea clipă refuzase s-o lase să pătrundă în mintea lui. Însă cum nu avea nimic de făcut decât să aştepte, gândurile îl năpădiră şi odată cu ele simţi un dor năvalnic şi mistuitor. În acea clipă, şi-ar fi dorit mai mult decât orice s-o aibă aproape, să-i simtă mireasma părului, săi audă glasul molcom şi să se lase ademenit de dulceaţa făpturii ei. Şi cum aşa ceva nu era posibil, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, invocând locul în care se afla în acel moment.

Viziunea i se insinuă în spatele pleoapelor, la fel de clară şi de limpede ca apa unui izvor de munte. O văzu aplecată deasupra unei femei care gemea…

Oh, pe sfânta nemărginire a cerului, n-avea chef să vadă asta!

Şi totuşi nu putu renunţa la viziune. Pântecul femeii era îngrozitor de bombat şi chinurile facerii păreau a fi în toi. Leah îi mângâia fruntea asudată şi-i şoptea cu blândeţe, în timp ce-şi plimba palma peste pântecul contractat, oferindu-i alinare.

— Nu mai este mult. Curând, vei avea un fiu frumos şi puternic, bălai şi neînfricat ca însăşi strălucitorul Khenan. Soţul tău va fi mândru de tine, Neli.

— Nu mai pot, gemu femeia, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Sunt atât de… obosită…

— Încă puţin, îi şopti Leah, ştergându-i obrajii umezi. Mai e doar puţin. Rezistă încă un pic, doar un pic.

— Meroween…, gâfâi femeia, încordându-se sub un nou val de contracţii.

Muşcându-şi buzele, Leah ezită. Ea însăşi se afla la capătul puterilor, după ce întreaga zi tămăduise atâtea trupuri secătuite de boli şi febră. Neli intrase în travaliu tocmai pe când se pregătea să se întindă şi să se odihnească. Oamenii nu veniseră s-o anunţe, dar chiar înainte de a aţipi, în mintea ei auzi chemarea bietei femei şi avusese o viziune cumplită. Speriată, se ridicase în capul oaselor şi pornise spre chilia acesteia.

Pruncul care se pregătea să vină pe lume era mare şi nerăbdător, iar mama se afla la capătul puterilor.

Trăgând adânc aer în piept, rugându-se să izbutească, Leah se aplecă asupra ei, ţinându-şi Piatra strânsă-n pumn.

— Priveşte-mă în ochi, Neli. Priveşte în mine, cu tot ceea ce sunt. Şi primeşte!

Prima săgeată de durere fu atât de aprigă încât aproape că o frânse în două. Strângând din dinţi, rămase ancorată de ea, respirând întretăiat, împărţind suferinţa cu ea. Secundele păreau ore şi Leah se întrebă ce lucru atât de îngrozitor făcuseră femeile înainte de începuturi, de erau pedepsite atât de aspru acum. Când într-un târziu se auzi primul scâncet al copilului, se prăbuşi pe jumătate conştientă pe podeaua rece a chiliei, plângând în tăcere, cu mâinile presate pe abdomenul care încă mai continua să-i tresalte sub chinurile acelei dureri înfiorătoare şi care nu fusese a ei.

Şi în acel moment, simţi nevoia absurdă, intensă şi inexplicabilă ca el să fi fost alături de ea, s-o ţină în braţe. Numai şi pentru o clipă…

Saul deschise ochii, cutremurându-se.

— Sfinte cerule! îngăimă el, tulburat, simţind că i se face rău de la stomac.

Frecându-şi faţa amorţită, realiză surprins că mâinile îi tremurau şi că era asudat tot. Preţ de o fracţiune de secundă, îi veni să lase totul baltă şi să se întoarcă. Îi auzise gândurile, chemarea nerostită, şi faptul că nu putea ajunge la ea îl enerva teribil.

Trăgând adânc aer în piept, îşi impuse să se liniştească. N-ar fi avut cum s-o ajute. Pur şi simplu n-ar fi avut cum s-o facă, îşi zise el. Decât dacă ar fi încercat să preia din mizeria aia pe care Leah o trăsese-n trupul ei cu bună-ştiinţă. Iar el nici mort nu dorea să afle prin ce suferinţe trece o femeie în pragul facerii!

Ar fi trebuit să alunge viziunea încă din primul moment. Aşa-i trebuia dacă-şi băgase nasul unde nu-i fierbea oala! Dar nu, pe el îl mâncase-n fund să se chiorască la ele, iar acum pătimea, în amarul mă-sii de viaţă! N-avea să uite prea curând ceea ce văzuse şi certitudinea acestui fapt îl deprima de-a dreptul…

Săgeata zbârnâi prin aer, ratându-i urechea cu doi milimetri şi ricoşând în peretele de stâncă. În următoarea fracţiune de secundă, era în picioare, cu sabia în mâini, cercetând în viteză împrejurimile. Mirosul otrăvii în care fusese înmuiat vârful săgeţii persista în aer şi el îl adulmecă, depistând direcţia din care se trăsese. Retrăgându-se câţiva paşi, se adăposti în spatele unei stânci şi scrută peisajul din partea opusă a defileului.

Erau patru la număr, ascunşi în spatele unei stânci înalte. Ridicându-şi nasul, prinse adierea vântului care bătea din direcţia lor şi simţi mirosul proaspăt de vânat. Probabil un grup de soldaţi care plecaseră să vâneze pentru a hrăni oamenii din adăpost. Unii care nu fuseseră informaţi în privinţa lui, îşi dădu el seama, blestemând.

O a doua săgeată zbură prin aer, aterizând la doi paşi de el. Enervat, îşi luă forma unui şoarece de câmp, şi se strecură printre pietre, ocolind stâncile. Zece minute mai târziu, le pică în spate.

— Rămâneţi pe loc! le ordonă el, ţinându-şi vârful sabiei la gâtul celui mai zdravăn dintre ei. O singură mişcare şi vă iau vieţile. Tu ai tras? se interesă el, privindu-l pe unul dintre cei doi arcaşi, care-l privea cu ochii scoşi din orbite.

— Da, bravă bărbatul, fără a-şi ascunde ura din ochi. Şi-mi pare rău că nu am ochit mai bine…

— Apreciez sinceritatea, zâmbi Saul scurt. Uitaţi cum stă treaba, vitejilor: deşi sună puţin cam fantezist, eu sunt de partea voastră. Dar pentru că n-o să mă credeţi pe cuvânt, o să încercăm să evităm neînţelegerile. Lăsaţi armele aici şi luaţi-o frumuşel la vale. O să vi le recuperaţi mai târziu, când o să vi se lămurească problema şi o să putem respira uşuraţi cu toţii.

— Şi dacă n-o să facem aşa? întrebă unul dintre soldaţi, privindu-l cu mânie.

— Atunci o să fie cam greu să-i explic căpitanului Lyam care este motivul pentru care i-am împuţinat oamenii, oftă Saul, rânjind. Daţi-i drumul şi nu-mi creaţi probleme. Am avut o zi de rahat şi nu-s într-o dispoziţie prea prielnică dansului şi veseliei.

Lyam apăru câteva minute mai târziu, însoţit de o mică armată. Căpitanul se holbă uimit la cei patru soldaţi care stăteau în fund lângă peretele defileului, privindu-l duşmănoşi pe demonul care se cocoţase pe o stâncă în faţa lor şi-i supraveghea, cu sabia sprijinită leneş pe genunchi.

— Ce mama naibii se petrece aici?!

— Explică-le tu, îl invită Saul, înşfăcându-şi sabia şi sărind de pe stâncă. Eu m-am săturat să mă mai tot justific în faţa rasei voastre. Ne întâlnim la refugiu. Dacă văd ceva pe drum, mă întorc şi vă spun. Dacă nu, înseamnă că aveţi cale liberă, mai zise el şi, fără să mai aştepte răspunsul căpitanului, îşi luă forma de acvilă, înălţându-se.

## CAPITOLUL 25

Ateriză pe platou exact când ultima rază de soare fu înghiţită de linia roşietică a orizontului. Simţi privirile păzitoarelor din trunchiuri şi ştiu că driadele îi urmăreau fiecare mişcare. Îndreptându-şi umerii, porni spre stânci, coborând poteca îngustă. Intră în peşteri şi imediat fu întâmpinat de Maeve.

— Unde sunt ceilalţi?

— Vin şi ei. I-am lăsat în urmă, dar drumul este curat. Au ajuns ceilalţi?

— Acum trei ceasuri.

— Bine. Unde este Leah?

— Este… a plecat imediat după…

— Ce?!

— S-a întors la cascadă. Khaly şi alte şase nimfe o însoţesc. Este şi Rogan cu ea. E-n siguranţă. Aici locurile sunt puţine şi vor mai veni şi alţii. Iar întâlnirea cu zeii…

Maeve se întrerupse neputincioasă când demonul făcu stânga-împrejur furios şi o luă la fugă spre ieşire.

Nu mai aveau mult de mers, dar fiecare pas era pentru ea un adevărat supliciu. Nu le putea sugera nimfelor să se oprească pentru un scurt popas din moment ce ea fusese cea care alesese să pornească la drum, şi pe deasupra îi era teamă că, dacă s-ar fi oprit, trupul i-ar fi cedat cu totul.

Îi simţi prezenţa mai mult datorită unei păreri decât puterilor ei. Se opri, ridicându-şi privirea spre cerul spuzit de stele.

— Aşteptaţi o clipă, le ceru ea driadelor, ridicând o mână.

— Simţi vreo primejdie? o întrebă Khaly, cu săgeata deja pregătită în arc.

— Ăă… Nu. E Saul… Şi Maeve e cu el.

În clipa următoare, acvila ateriză pe iarbă, în faţa ei, preschimbându-se.

— Dă-mi un motiv, unul singur, care să mă oprească să-ţi frâng gâtul! îi ceru el cu o voce suspect de calmă.

— Nu am putere să mă cert cu tine acum, şopti Leah, privindu-l nemişcată.

— Eşti proastă, inconştientă şi încăpăţânată, mârâi el, făcând un pas spre ea şi abţinându-se să n-o zgâlţâie ca să-i vină mintea la cap. Ar trebui să-ţi ard o mamă de bătaie, de să-i duci amintirea cu tine în vânt. Dacă tot intenţionezi să-ţi pui capăt zilelor, nu trebuie decât să mă rogi, îi sugeră el amabil. Aş fi al dracului de încântat să-ţi dau o mână de ajutor!

— Ai terminat?

— Nu! se răsti el.

— Bine. Păstrează-ţi nemulţumirile pentru mai târziu. Şi dacă tot eşti aici, ai face bine să-mi dai mâna aia de ajutor cu care te tot lauzi şi să mă duci restul drumului. Nu mai pot să stau în picioare.

Saul o privi fix. Maxilarele îi erau încleştate, pumnii strânşi de furie şi venele i se umflaseră pe tâmple.

— Îndrăzneşti să-mi porunceşti asta? articulă el, livid.

— Nu, îndrăznesc să te rog asta, oftă ea, închizând ochii. E prea mult pentru tine?

Părea la un pas de leşin şi mânia lui se mai domoli puţin.

— De aici încolo ne descurcăm singuri, se răsuci el spre driadele care-l priveau încordate şi suspicioase.

Khaly îşi arcui o sprânceană ironic şi se uită spre Leah, aşteptând.

— Duceţi-vă şi zeii să vă aibă în paza lor. Mulţumesc pentru tot.

— Oricând ai nevoie, meroween, răspunse nimfa, făcând un semn tovarăşelor ei. Sper că nu trebuie să-ţi reamintesc faptul că ai face bine să ai grijă de ea ca de ochii din cap, i se adresă ea demonului.

Sprânceana lui se arcui cu ironie, dar mânia îi pulsa în ochi.

— Doar dacă nu vrei să fii mămica mea, replică el mieros.

Khaly făcu o mutră acră de tot şi îi întoarse pur şi simplu spatele, topindu-se împreună cu garda ei în trunchiurile copacilor.

Saul se răsuci cu mâinile în şolduri spre Leah.

— Cu tine n-am terminat încă, o înştiinţă el cu asprime, schimbându-şi forma.

— Nici n-aş fi crezut altceva, murmură Leah, făcând un efort ca să se înalţe în spatele lui.

Se întinse, prinzându-se de coama roşcată şi aspră a murgului, cu braţele încolăcite în jurul grumazului puternic, şi închise ochii. În clipa următoare, adormi instantaneu.

O trezi sunetul apelor şi ştiu că se afla în spatele cascadei. Nu ştia cât dormise, dar nici nu dorea neapărat să verifice. Trupul gol de lângă ea o încălzea într-un mod plăcut, care o îndemna la lenevire. Deschise ochii încet, întâlnindu-i privirea albastră, arzătoare şi concentrată asupra ei. Nu zâmbea iar expresia din ochii lui era una stranie.

— Bună dimineaţa, şopti ea.

— E aproape amiază, răspunse el, abia mişcându-şi buzele.

Pe sub tonul distant, o idee plictisit, mustea ceva.

— De când eşti treaz?

— De vreo două ceasuri.

— Ai chef să ne certăm?

— Nu ţin neapărat în clipa asta, rosti el, zâmbind vag şi lăsându-şi mâna să-i alunece leneş peste curba ademenitoare a şoldului ei.

Leah oftă şi-şi ridică faţa, atingându-i gura uşor. Zăbovi o clipă, savurând fermitatea buzelor lui, realizând moleşită că îi fusese dor de el, de mirosul lui aspru, teluric, de bărbat. Până în urmă cu două zile, numai şi simpla lui prezenţă o irita cumplit. Însă acum, după cele două nopţi petrecute împreună, descoperi cu uimire că trupul ei nu era doar o simplă închegare de carne, sânge şi oase, ci ceva mult mai complex, cu propriile raţiuni şi

nevoi. Nevoi pe care el le trezise la viaţă şi o făcuse pe deplin conştientă de ele.

Saul rămase câteva clipe nemişcat, luptându-se cu impulsul nebunesc de a se năpusti şi a lua, de a poseda. Ştia însă cu certitudine că dacă avea să se descătuşeze şi să se lase ghidat numai de instincte, avea s-o rănească.

— Întoarce-te cu faţa în jos, îi ceru Leah, cu gura lipită de a lui.

— De ce? se încruntă el, suspicios.

— Nu întreba… doar fă-o! Ezită o clipă, apoi îi făcu pe plac, curios să afle ce avea ea în minte.

Leah se ridică încet, încălecându-l, şi-i studie fascinată spatele cu muşchi minunaţi reliefaţi şi umerii laţi.

Era puternic, agil, atât de graţios şi de stăpânit atunci când o atingea sau… când ucidea. Toată acea eleganţă letală şi nimicitoare, toată acea forţă primejdioasă cu care el se mişca printre adversari zăcea în trupul acela de bărbat, pe jumătate demon, pe jumătate zeu izgonit. Atunci fusese uluită de abilităţile lui, de cruzimea cu care-şi anihila adversarii care, până nu demult, îi fuseseră, poate, prieteni şi tovarăşi de arme. Abia acum realiza că în acele momente nu fusese doar tulburată, cât excitată de ceea ce vedea. Puterea lui neomenească, periculoasă, o înfricoşa şi o atrăgea la un nivel pe care nu şi-l putea explica.

— Eşti frumos, şopti ea, aplecându-se şi sărutându-i ceafa. Puternic şi frumos…

Îşi plimbă buzele de-a lungul coloanei lui, cuprinsă de încântare când îl simţi încordându-se sub ea şi ţinându-şi răsuflarea. Îşi lăsă mâinile să alunece abia simţit peste trupul lui, mângâindu-l cu buzele, cu vârful degetelor şi al limbii, cu trupul ei, muşcându-l uşor, lăsându-se ghidată numai de instinct şi intuiţie. Muşchii lui fremătau sub palmele ei, tresăltând spasmodic atunci când descoperea noi puncte vulnerabile ale

făpturii lui, pe care le exploata îndelung, cuprinsă de o satisfacţie aproape răutăcioasă ştiind cât de mult îl aţâţa.

Sub ea, Saul se lupta din răsputeri să se controleze. Avea impresia că-i curge foc prin vene şi că trupul urma să-i ia foc în orice moment. Niciodată, dar absolut niciodată, nu mai fusese atât de excitat.

Nimeni înaintea ei nu-l mai atinsese cu atâta blândeţe, gingăşie şi… inocenţă. Mângâierile ei erau cercetătoare, stângace şi incredibil de dulci…

— Opreşte-te! îi ceru el, cu un glas sugrumat, simţindu-se la un pas de a exploda.

Dar cum ea avea cu totul altele în minte, se arcui brusc, mişcarea lui catapultând-o prin aer până la un metru de tavanul peşterii. Fata ţipă speriată şi în clipa următoare, braţele lui o culeseră din cădere. Ochii i se dilatară uluiţi, apoi îi întâlni privirea întunecată şi sălbatică.

— Te vreau acum! mârâi el, scăzut, cu o voce răguşită.

O manevră cu dibăcie, răsucind-o cu dexteritate prin aer şi făcând-o să-i înconjoare talia cu picioarele. Apoi o lăsă în jos şi o umplu, cu ochii în ochii ei, prinzând momentul în care pupilele i se dilatară sub primul şoc al plăcerii.

— Pe nimeni n-am dorit atât de mult, rosti el, tulburat.

Dădu să-şi sprijine fruntea de a ei, copleşit, dar Leah îi cuprinse chipul în palme.

— Priveşte-n ochii mei, şopti ea pe negândite. Uită-te în mine, cu tot ceea ce sunt. Şi primeşte…

Pur şi simplu alunecă în ea fără a se putea opri, atras de puterea hipnotică, persuasivă, a ochilor ei mari şi aurii. Fizic, mental şi spiritual, se revărsă cu totul în ea, împletindu-se cu tot ceea ce ea era şi… primind.

Simţurile li se acutizară până aproape de paroxism, plăcerea deveni dureroasă, nimicitoare.

Ea era atât de… pură! Atâta lumină… Ar fi putut orbi. Ar fi putut arde. Ar fi putut fi mistuit de viu. Ştia asta. Nimeni din rasa lui n-ar fi putut suporta acea strălucire. Însă nimic din ceea ce ea era nu-l rănea. Nu era decât alinare, tandreţe şi… binecuvântare.

Toată acea strălucire îl înconjură, îl seduse şi-l făcu să se deschidă necugetat în faţa ei. Şi atunci întreaga ei esenţă se scurse el, arzându-l ca un fier înroşit, descătuşând ceva în adâncul lui, ceva ce-l umplu de un sentiment inexplicabil, chinuitor, sublim şi înspăimântător… Simţi schimbarea la un nivel aproape brutal, zguduitor, care-l umplu de groază. Şi totuşi, nu se putu opri, nici chiar în clipa în care inima îi fu sfâşiată de acel sentiment tulburător şi dureros. Însă clipa în care trupul îi explodă, îşi dădu capul pe spate şi strigă. Urlă de neputinţă, furie şi deznădejde.

— Blestemată să fii, gemu el, încleştându-şi mâna în jurul gâtului ei şi ridicând-o în aer.

Preţ de o clipă, se priviră în ochi. Ai lui, furioşi şi arzători, ai ei, plini de lacrimi şi resemnare. Ar fi vrut s-o ucidă, voia s-o ucidă, dar ştia că n-avea s-o poată face. Pur şi simplu nu putea. Ea devenise acum o parte din el…

— Fii blestemată pe veci… pentru asta!

O îmbrânci, izbind-o cu destulă putere de peretele peşterii cât să-i taie răsuflarea şi să-i facă dinţii să-i clănţăne în gură, apoi se retrase în fundul peşterii şi se ghemui, sprijinindu-şi fruntea de genunchi şi închizând ochii.

Pentru prima dată în viaţa lui se simţi vulnerabil. Expus şi… pierdut.

— M-ai păcălit, rosti el încet.

Leah nu făcu decât să-l privească lung, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

— Nu este real, mârâi el.

— Dacă aşa spui tu…

— Nu este real. Nu-mi place ceea ce simt! ridică el vocea, enervat. Nu-mi place cum simt!

— Asta văd şi eu! se răsti ea, înfruntându-l. Vina nu este a mea, în orice caz. Tu ai ţinut morţiş să te culci cu mine!

— Dorinţa n-are nici o legătură cu…

— Nu fi îngust la minte, replică ea acru. Lucrurile acestea se întâmplă, pur şi simplu. Eu n-am luat în calcul această variantă, tu nici atât…

— Ţi-ai folosit forţele! tună el, furios. Mai păcălit!

— Aşa zici? îşi îngustă ea privirea, începând să fiarbă la foc scăzut.

— Ai intrat în mine! îşi smuci el braţele în lături, ca pentru a-şi sublinia punctul de vedere. M-ai ademenit! Ai plantat acolo ceva ce nu era al meu! …

— Oh, acum chiar că mă flatezi! clătină ea din cap exasperată, închizând ochii pentru o clipă. Eşti chiar atât de slab încât să crezi că am talentul special de aţi înfrânge voinţa şi forţele şi de a te face să simţi un lucru care, după părerea ta, nici măcar nu este real? Eşti chiar atât de laş încât ţi-e teamă să priveşti în adâncul tău, să vezi adevărul şi să-l accepţi ca atare?

— Mergi cam departe cu presupunerile şi cu insultele, o preveni el pe un ton oribil de plictisit. Ai trişat.

— Că tu ai fost corect şi cinstit de la început şi până la sfârşit, nu?

— Nu vorbim acum despre mine, ci despre tine. Tu şi ceea ce ai făcut!

Leah îl privi lung, clătinând resemnată din cap.

— A fost un dar, rosti ea cu amărăciune. Dacă nu poţi vedea şi simţi asta, atunci eşti orb, încăpăţânat, şi pe deasupra, un mare prost. Şi în fond şi la urma urmei, de ce-ţi tot faci atâtea griji? În opinia ta, nimic din tot ceea ce s-a petrecut între noi mai devreme nu este adevărat, aşa că poţi oricând să-ţi faci o vrajă de primenire. Poţi smulge tot răul acela din tine, nu? îl provocă ea, întrebându-se de ce-l lăsa s-o rănească astfel. Dacă nu este ceva real, nu va rămâne nici măcar amintirea acestor clipe, am dreptate?

— Presupun că da, admise el cu jumătate de gură, privind-o încruntat.

Era ceva la mijloc. Un truc, era sigur de asta.

— Atunci, ce mai aştepţi? îl invită ea cu un gest larg, înghiţindu-şi lacrimile şi mâhnirea. A, şi încă ceva. Vreau să ştii că nu aştept absolut nimic de la tine… În sensul acesta. Când vei dori să pleci, vei fi liber s-o faci oricând. Atât am avut de spus.

Îi întoarse spatele mândră şi păşi dincolo de cortina apelor.

Saul o urmări cu ochii îngustaţi, încleştându-şi pumnii. Se aşeză pe podeaua de piatră şi închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Şi-n clipa următoare, ştiu. Ştiu că era în zadar să încerce măcar să scape de jugul acelui sentiment tulburător, fierbinte şi chinuitor de dulce, care-l făcea să se simtă slab şi puternic deopotrivă. El existase acolo încă dinainte ca ea să fi devenit a lui, încă de când… habar n-avea de când, dar acel sentiment, sau ce naiba era, fusese bine îngropat în adâncul lui, asta era un lucru cert. Şi câtă vreme nu-l conştientizase, totul fusese absolut perfect în opinia lui. Şi ar fi continuat să trăiască liniştit, punând totul pe seama atracţiei dintre ei, dacă ea nu l-ar fi forţat să privească adevărul în faţă. Pentru asta învinuia, îşi dădu el

seama. Îl silise să facă un lucru pentru care nu fusese pregătit încă.

Înjurând, îşi îngropă faţa în mâini, panicat şi confuz.

Şi acum ce să facă? Ce mai putea să facă? Nimic, îşi dădu el seama, simţind că se strânge stomacul. Se îndrăgostise de ea, o greşeală imensă, îngrozitoare pentru el. Cum naiba de fusese într-atât de prost încât să se lase fermecat de ea? Nu ştia. Pur şi simplu nu înţelegea când se întâmplase. Dar aceasta era realitatea şi nu putea să se prefacă la nesfârşit că lucrurile stăteau altfel sau să le nege existenţa. N-ar fi ajutat la nimic.

Lăsându-se pe spate, inspiră adânc, încercând să se liniştească şi să-şi limpezească mintea. Ştia că cei din rasa lui rareori se îndrăgosteau, însă atunci când o făceau, era pentru totdeauna. Renunţau la tot şi plecau, amestecându-se cu rasa oamenilor. Întemeiau familii şi-şi uitau originile. Îşi negau puterile şi nu o singură dată unii dintre ei sfârşiseră de o moarte cumplită, numai pentru că erau ceea ce erau şi lumea se temea de ei. Auzise destule poveşti care să încrânceneze carnea pe el. Nu-şi dorea un astfel de final.

Ea îi spusese că putea pleca oricând, că nu avea pretenţii... Prostii! În felul acesta îl lega de ea cu mai multă dibăcie, căci era vicleană, ca toate femeile. Problema era că, deşi putea pleca oricând, nu voia să plece... Încă.

Închise ochii şi fu năpădit dintr-odată de amintirile acelei experienţe cutremurătoare. Privise adânc în sufletul lui, iar el privise adânc într-al ei. Nu existase minciună, prefăcătorie sau... premeditare, realiză el chinuit. Ea avusese dreptate. Nu fusese decât un dar... Un dar născut dintr-o magie la fel de puternică şi complicată ca însăşi miracolul vieţii. Ar fi putut să ia experienţa în sine ca pe un dar. Însă darul acela... ştia că nu putea să-l păstreze.

Frustrat, se ridică în picioare. Avea să lămurească lucrurile imediat. Nu-i datora explicaţii, însă avea să i-o spună verde în faţă ceea ce credea: n-avea vreme de prostii. Probabil că avea

să plece de îndată ce atracţia dintre ei se consuma, asta dacă erau suficienţi de norocoşi să supravieţuiască amândoi marelui deznodământ!

Porni în fugă, îndreptându-se drept spre perdeaua de apă şi de îndată ce-o atinse, îşi schimbă forma. O găsi greu, mult în josul apei, după o cotitură a râului învolburat, îngropată în apă până la talie. Era goală şi părul ud îi atârna pe spate. Plânsul ei nestăvilit crispă ceva în pieptul lui. Blestemând, îşi reluă înfăţişarea, apropiindu-se încet de ea.

— Nu plânge…

Leah tresări, speriată, şi se răsuci spre el, privindu-l cu ochi mari.

— Poţi să mă laşi în pace pentru un ceas nenorocit?! strigă ea, înfuriată şi umilită de faptul c-o prinsese jelind. Un ceas! … Chiar cer prea mult?!

Saul o privi, trecându-şi exasperat mâinile prin părul ud. Maxilarele îi pulsau.

— Trebuie să… să discutăm, zise el, privind-o încurcat.

— Nu cred că a mai rămas ceva de lămurit, replică ea, ştergându-şi lacrimile, roşie în obraji de mânie şi indignare.

Se întoarse, cu intenţia de a ieşi din apă, dar mâna lui îi prinse braţul.

— Leah…

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai lua mâinile de pe mine. În acest moment, nu-ţi doresc prezenţa şi nici…

— Sunt îndrăgostit de tine. Făcu o pauză, nevenindu-i să creadă că rostise cu voce tare acele vorbe, când nu asta-i fusese intenţia. Acum, că o făcuse, nu mai putea da înapoi. La dracu’, chiar sunt îndrăgostit de tine!

Fata închise ochii, luptându-se cu un nou val de lacrimi. Întărindu-se, se răsuci spre el şi-l privi rece.

— Şi ai ajunse la concluzia asta pentru că…?

— Nu fi dificilă…

— Eu sunt dificilă? se holbă la el, consternată şi indignată. Ştii ceva? … Du-te naibii!

Îşi smuci braţul din mâna lui şi porni înverşunată spre mal.

— Vino aici.

Porunca îi arse creierii, tăindu-i respiraţia, ca şi cum i-ar fi aplicat simultan doi pumni nimicitori: unul în inimă şi celălalt în cap. Preţ de o clipă, îi veni să urle. La fel de prelung, sălbatic, trist şi disperat cum o făcuse şi el înainte de a-şi descărca trupul într-al ei ceva mai devreme. Întărâtată la culme, Leah îi aruncă o privire dogoritoare peste umăr, înfruntându-l.

— Singurul lucru pe care ţi-l datorez este doar acest trup, rosti ea încet, cu o voce goală. Niciodată mai mult decât atât.

Saul o privi, uluit de faptul că vorbele ei îl răneau. Brusc, se simţi încurcat şi… neîndreptăţit. În mod absurd, tânjea să repete acea experienţă incredibilă. Tânjea după acel dar care-l îngrozise într-atât cu nici un ceas în urmă. Ar fi fost gata să se milogească în faţa ei ca să-i obţină iertarea, îşi dădu el seama, profund şocat. În ce mama naibii îl transformase?! …

— Foarte bine. Pleacă! … N-am nevoie de tine! strigă el.

Minciuna îi arse buzele de îndată ce-o rosti, fapt care-l înfurie şi mai mult.

Leah îl privi lung, aproape cu compasiune, apoi se răsuci şi porni agale în direcţia peşterii, dispărând pe după tufele înalte de ferigă.

Rămas singur, Saul îşi încleştă pumnii, dorindu-şi o încăierare straşnică, indiferent cu cine, chiar şi cu zeii pe care-i dispreţuia atât de mult, numai să scape de senzaţia aceea neplăcută care-i scurma prin suflet. Îl făcuse să se simtă ca un bou. Mărunt şi ticălos.

Suduind, stătu nemişcat în mijlocul apei, zăpăcit de-a binelea. Trăise aproape cinci veacuri în această lume blestemată şi niciodată viaţa lui nu fusese mai încâlcită ca acum. Femeia asta izbutise să-l subjuge aşa cum nici o alta înaintea ei nu o făcuse. În adâncul lui, sentimentele pentru ea erau amestecate cu mânie şi necaz. Nu dorise decât s-o posede, nimic mai mult! Să-şi satisfacă o curiozitate şi să-şi astâmpere o anume mâncărime din nădragi. Însă ea…

Al naibii să fie dacă avea s-o lase să-l umilească şi mai mult! îşi jură el, preschimbându-se. Nici în ruptul capului nu avea să fie el acela care să facă primul pas spre împăcare.

## CAPITOLUL 26

Cetatea Albă era aşa cum şi-o amintea: cu ziduri înalte din piatră albă, elegante şi semeţe, împodobite cu acele sculpturi superbe, pe care timpul şi intemperiile nu le ştirbiseră cu nimic frumuseţea. Ridicată prin măiestria şi viziunea arhitecţilor din Asgard, cetatea era o adevărată bijuterie.

Gărzile erau postate la tot pasul, plictisite din lipsa de activitate, omorându-şi timpul cu diverse jocuri de masă, sau sporovăind vrute şi nevrute. Căldura amiezii îi îndemna la lâncezeală şi Saul ştia că simţurile le erau atenuate de acel moment al zilei… la fel cum erau şi ale lui.

Strecurându-se neobservat printre ei, sub forma unei insecte, se îndreptă spre zidurile interioare, aterizând pe unul dintre pervazurile late din marmură dantelată.

Înăuntru era răcoare, dar chiar şi aşa, cele mai multe dintre gărzi moţăiau. Câţiva îşi făceau de cap cu femeile pe care le capturaseră în cetate. Unele nu erau mai mari de doisprezece

ani, realiză el, dezgustat. De-a lungul vieţii sale, avusese şi el destule muritoare. Dar nu aşa. Niciodată aşa. Se folosise de minciuni, de seducţie şi înşelătorii. Însă pe niciuna n-o luase astfel. Acesta era unul dintre motivele pentru care niciodată nu-şi găsise locul în lumea lor şi, fiind ceea ce era, nici în altă parte.

Habar n-avea de unde să înceapă, dar se lăsă ghidat de instinct şi de logică. Străbătu coridoarele înguste şi întortocheate, schimbându-şi forma de câteva ori, adaptându-se circumstanţelor. Ocoli un grup în care se aflau câţiva cameleoni, ţinându-se departe de căutătorii care l-au fi putut simţi, şi îndreptându-se spre turnul dinspre miazăzi.

Norocul îi surâse în mod neaşteptat. Temniţa, situată la ultimul nivel, avea gratii masive la intrare şi o mică ferăstruică, aflată la doi metri de podea, şi chiar şi aceea zăbrelită. Aflându-se cu faţa spre nord, lumina era palidă, abia dizolvând umbrele din încăpere. Nemesingianul care stătea de strajă sforăia în fund, cu spatele sprijinit de drugii de fier. Mai existau două gărzi postate la baza treptelor, dar şi acelea picoteau.

Saul pătrunse în temniţă. Văzu bărbatul cărunt, cu hainele soioase şi pline de sânge închegat amestecat cu cel proaspăt, lungit pe aşternutul murdar de paie şi tocmai dădea să-şi schimbe forma, când îi simţi. Erau doi cameleoni care păzeau augusta pradă. Unul era preschimbat într-un păianjen, mare cât un măr, şi atârna de un fir nevăzut din tavan. Celălalt îşi luase forma unei năpârci, care şedea încolăcite, cu capul ridicat de-un cot, privind prizonierul într-o poziţie perfect nemişcată.

Saul îi cunoştea pe cei doi de-a seamă cu el şi cumpăni pentru o clipă sorţii, înainte de a acţiona. Îşi luă forma umană şi, mişcându-se iute ca fulgerul, strivi în pumn uriaşa gânganie, în timp ce decapită şarpele dintr-o singură lovitură.

Totul se petrecu repede şi într-o linişte desăvârşită. Nemesingianul aflat de partea cealaltă a gratiilor continua să doarmă, senin ca un prunc. Lăsându-se pe vine lângă prizonier, îi cercetă zbaterea slabă a pulsului de la gât cu vârful degetelor. Bărbatul era inconştient şi pierduse mult sânge. Poate că era

mai bine aşa. Oricum nu l-ar fi putut ajuta şi starea lui deplorabilă îl scutea de explicaţii şi de timpul irosit cu acestea.

Preschimbându-se într-o prigorie, demonul se aşeză pe umărul acestuia, conectându-se şi transformându-l în ceea ce el era.

Cu prada în gheare, se lansă spre deschiderea îngustă a gratiilor de la ferăstruică, strecurându-se afară. Şi-n clipa următoare simţi o izbitură zdravănă drept în mijlocul spatelui, care-l dezechilibră şi-l făcu să scape captura din gheare. Se răsuci să vadă cine-l atacase şi tresări când îşi recunoscu adversarul.

Era Antl, cel mai instruit din garda tatălui său şi cel mai periculos dintre cameleoni. Corbul avea dimensiunea unui vultur şi ochii roşii străluceau ca nişte tăciuni. Între ei existase întotdeauna o permanentă competiţie, mai mult din partea celuilalt, şi Saul ştia de ce anume era cameleonul în stare.

Redresându-se, Saul izbuti să evite următorul atac, în timp ce se repezea spre trupul bărbatului care avea să se zdrobească de pământ în câteva secunde. Reuşi să-l recupereze la nici doi metri de sol, aducându-l din nou la starea de dinainte, însă cum corbul se prăvălea din nou spre el, îl lăsă lin pe pământul pietruit, răsucindu-se să-l înfrunte pe nemesingian, de data aceasta pregătit. Îl decapită cu o mişcare fluidă, înjurând când şuvoiul de sânge îl împroşcă drept în faţă, intrându-i în ochi. În secunda următoare, se declanşă iadul pe pământ.

Săgeţile zburau din toate direcţiile, vâjâindu-i pe lângă urechi. Niciuna nu-l atinse, ceea ce el considera a fi un noroc chior. Înşfăcându-l pe prizonier, se avântă în sus, spre zidurile înalte, zburând în zig-zag. Simţi o vagă arsură în umăr şi una-n şold, dar nu le luă în seamă, continuând să zboare, îndreptându-se spre copacii de la marginea pădurii.

Probabil că erau în urma lui, dar Saul nu ţinu musai să verifice. Trebuia să ajungă cât mai repede în zona securizată şi se concentră exclusiv asupra zborului şi a obstacolelor care-i răsăreau în cale. Dincolo de ea, aveau să fie în siguranţă.

Odată ajunsă în peşteră, Leah îmbrăcă o tunică şi-şi uscă părul în faţa focului, încercând să nu se gândească la ceea ce se întâmplase.

Oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să înţeleagă ce fusese în minte ei de procedase astfel. Un impuls de moment, ar fi fost tentată să creadă. Fusese pur şi simplu un impuls de moment, în care se lăsase ghidată de simţuri şi nu de logică sau de bun simţ. Se lăsase descoperită… şi-l atrăsese şi pe el în această nebunie.

Era îndrăgostit de ea, asta văzuse şi simţise clar. Iar ea de el, şi nici acest lucru nu-l putea tăgădui. Numai că… erau atât de diferiţi! În minte, simţire şi… În ceea ce erau în fapt. Ea – o vrăjitoare care aparţinea pe jumătate rasei oamenilor, pe jumătate poporului din Asgard, el – un demon răzvrătit, care-şi trădase firea şi se dezisese de ai lui.

Neputinţa şi jalea o podidiră din nou şi ea închise ochii, înghiţindu-şi lacrimile. Dintre toate lucrurile de pe faţa pământului, ei i se întâmplase cel mai absurd: se îndrăgostise de o… creatură care nu era nici om şi nici zeu, ci ceva între. Şi tocmai ambiguitatea făpturii lui îl făcea atât de imprevizibil, periculos şi… nepotrivit.

Poate că el avea dreptate într-un anume fel. Poate că între ei nu exista nimic altceva decât dorinţă. Atunci de ce simţea aceea arsură cumplită în piept, acea senzaţie de pustiire, de deznădejde şi amărăciune?

N-avea să se mai gândească, îşi jură ea. Tot ce avea de făcut era să nu mai ia în seamă acel gol din inima ei. În mai puţin de o săptămână, totul urma să se sfârşească. Într-un fel sau altul. Şi atunci el avea să plece. Dacă supravieţuiau, fireşte.

Consolându-se cu acest gând, îşi împleti părul şi se ridică. Înainte de a-şi da seama ce face, se pomeni descântând focul şi cerându-i să i-l arate.

Şi-n clipa următoare îl văzu. Ştiu că era el şi încercă să priceapă de ce alesese acea formă şi, mai ales, de ce zborul îi era atât de

nebunesc. Lărgind imaginea din miezul flăcărilor văzu şi înţelese.

Răsucindu-se, porni în fugă spre ieşire, înhăţându-şi armele din mers.

Când apele se dădură la o parte, se înălţă şi efectiv ţâşni printre ele, zburând deasupra buşteanului spre pădure, peste ierburile parfumate. Rogan se luă după ea, mârâind. Maeve ţipă în înaltul cerului şi o urmă.

Izbuti să-i iasă înainte tocmai când el pătrunse prin plasa de energie care marca hotarul, prăvălindu-se în iarbă şi schimbându-şi forma.

— Sunt prea mulţi. N-avem nici o şansă. Trebuie să ne retragem. Acum!

Însă Leah nu răspunse. Privirile năucite îi rămaseră aţintite asupra trupului împuţinat al bărbatului care zăcea nemişcat în iarbă. Mişcându-se ca prin vis, se apropie şi se lăsă în genunchi lângă el, întorcându-l cu faţa în sus.

— Oh…

— N-avem timp!

— E tatăl meu…, murmură ea, atingându-i faţa trasă şi palidă cu mâini nesigure.

— Da, este, şi o să fie în curând mort dacă nu ne mişcăm naibii de aici!

Leah îşi înghiţi nodul de groază din gât şi se ridică. Trupul acela, al cărui sânge se amesteca cu al ei, era atât de slăbit, încât viaţa nu mai era decât un fir străveziu, ca o dâră de fum, înăuntrul lui.

— Trebuie să…, se bâlbâi ea, buimacă, apoi îi văzu rana din umăr. Sângerezi!

— N-o să mor dintr-atâta lucru, veni sumbru răspunsul lui, în vreme ce privea spre pâcla întunecată ce se apropia.

Leah îi urmări privirea, forţându-se să gândească. Nu aveau timp, îşi spuse ea. Pur şi simplu nu aveau destul timp ca să scape de urmăritori şi să ajungă în adăpostul sigur al peşterilor. Iar regele era pe moarte, amândoi erau perfect conştienţi de asta. Orice clipă era preţioasă. Trebuia să se folosească de ceea ce era, de ceea ce păstra asupra ei…

Făcu un pas spre el şi-l luă de mână, privindu-l adânc în ochi.

— Trebuia să ai încredere în mine şi să nu-mi dai drumul, rosti ea cu o voce stranie, atingând nestemata de la gâtul ei, care prinse să pulseze uşor.

— Ce…, începu el, încruntându-se.

— Să nu-mi dai drumul, insistă ea, îngenunchind lângă trupul nemişcat din iarbă, silindu-l şi pe el să se ghemuiască alături. Orice ar fi, să nu-mi dai drumul. Şi nici lui. Ia-l de mână şi închide ochii.

Mecanic, Saul se supuse, închizându-şi degetele peste încheietura fragilă a bărbatului, dar nu închise ochii. Mâna ei se încleştă într-a lui, apoi vocea i se ridică limpede, înfiorând aerul, în timp ce descânta. Saul se încruntă, străduindu-se să priceapă ce se întâmplă. Cuvintele, neînţelese şi neştiute lui, de o melodicitate stranie, stârniră un vârtej în jurul lor, ridicând praful şi alte lucruri uşoare care se adăposteau în ierburi. Auzise că exista o limbă a zeilor, dar Nemeth ori o uitase, ori preferase să nu-l înveţe graiul vechi.

Apoi totul începu să se învârtă, din ce în ce mai repede, şi dintr-odată, lumina explodă din Piatra de la gâtul ei, orbind totul. Se simţi smuls din loc şi împins în sus, supt într-un vârtej ameţitor, răsucit în toate direcţiile. Pământul îi dispăruse de sub picioare şi avu senzaţia că fusese aruncat drept în braţele infinitului.

Dezorientat şi năucit, fu cât pe ce să dea drumul bărbatului, în încercarea de a găsi un punct de sprijin în toată acea tornadă. Trebuia să aibă încredere în ea şi să nu-i dea drumul, îşi aminti el, luptându-se din răsputeri cu ameţeala. Să nu dea drumul nici unuia dintre ei…

Lumina aceea afurisită! gândi el, simţindu-şi ochii zbătându-i-se dureros în orbite. Ar fi trebuit s-o asculte. Stomacul i se ridică drept în gât, revoltându-se. Se încordă, încercând să respire normal, deşi starea de rău îl sufoca. Şi devenea din ce în ce mai rău, pe măsură ce secundele se scurgeau. Tocmai era pe punctul să-i strige că nu mai poate suporta, când totul încetă la fel de brusc iar lumina aceea imposibilă dispăru. Simţi din nou stabilitatea binecuvântată a pământului sub tălpi dar, fiind atât de zdruncinat şi cu simţurile vraişte, se dezechilibră şi căzu în fund.

Erau în peşteri, îşi dădu el seama, buimăcit. Auzea zgomotul apelor, dar privirea îi era înceţoşată şi nu vedea decât contururi vagi şi umbre.

Leah rămase o clipă nemişcată, aşteptând ca ameţeala să-i treacă. Apoi îl privi. Demonul se holba în gol şi era livid.

— Te simţi bine? … Saul! se răsti ea, văzându-l că nu reacţionează.

— Ce?! se răsuci el în direcţia vocii ei. Nu, nu sunt bine! Am ceva la ochi…

Restul frazei se pierdu într-un amestec de înjurături grosolane. În glasul lui se simţea nu doar frustrarea, ci şi panica.

— Îmi pare rău, dar va trebui să aştepţi puţin. Te ajut de îndată ce o să…

— Ocupă-te de el. Eu o să… Oh, rahat! Orbeşte, se răsuci în patru labe, luptându-se din greu cu senzaţia de rău. Se simţea sfârşit, la capătul puterilor.

Muşcându-şi buzele îngrijorată, Leah se adună şi se concentră asupra bărbatului inert de lângă ea. Inima i se strânse când îşi strecură mâna sub ceafa lui şi-i înălţă capul. Era atât de… nu existau cuvinte pentru a descrie chipul supt şi vătămat de lovituri a celui care nu până de mult radiase de forţă şi vitalitate. Avea ochii adânciţi în orbite, pleoapele aproape transparente şi pătate. Ridurile i se adânciseră pe frunte şi în jurul ochilor, buzele îi erau uscate şi crăpate până la sânge. Unul dintre pometţi era strivit. Părul îi încărunţise aproape complet, la fel şi sprâncenele şi barba rărită. Respiraţia îi era slabă şi întreruptă. Ce-i făcuseră?! …

— Regele meu… tată… Bărbatul nu se mişcă.

— Sunt eu, Leah, continuă ea, refuzând să se lase descurajată. Ştiu că mă poţi auzi. Trebuie doar să deschizi ochii. Oricât de greu îţi este, trebuie să mă asculţi şi să mă laşi să te ajut. Eşti în siguranţă acum. Eşti cu mine. Tată, te rog! … Am nevoie de tine! Cu toţii avem nevoie de tine! …

Simţi gustul lacrimilor şi clipi, întărindu-se în faţa durerii. Îl atinse pe frunte, plimbându-şi degetele uşor peste rănile de pe chipul lui, tămăduindu-le. Refuza să creadă faptul că îl avea în sfârşit lângă ea, că îl scoseseră din mâinile vrăjmaşilor, dar că-l pierdea numai din simplul fapt că el era prea istovit pentru a mai lupta pentru viaţa lui. Regele gemu şi ea tresări.

— Tată!

— Neyra…

Numele iubitei se desprinse ca o şoaptă de pe buzele lui. Leah se aplecă şi mai mult asupra lui.

— Deschide ochii, scumpul meu, îl rugă ea, stăruitor. Te rog, numai puţin. Doar puţin. Uită-te la mine. Priveşte-n mine…

Chipul bărbatului se crispă, în timp ce se zbătea, chinuindu-se să iasă din bezna care-i sufoca mintea. Respiraţia i se îngreună, devenind hârâită. Pielea i se acoperi cu o peliculă de sudoare.

— Leah…

— Aici sunt.

— Leah…

— Deschide ochii, domnul meu!

De data aceasta, vocea îi sună poruncitoare, străpungând umbrele din adâncul lui, săpând o dâră de lumină în tot acel haos. Mintea i se agăţă disperată de acel fir, urmându-l spre suprafaţă.

Deschise ochii cu un efort şi întâlni privirea fiicei lui.

— Leah…, repetă el, zâmbind stins, cu o fracţiune de secundă înainte să-şi dea ochii peste cap.

Însă pentru ea fu destul. Îl captă, trăgându-l înăuntrul ei, în timp ce energia ei se revărsă în el. Durerea o lovi brusc şi cu o asemenea intensitate, încât o frânse de mijloc, făcând-o să-şi dea capul pe spate şi să urle.

Nu era doar suferinţa fizică şi rănile care-i acopereau trupul, ci mult mai mult decât atât. Amintirile hidoase, oribile, ale chinurilor pe care el fusese silit să le îndure în tot acel timp cât fusese captiv, îi cotropiră mintea, înnebunind-o. Suferinţa şi umilinţele cărora fusese supus cu atâta cruzime se învălmăşeau înăuntrul ei, ca un potop nimicitor. Simţea totul la fel de acut precum le simţise şi el în clipa în care le primise şi se lupta să facă faţă acelei… degradări inumane!

El nu cedase. N-avea s-o facă nici ea, îşi jură ea cu dinţii strânşi şi gâtul sfâşiat de urlete. Îşi simţea mintea la un fir distanţă de a claca, iar trupul îi era sfâşiat de chinuri. Dacă dorea să-l vindece, atunci trebuia să scoată răul din el. Tot acel rău cumplit! …

— Opreşte-te! …

Vocea înfundată şi furioasă a lui Saul străpunse pâcla din mintea ei. Se simţi trasă înapoi şi se zbătu, încercând să se elibereze, chinuindu-se să rămână ancorată de tatăl ei.

— Nu! … Lasă-mă în pace…

— Dacă nu te opreşti acum, îl ucid cu mâna mea! Ţi-o jur pe sângele meu că-l ucid!

Nu ameninţarea în sine o făcu să ezite, cât tonul ei. Nu se îndoia că n-avea să şi-o pună în aplicare fără să ezite. Repezindu-se, înhăţă toată acea diformitate întunecată din adâncul minţii tatălui ei, trăgând-o spre ea cu un strigăt disperat, ştiind că dacă n-o făcea acum, mai târziu avea să fie cu totul în zadar. Apoi voinţa şi forţele lui o decuplară cu brutalitate, smucind-o îndărăt. Preţ de o fracţiune de secundă, avu impresia că se desface în bucăţi, apoi mintea îi alunecă în beznă.

Se trezi simţind ceva umed şi rece pe frunte. Trupul îi ardea, ca şi cum i-ar fi curs lavă prin vene, şi o durea îngrozitor. Nu exista loc care să nu-i pulseze şi se simţea atât de stoarsă încât făcu un adevărat efort să deschidă ochii.

Distinse cu greu chipul lui Maeve aplecat deasupra ei. Preţ de câteva momente, fu prinsă între confuzie şi teamă. Apoi îşi aminti şi privirea i se înceţoşă.

— Tata…

— Şşt! şopti Maeve, ştergându-i lacrimile fierbinţi care-i brăzdau faţa spre tâmple. Este bine, se odihneşte. Tu… tu ai fost plecată pentru mult timp.

— Cât? vru Leah să ştie, umezindu-şi buzele arse de febră.

— Două zile încheiate, răspunse femeia-şoim, trăgând încet, cu grijă, aer în piept. Ne-am temut că n-o să-ţi mai revii niciodată. Ai sângerat foarte mult. Saul… a încercat tot ce s-a putut să ajungă la tine dar… te-ai dus într-un loc foarte îndepărtat. Am

fost foarte îngrijoraţi. El cel mai mult dintre toţi. A fost cât pe ce să fii ucisă. Mama ta...

— Unde este?

Deşi întrebarea era ambiguă, Maeve înţelese ce anume o întrebase.

— Oamenii s-au strâns deja. Saul este cu ei. Îi... instruieşte. L-am convins să mă lase pe mine să am grijă de tine. Vrei să-l chem?

— Nu. Dă-mi nişte apă, te rog.

Maeve întinse mâna şi luă cana de lut de lângă ea, apoi o sprijini şi o ajută să bea.

— Khaly este şi ea aici, continuă Maeve să vorbească. La fel şi zeii. Măreţul Utgard a făurit arme tuturor. Au o lucrătură superbă şi sunt uşor de mânuit.

— Asta este... minunat, izbuti Leah să spună, închizând ochii şi adormind aproape instantaneu.

Se trezi câteva ceasuri mai târziu, în puterea nopţii. Febra i se mai domolise, iar trupul îi era înţepenit. Totuşi n-o mai durea atât rău şi nici nu se mai simţea ca o frunză în bătaia vântului.

Lângă ea, Saul dormea dus. Leah îl privi lung câteva clipe, studiindu-i trăsăturile relaxate. În somn, chipul lui îşi mai pierdea din duritate. Linia gurii frumos sculptată era lipsită de expresia aceea răutăcioasă pe care o avea treaz fiind, devenind... ei bine, mai fermecătoare. Totuşi, chiar şi aşa arăta destul de colţuros şi... genele acelea întunecate şi lungi stricau tot efectul! ... Cum de nu observase până atunci cât de frumoşi erau ochii lui?

Se abţinu să-şi plimbe vârfurile degetelor pe faţa aceea aspră şi seducătoare, cu drag şi dor, de teamă să nu-l trezească. Iubitul ei, gândi ea, şi inima-i tresări în piept. Iubitul ei era un demon rău, crud, periculos şi... cel mai dulce bărbat din lume! gândi ea cu un zâmbet tâmp pe faţă. Un erou. Eroul ei.

Ridicându-se cu grijă în şezut, îşi plimbă privirile prin peşteră. Regele dormea pe un o blană de urs lângă focul care dădea să se stingă. Nu mai era nimeni în afara lor şi Leah se sculă în picioare, atentă să nu facă zgomot. Nu-şi revenise pe deplin, îşi dădu ea seama. Picioarele îi erau nesigure şi îi tremurau ca piftia. De fapt, tremura toată. Până şi simplul respirat era trudit, făcând-o să gâfâie uşor.

Se apropie nesigură de tatăl ei şi-i privi chipul în lumina focului. Rănile de pe faţa trasă dispăruseră aproape cu totul şi Leah se rugă ca şi celelalte să fi cunoscut aceeaşi soartă înainte ca ea să-i fi dat drumul…

— Ce naiba faci?

Vocea răguşită şi puţin supărată o făcu să-şi întoarcă faţa. Saul se ridicase în capul oaselor şi o privea cu ochii cârpiţi de somn. Câteva secunde, nu făcură decât să se uite unul la celălalt.

— Mulţumesc.

Privirea lui se îngustă o idee.

— Pentru ce-mi mulţumeşti, mai exact? Pentru că l-am scos de acolo… sau pentru că am izbutit să te opresc înainte de a-ţi da duhul?

Ochii ei se întunecară.

— Pentru amândouă, presupun.

— A, bine, făcu el a lehamite cu mâna. Acum, că ne-am lămurit, mişcă-ţi fundul înapoi. Arăţi ca şi cum ai putea fi măturată de pe picioare numai şi cu singură o suflare.

Leah oftă în sinea ei, dar se conformă. Era supărat şi ciufut şi, din câte ajunsese să-l cunoască, expresia lui îi dădea de ştire că nu s-ar fi dat înapoi de la a o lua în şuturi… dacă fizicul ar fi susţinut-o. Şi probabil că ar fi avut tot dreptul s-o facă. Fusese inconştientă şi nesăbuită. Nu-şi luase nici o măsură de precauţie şi riscase totul pentru a-şi salva tatăl. Ar fi putut s-o sfârşească

rău dacă el nu ar fi fost acolo, s-o tragă înapoi. Fusese prea mult, mult prea mult decât ar fi putut îndura oricine…

Braţele lui o înconjurară, trăgând-o aproape de el, iar Leah se cuibări la pieptul lui, închizând ochii, sleită de puteri. Tăcură amândoi şi chiar când era pe punctul să aţipească, el începu să vorbească.

— Am crezut că te-am pierdut. Îţi curgea sânge inclusiv din ochi. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de… neputincios! rosti el, evitând să folosească termenul de „înspăimântat de moarte”, care s-ar fi potrivit cel mai bine pentru a-i descrie starea de atunci.

— A fost oribil ce i-au făcut. De neimaginat. Cruzimea poate îmbrăca… atât de multe forme…, şopti ea, cutremurându-se involuntar.

Saul privi în gol peste creştetul ei, cu maxilarele încleştate. Îşi putea închipui ce văzuse în mintea bărbatului pe care amândoi îl salvaseră, fiecare în felul său. Şi ştiuse din capul locului că nu rănile fizice fuseseră cele care-i puseseră viaţa în pericol, ci amintirile lui şi retrăirea lor, cu toată durerea care le însoţea.

— Da, ştiu asta. Sunt experţi în a produce rău cuiva. Mai ales dacă acel cineva nu aparţine rasei lor. Tatăl tău a fost ca… o delicatesă pentru ei, găsi el cuvântul cel mai apropiat de realitate şi cel mai puţin dureros pentru ea. Îmi pare rău că ai fost nevoită să vezi asta.

Deşi groaza şi oroarea îi întorceau stomacul pe dos, Leah se sili să vorbească.

— Pentru asta vor plăti cu toţii. Până la ultimul.

— Până la ultimul? făcu el, arcuindu-şi o sprânceană ironic.

— Tu nu mai eşti unul de-al lor. Amuzamentul din ochii lui dispăru.

Faţa îi deveni inexpresivă.

— Şi dacă te înşeli? o întrebă într-un târziu.

— Nu am cum să greşesc în privinţa asta, insistă ea, ridicându-şi fruntea şi privindu-l liniştită. Am privit în tine. Cu adevărat. Şi am văzut schimbarea. Există întuneric în adâncul tău, dar este mai mult un soi de... crepuscul. Pentru că există şi lumină. Poate mai multă decât ai vrea să îngădui tu. Dar eşti al meu acum, la fel cum şi eu sunt a ta.

Ceva străluci în adâncul ochilor lui.

— Nu sunt o alegere bună pentru tine, rosti el plat. Te-am făcut să suferi.

— Da, aşa este. Mi-ai zis o groază de nimicuri, printre care şi acela că nu ai nevoie de mine. Pentru un demon, unul de rang înalt, minţi înfiorător de prost.

Saul scoase un sunet, în parte râs, în parte geamăt.

— Tu m-ai făcut să fiu aşa, îi reproşă el, redevenind dintr-odată extrem de serios. Când sunt cu tine, mă faci să-mi doresc să fiu altfel, meroween. Făcu o pauză, privind-o încordat. Deci… ne-am împăcat?

Leah zâmbi.

— Aşa se pare. Deşi nişte scuze formulate corect te-ar fi scutit de toată acea tevatură. Însă pe de altă parte, gestul tău a adus o imensă bucurie nu numai mie, ci tuturor elirienilor, şi niciodată nu-ţi voi putea mulţumi îndeajuns pentru…

— Dacă vrei să mă mulţumeşti cu adevărat, atunci nu vei mai face niciodată, cu nimeni, ce-ai făcut cu el, pentru el.

— Este menirea mea să…

— Scuteşte-mă cu tâmpenia asta! i-o reteză Saul, încruntându-se feroce la ea.

Leah îl imită, încruntându-se şi ea la el.

— Nu pot să fiu ceea ce nu sunt!

— Ba cum să nu poţi? Ideea este să nu-ţi mai pese.

— Poate că tu poţi fi astfel, dar eu nu.

— Leah! Ai fost la un pas de a-ţi da viaţa pentru el. O să zici că merită, că este regele vostru, că viaţa lui este importantă pentru voi toţi. Şi poate că ai dreptate. Însă pentru mine el nu reprezintă nimic. Acesta este adevărul, şi n-am de gând să mă scuz pentru că aşa gândesc. Tu însă eşti… eşti nepreţuită pentru mine, rosti el cuvintele cu mare greutate. Foarte importantă.

Leah oftă încet şi îi atinse obrazul cu duioşie, ştiind cât de greu îi venea să-şi deschidă astfel inima în faţa ei. Să simtă şi să accepte ceea ce simţea pentru ea.

— Şi eu te iubesc, rosti ea cu blândeţe. Saul închise ochii, simţindu-se ca un idiot: vulnerabil, emoţionat şi stângaci. Cum graiul îi pierise, făcu singurul gest care-i veni în minte: o sărută pe frunte.

— Mai ai încă febră, constată el, retrăgându-se şi privind-o preocupat.

— Doar un pic, murmură ea, închizând ochii.

— Dormi, îi şopti el, ridicându-se într-un cot şi învelind-o cu pătura.

Leah simţi ceva fremătând în inima ei când el o sărută încet şi delicat pe gură, apoi visele o furară.

## CAPITOLUL 27

Următoarele două zile au fost încărcate şi istovitoare.

Aproape cinci sute de oameni îşi stabiliseră tabăra la două mile la sud de peşterile ei. Corturile erau îngrămădite unele într-altele, valorificând fiecare palmă de pământ neted. Graniţele

fuseseră securizate şi santinele în grupuri de câte patru vegheau asupra lor, fiind periodic înlocuite.

Locul de instrucţie fusese amplasat în apropiere, la poalele unui deal împădurit, într-o poiană cu circumferinţa destul de mare. Ziua se antrenau, exersând până la epuizare, sub comanda aspră şi neînduplecată a lui Saul şi Utgard, fiecare învăţând să stăpânească armele făurite de către zei.

Deşi nu era complet întremată, Leah muncea pe brânci alături de ei. Mişcarea îi făcea bine şi o ajuta să uite, deşi ştia niciodată n-avea să-şi poată şterge din minte complet acele imagini de coşmar. Ori de câte ori îi răsăreau în minte secvenţe din timpul prizonieratului tatălui ei, totul în ea se crispa şi se revolta până la durere. Şi-i aducea aminte de ce luptau şi, mai ales, cu cine urmau să lupte.

Leah cunoscuse adevărata natură a bestiei şi ştia că acea rasă trebuia nimicită complet. Nu exista iertare pentru ei. Erau nişte creaturi ale întunericului pur, animalice, extrem de violente, crude şi inteligente. Cândva, fuseseră nemuritori. Leah se întrebă cum ar fi fost lumea ei şi celelalte lumi dacă răscoala lor de odinioară ar fi avut sorţi de izbândă. Ea n-ar fi existat, cu siguranţă, şi tot ceea ce cunoştea ea ar fi fost pierdut acum. Nu putea să îngăduie răului să prindă rădăcini nicăieri în acest univers, îşi jură ea, parând cu dibăcie lovitura lui Lyam.

Invocă puterea aerului şi sări, ridicându-se mult deasupra pământului. Lyam simţi curentul stârnit de vârful ascuţit al celeilalte săbii, atunci când trecu razant de-a latul grumazului său. Când Leah ateriză graţios, îşi încrucişă din nou sabia cu a ei, îngustându-şi ochii, amuzat şi nemulţumit deopotrivă.

— Tehnic vorbind, mişcarea asta n-ar fi urmat. După calculele mele, eşti un tip cât se poate de mort.

— Asta nu s-ar întâmpla dacă nu ţi-ai folosi puterile în luptă…

— Nu uita că genul de inamic cu care o să ne confruntăm o să fie mult mai rapid, mai viclean şi mai instruit decât sunt cei mai

mulţi dintre noi. Nu va exista corectitudine în măsurarea forţelor pe câmpul de bătălie. Nici rafinament în mânuirea armelor şi nici glorie. În mod sigur, nu vor lupta cinstit. Ucizi sau eşti ucis. Nu sunt oameni, Lyam, ci animale crescute să ucidă şi să stăpânească. Nimic nu-i va putea opri… decât noi. Trebuie să învăţăm să fim mai puternici, mai iuţi şi mai abili decât sunt ei.

Leah se aplecă şi culese burduful cu apă din iarbă, îl destupă şi bău cu nesaţ. Când îl lăsă jos, îi întâlni privirea şi inima începu să-i bată cu putere.

Saul stătea în partea cealaltă a poienii, storcând untul dintr-un grup de patru oşteni. Utgard îi făurise o spadă minunată, cu lama lungă, arcuită delicat, extrem de uşoară, dintr-un metal necunoscut lor. Nu o folosea în timpul antrenamentelor, preferând s-o ţină în teaca de piele prinsă de-a curmezişul spatelui. Ceea ce folosea acum era o sabie eliriană, scurtă şi grea, cu care para loviturile ce plouau asupra lui fără să se sinchisească. De fapt, nici măcar nu-şi privea adversarii în ochi, lăsându-şi celelalte simţuri să intre în acţiune. Din când în când, mai împărţea câte un pumn sau câte un cot în beregata nefericitului care se aventura destul de aproape de el. Şi asta fără să se uite! Pentru că se uita la ea…

Leah îl urmărea, fascinată de graţia mişcărilor lui. Părea să nu facă nici un efort, atât de lin şi armonios se deplasa, parând atacurile cu o lejeritate care te ducea cu gândul la un soi de dans mistic. Oare de ce găsea acea imagine incredibil de… excitantă?

Soldaţii se încrâncenau să-l atace, enervaţi de faptul că acea creatură izbutea să-i ţină la distanţă fără să se sinchisească prea mult.

— Mă plictisiţi, rosti el apatic. Ce-i asta, hora prieteniei? Sunteţi la agăţat de fete? E vreo petrecere câmpenească şi n-am fost eu informat?

Unul dintre soldaţi mârâi indignat, atacând orbeşte, cu forţa unui taur. Saul îşi flexă genunchiul, lăsându-şi greutatea pe el, pară

lovitura pe care omul o fulgeră de sus în jos, ca şi cum ar fi vrut să-l spintece, şi-i plasă o lovitură drept în mijlocul pieptului, cu toată palma, proiectându-l prin aer la câţiva metri în spate. Nefericitul ateriză pe spate într-o tufă mare de urzici şi rămase nemişcat.

Saul îşi încleştă fălcile, supărat că nu-şi dozase forţa aplicată loviturii. Pe de altă parte, nesăbuiţii ăştia trebuiau să înveţe cu cine aveau de a face şi să le intre bine-n cap acest lucru. Se ridică, aruncându-şi sabia dezgustat.

— Cinci minute de pauză, după care o luăm de la capăt, le aruncă el peste umăr, pornind cu paşi mari spre Leah.

— Grozavă demonstraţie, rosti ea când ajunse aproape. Te dai mare?

— Puţin, rânji el, privind-o cu ochi scăpărători.

Leah se foi stânjenită. O privea flămând, sorbind-o din priviri, cu o patimă pe care nu se străduia deloc să şi-o ascundă. Energia lui se întindea spre ea, alunecând seducătoare în jurul ei, adulmecând-o, tentând-o. Simţi primii fiori ai propriei excitaţii şi o şocă intensitatea acelei jinduiri.

— Ce-ar fi să facem o plimbare? sugeră el, zâmbindu-i ademenitor.

— Mai bine nu. Oricum, în trei minute nu ştiu ce am reuşi să facem.

— Hai să-ţi arăt, o momi el. Trei minute, folosite cum trebuie, pot să…

— Saul!

Rânjetul lui se lăţi, devenind răutăcios. Privirile îi sclipiră pofticioase.

— La noapte, făgădui el, luând burduful cu apă din mâinile ei şi bând cu lăcomie.

Leah oftă în sinea ei, uşurată de faptul că Lyam se depărtase suficient de mult ca să nu le audă conversaţia. Cu toate că Saul n-o atingea niciodată când mai erau şi alţii de faţă, modul în care o privea era extrem de grăitor: posesiv şi cu o netăgăduită intimitate.

Leah ştia că poporul ei nu era străin de ceea ce se întâmpla între ei doi, dar cum Saul le redase regele, salvându-l din mâinile celor de o seamă cu el, gestul în sine avea destulă greutate cât să le înăbuşe prejudecăţile.

Şi cu toate astea, elirienii continuau să fie suspicioşi faţă de generalul lor. Aveau respect pentru el, era adevărat, însă Leah le simţea reţinerea. Şi teama. Era greu să lupţi şi să te încrezi în cineva care se putea transforma în orice vietate de pe faţa pământului şi care te putea ucide în zeci de feluri. Iar sentimentul era reciproc, îşi dădu seama Leah. Nici n-ar fi avut cum să fie altfel. El se trezise pur şi simplu prins în acea conjunctură, graţie unei alegeri de moment, şi încerca să se adapteze. Se comporta întotdeauna corect faţă de oamenii din subordinea lui şi se străduia să-şi ascundă nemulţumirea de a fi silit să trăiască printre ei. În felul lui, chiar încerca să fie amabil. Vorbea puţin şi numai când avea ceva pertinent de spus. Leah aprecia asta la el. Nu se străduia să fie prietenos şi nu încerca să pară ceea ce nu era în realitate. Era rezervat şi cu toate că părea relaxat şi plictisit mai tot timpul, simţurile lui erau permanent în gardă.

Singurele momente când părea să fie el însuşi era atunci când se găsea numai cu ea. Deşi perfect conştientă de potenţialul lui, de natura ambiguă şi primejdioasă a firii lui, Leah ştia că mai era capabil şi de multă delicateţe şi bunătate…

— Dacă te mai uiţi la mine cu ochii ăştia mari şi pierduţi, s-ar putea să ne abatem de la program cu toţii, rosti el pe un ton scăzut, înapoindu-i burduful. Şi, crede-mă, nimic nu mă tentează mai mult în acest moment!

Leah tresări şi roşi. Murmură ceva în timp ce îndesa dopul la loc, se răsuci pe călcâie şi dispăru din raza lui vizuală, ca să nu-i dea idei.

În mai puţin de trei zile, soarta acestei lumi avea să fie pecetluită într-un fel sau altul. Bătălia care se anunţa avea să fie una cumplită. Oamenii Eliriei urmau să-şi dea viaţa pentru libertatea acelor pământuri, pentru ca rasa omenească să dăinuie.

Iar lor le ardea de zbenguit prin căpiţele cu fân!

Certându-se pentru atitudinea ei prostească, Leah porni spre peşteri. În cele două zile în care trecuse, stătuse prea puţin de vorbă cu tatăl ei. Regele îşi revenise, rănile i se vindecaseră în întregime şi, spre marea ei uşurare, nu-şi mai amintea aproape nimic din ororile cărora fusese supus în propriul său cămin. Ca şi cum, transferându-le ei, şi le ştersese complet din minte. Leah se bucura că se întâmplase aşa. Cunoscându-şi tatăl, ştiind ce fel de om era, povara umilinţelor îndurate l-ar fi strivit sub greutatea lor. Însă, cu toate astea, trupul lui continua să fie slăbit şi erau conştienţi cu toţii că n-avea să poată lupta alături de ei.

Ocolind tufele înalte de ferigă, Leah se trezi dintr-odată în faţa unei situaţii complet neaşteptate. Lângă pietrele acoperite de muşchi ce străjuiau malurile înalte ale cascadei, părinţii ei stăteau îmbrăţişaţi, sărutându-se cu patimă. Imaginea lor o lăsă fără grai: Neyra, zveltă şi elegantă în tunica ei scurtă, purpurie, cu părul curgându-i bogat pe spate şi făptura-i veşnic tânără şi plină de frumuseţe, tatăl ei, un om ajuns în toamna vieţii lui, cu părul alb şi faţa marcată de trecerea anilor. Contrastul fizic era izbitor, însă energiile lor se completau atât de armonios, strălucind într-un fel nemaiîntâlnit, care o încremeni. Niciodată nu-i mai văzuse astfel.

Neyra îi simţi prezenţa şi se desprinse din îmbrăţişare, întorcându-se spre ea.

Chipul îi era îmbujorat şi zâmbetul încurcat.

— Vă rog să mă iertaţi, bâigui Leah, făcând stânga împrejur. N-am vrut să vă deranjez...

— Leah.

Vocea caldă a mamei ei o opri şi fata oftă, răsucindu-se stingherită spre ei. Neyra veni spre ea, privind-o amuzată. Îi luă faţa între palme, aşa cum făcea încă de când era doar o copilă, şi o sărută uşor pe frunte, apoi pe fiecare sprânceană şi pe vârful nasului. Întotdeauna fusese o mamă bună, gândi Leah, tulburată. Fusese întotdeauna lângă ea. Sau aproape.

— Sentimentele mele pentru el nu s-au schimbat niciodată, şopti zeiţa.

— Ştiu asta…, începu Leah, susţinându-i privirea de un albastru uluitor.

— El e inima mea. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, singurul care mi-a dăruit vreodată momente de fericire neasemuită. Încă din clipa în care l-am întâlnit, am ştiut că-l voi pierde şi am păstrat această durere în inima mea, alături de sentimentele pe care i le port. E oare un gest egoist faptul că vrem să smulgem din ghearele necruţătoare ale timpului alte câteva momente, care şi aşa ne sunt numărate? … Peste trei zile, lumile pe care le cunoaştem vor înceta să mai existe sau se vor închide pentru totdeauna, izolându-ne unii de ceilalţi. Îl voi pierde şi te voi pierde şi pe tine odată cu el, indiferent care ne va fi soarta. De ce să nu ne bucurăm de clipele care ne-au mai rămas?

— Mamă, şopti Leah cu toată durerea tristei înţelegeri.

— Eşti o femeie îndrăgostită, surâse zeiţa cu blândeţe. Văd asta-n ochii tăi.

Leah roşi, plecându-şi privirea.

— Te face fericită?

— Aşa cred. Da, recunoscu ea, înălţându-şi privirea.

— Atunci bucură-te de ceea ce aveţi acum împreună. Indiferent cum se va sfârşi totul, mai bine să iei cu tine amintiri frumoase decât regrete târzii, nu crezi?

— Cine sunt eu să contest înţelepciunea zeilor? glumi fata.

— Atunci îmi vei asculta sfatul, zâmbi nemuritoarea, mângâindu-i părul cu duioşie, după care o îmbrăţişă strâns, şoptindu-i la ureche: îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru el şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta. Păstrează-ţi mintea limpede şi inima curată, pentru că în curând îţi vor fi puse la grea încercare. Se retrase şi o privi lung. Fii înţeleaptă şi preţuieşte fiecare clipă. Timpul nu se întoarce niciodată.

Şi, odată cu aceste cuvinte, zeiţa se mistui, lăsându-i singuri. Leah rămase nemişcată câteva momente, cugetând la vorbele ei, apoi se răsuci spre tatăl ei.

— Nu ţi-a fost niciodată greu? îl întrebă ea, apropiindu-se de el. Să ştii că nicicând nu va fi a ta pe de-a întregul, că va rămâne neschimbată în timp ce tu vei îmbătrâni?

— N-am spus niciodată că nu mi-a fost, recunoscu el, oftând. Am trăit uneori cu teama asta, conştient că anii mă vor transforma, că trupul mă va trăda, că ea… mă va părăsi, odată şi-odată. Dar n-a fost aşa. Am înţeles destul de târziu treaba asta. Fericirea noastră a fost una furată şi drămuită. Dar nu regret nici o clipă din tot ce a fost. Singurul meu regret este acela că n-am putut-o păstra tot timpul lângă mine, că pentru noi n-a existat niciodată un viitor. Dar asta este soarta. Oricum, mi-a dăruit mai mult decât am îndrăznit să sper vreodată.

— Dacă vom învinge, ea va pleca pentru totdeauna.

— Are vreo importanţă acest lucru? o întrebă el resemnat, privind spre cascadă cu un aer trist. Mai bine s-o ştiu plecată şi în siguranţă, decât să piară de mâna acelor creaturi nemernice. La noapte mă voi retrage în tabără, schimbă el vorba.

— Nu este nevoie să faci asta, protestă Leah. Ştii că…

— Nu, vreau să fiu alături de oamenii mei, se întoarse el s-o privească. Nu pot lupta alături de ei, dar vreau să fiu alături de ei. Au nevoie de mine. De fapt, cred că o fac acest lucru chiar acum. Eşti bună să mă conduci până acolo?

Zâmbind, Leah îi oferi braţul ei drept sprijin, ştiind că obosea destul de repede.

Porniră agale peste pajişti, înconjuraţi de lumina blândă a soarelui ce asfinţea, de aroma cimbrişorului sălbatic şi de ţârâitul întrerupt al greierilor adăpostiţi în ierburile înalte. Leah începu să-i povestească despre progresele oamenilor lui, despre modul în care securizaseră graniţele, despre cele două atacuri din partea liniilor inamice pe care le neutralizaseră cu succes. Şi-n tot acest timp se gândi la vorbele mamei ei.

Când îşi făcură apariţia, uralele izbucniră de pretutindeni. Tatăl ei îşi îndreptă spatele şi păşi semeţ printre elirieni, ca-n zilele de odinioară, vorbindu-le cu vocea sa fermă, încrezătoare şi plăcută.

Urmărindu-l, Leah fu din nou frapată de cât de mult îmbătrânise el în ultimele săptămâni.

## CAPITOLUL 28

La adăpostul întunericului, Leah îşi lepădă hainele pe malul râului şi intră în apele reci, lăsându-se să plutească în voie. Deasupra ei, cerul se întindea la nesfârşit, presărat de stele cu sclipiri de diamant. Luna, o felie îngustă, strălucea palid peste vârfurile copacilor.

Saul nu se întorsese încă din tabără. În ultimele două seri ajunsese întotdeauna târziu, mult după miezul nopţii, şi singura lui preocupare fusese să se înfrupte din ea, cu lăcomia cuiva flămând, ca şi cum hrana avea să-i fie drămuită sau luată în curând. Făceau dragoste cu pasiune şi disperare, dăruindu-se unul altuia cu o nesăbuinţă care-i lăsa epuizaţi, experimentând fără reţineri acea dimensiune a plăcerii pe care o descoperiseră atunci când niciunul dintre ei să fi fost pregătit să-i înfrunte

consecinţele. Abia dacă mai aveau timp să-şi vorbească şi el pleca întotdeauna înainte ca ea să apuce să se trezească.

Pe timpul zilei, Leah stătea departe de miezul pregătirilor, nevoită să vindece oamenii care se răneau din neatenţie în timpul antrenamentelor de peste zi. Când apăreau timpi morţi, Neyra se înfiinţa de îndată, lucrând cu ea la formula care avea să distrugă portalul. Zeiţa insista ca ea şi Saul să stăpânească amândoi ritmicitatea descântecului rostit în graiul vechi al celor de-a seamă cu ea, pentru a putea descătuşa energia dinăuntrul cuvintelor şi, implicit, din interiorul Pietrelor. Leah ştia cât de important era să pronunţe cuvintele corect şi să le imprime forţă în clipa rostirii lor. Dacă descântecul nu le izvora din inimă, dacă minţile nu erau perfect acordate una la cealaltă, dacă voinţa nu era aceeaşi pentru amândoi, atunci strădania lor avea să fie zadarnică. Trebuiau să acţioneze exact în momentul în care ziua se îngâna cu noaptea, într-un echilibru perfect, când cercul vechi se închidea şi altul nou urma să se deschidă. Câteva minute şi o sincronizare perfectă a minţilor şi inimilor lor.

Singurul lucru care putea măsura forţa şi corectitudinea descântecului era Piatra de la gâtul ei. Când formula magică era rostită cum trebuie, Piatra pulsa, însufleţindu-se, ca şi cum ar fi avut o inimă ascunsă în adâncul ei.

Saul fu cel care întrecu atât aşteptările ei, cât şi pe cele ale Neyrei. Avusese nevoie să audă de două ori descântecul pentru a-l memora, apoi o pusese să-l repete încă de două ori, însuşindu-şi detaliile legate de vibraţia care se năştea din versuri şi de modul în care acestea trebuiau pronunţate, oferindu-le pe loc o demonstraţie incredibilă a talentelor lui. Puterea lui de concentrare era uimitoare. Îl puseseră amândouă să-l repete şi de fiecare dată Piatra reacţionase la energia pe care vocea lui o năştea din vrajă.

Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să recupereze celelalte două Pietre. Strategia de luptă pe care o elaborase avea unele neajunsuri şi o mulţime de „dacă”.

Confruntarea urma să aibă loc în apropierea Cetăţii Albe, pe o câmpie situată în nord, dincolo de pădure. După părerea ei zona era prea deschisă şi primejdioasă din mai multe puncte de vedere, dar Saul insistase asupra acestui câmp de luptă. Era esenţial să ademenească cât mai mulţi dintre luptătorii lui Nemeth în afara zidurilor şi să slăbească apărarea din interior. Saul, împreună cu Utgard şi Lyam aveau să se strecoare înăuntru pentru a pune mâna pe Pietre. Leah era singura dintre ei care n-avea să participe direct la luptă. Conveniseră cu toţii, spre marea ei nemulţumire, ca Freya să o transporte în zorii zilei pe piscul Muntelui Sacru şi ea să aştepte acolo, lângă portal, sosirea lui Saul.

O stea se prăbuşi din imensitatea cerului, trasând o traiectorie luminoasă în urma ei, pentru a muri în neant. Undeva, un suflet murea pentru a face loc unui altul, care se năştea. Asta spuneau bătrânii. Un cerc se închidea pentru a face loc altuia.

Oftând, Leah îşi aduse picioarele sub ea şi scoase un strigăt surprins când Saul o cuprinse în braţe pe la spate, lipindu-şi trupul cald şi gol de al ei.

— N-am vrut să te sperii, îi şopti el la ureche, răsucind-o încetişor cu faţa spre el. Mă aşteptam să te găsesc dormind. Eşti îngrijorată pentru ziua de mâine.

Ochii lui erau obosiţi şi zâmbetul doar o umbră.

— Încerc să nu fiu. Ai mâncat?

— Da. Unul dintre fermieri a sacrificat cinci viţei din turma sa, iar altul câţiva miei. I-au fript la proţap. Ţi-am adus şi ţie câte ceva. În timp ce vorbea, îi dădu părul pe spate, dezgolindu-i pielea delicată a umerilor, apoi se aplecă şi-şi lipi buzele fierbinţi pe locul de îmbinare dintre umăr şi gât. M-a bântuit o plăsmuire a minţii întreaga zi. Te-am văzut acum câteva ore înotând sub cerul nopţii. Exact aşa. Şi m-am văzut făcând dragoste cu tine.

— Poate că n-a fost tocmai o fantasmă, oftă ea, înfiorându-se.

— Asta mi-ar plăcea şi mie să cred, şopti el, mozolindu-i lobul urechii şi stârnindu-i fiori prin tot trupul.

— Poate că ar trebui să ieşim. N-aş vrea să ne înecăm tocmai acum. Ar fi… chiar stupid.

— Ai încredere în mine, îi ceru el cu o voce răguşită, strecurându-şi mâinile spre şoldurile ei şi ridicând-o spre el. O să-ţi placă…

Leah oftă din nou, prelung şi întretăiat, golindu-şi mintea de orice gând şi abandonându-se în întregime lui.

Se treziră cu puţin înainte ca prima geană de lumină să mijească la orizont. Liniştea din jur se unduia sub foşnetul vântului molcom care se strecura prin frunzişul copacilor. Deasupra, cerul era lipsit de nori, anunţând o zi frumoasă şi calmă.

Leah îşi strânse genunchii la gură şi privi fix jarul care dădea să moară. În acea zi, aveau să supravieţuiască întunericului… sau să moară încercând să smulgă triumful din mâinile lui. Oamenii ei aveau să-şi verse sângele şi să cadă pentru a salva soarta lumii lor. Dacă norocul avea să le zâmbească, atunci soarele avea să apună în acea zi într-o lume eliberată de umbre şi suferinţe. Lângă ea, Saul se mişcă uşor.

— Trebuie să ne îmbrăcăm, rosti ea fără să se întoarcă.

— Mai este încă timp, se auzi răspunsul lui.

Saul se întinse şi-i masă umerii încordaţi, apoi îi ridică părul lung şi ciufulit, sărutându-i ceafa îngustă, sfârşind prin a-şi înfige dinţii în ea.

— Saul! Nu avem timp pentru…, se auzi protestul ei slab.

— Ba cum să nu avem? replică el, şi Leah îi simţi buzele pe ceafă curbându-i-se într-un zâmbet moale. S-ar putea ca asta să fie ultima noastră clipă împreună. Vino.

Chemarea lui plină de tandreţe o făcu să-şi rezeme spatele de el şi să închidă ochii, oftând. Mâinile lui îi cuprinseră sânii goi, masându-i leneş, până când vârfurile lor se întăriră. Stârnită, Leah îşi răsuci capul şi gurile li se întâlniră. Continuând s-o sărute, Saul o răsuci şi o trase spre el, lungindu-se şi aducând-o deasupra lui.

Când Leah îl absorbi în trupul ei, simţi tăişul plăcerii săgetându-l până-n măduva oaselor. Pierdut, drogat de aroma trupului ei, se lăsă pentru câteva momente pradă delirului, în timp ce şoldurile ei se legănau devastator deasupra lui. Plăcerea vibra în ea, făcând-o să tremure, pe măsură ce creştea în intensitate. Se apropia de orgasm şi el strânse din dinţi, luptându-se cu necesitatea imperioasă de a o urma. Îi simţi energia înconjurându-l, încercând să se contopească cu a lui, dar de data aceasta se închise complet în faţa ei.

— Saul? murmură ea, derutată. Demonul deschise ochii şi o privi fix, cu o expresie perfect lucidă.

— Îmi pare rău, rosti el încet.

Leah nu apucă să vadă pumnul cu care o pocni rapid şi nimicitor în bărbie. Lumea îi explodă în faţa ochilor, în timp ce se prăbuşea inconştientă şi moale deasupra lui. Saul rămase câteva momente nemişcat, luptându-se să-şi normalizeze suflul, apoi o împinse uşurel într-o parte şi se ridică.

Preţ de aproape un minut, nu făcu decât s-o privească, concentrându-se, ucigând rând pe rând sentimentele care-l legaseră de ea. Nu avea să lase nimic în urma lui, nici o slăbiciune, nici o amintire. Era important să facă asta, deşi durerea renunţării şi a efortului depus îl sfâşiară în bucăţi.

După care se puse în mişcare. Îi smulse Piatra de la gât, vârând-o la cingătoare alături de amuleta primită în dar de la zei, şi se îmbrăcă grăbit. Îi trase cu mişcări iuţi tunica de luptă, după care îi legă mâinile şi gleznele cu două şuviţe groase de piele, şi-i astupă gura cu un căluş. Fermecă nodurile, pentru mai multă

siguranţă, apoi o luă pe sus şi păşi în mijlocul poienii, în lumina palidă a răsăritului.

Încordându-şi toate puterile, o aruncă în sus cât putu de mult. În clipa următoare, grifonul îţi deschise aripile, înălţându-se şi recuperând din zbor trupul leşinat al tinerei femei.

Cu vrăjitoarea în gheare, se roti de două ori deasupra peisajului de o frumuseţe ireală, după care viră spre est, îndreptându-se spre Cetatea Albă.

Leah îşi reveni treptat şi primul lucru de care fu conştientă fu durerea care-i pulsa în falcă, radiindu-i spre pomete. Nedumerită şi confuză, întredeschise pleoapele. Zări ca prin ceaţă un perete lung, acoperit de lespezi întunecate, şi-i trebui câteva secunde ca să înţeleagă că ceea ce vedea era o podea de piatră. În clipa următoare deschise ochii brusc, dându-şi seama unde era.

În sala tronului din cetatea de scaun al Eliriei, în care altădată domnea fastul şi strălucirea, acum se instalase dezordinea şi mizeria. Şi nu era singură. Vocile veneau din partea cealaltă a încăperii şi inima îi tresări cu putere când o recunoscu pe cea a lui Saul.

Refuzul o izbi chiar în momentul în care îşi ridică privirea. În tronul tatălui ei se afla un bărbat înveşmântat în purpura regală. Faţa lui era suptă şi plină de riduri, lipsită de expresie, însă ochii albaştri aveau o privire îngheţată şi pătrunzătoare. De o parte şi de alta a tronului se aflau câte opt gărzi, înarmate până-n dinţi şi perfect nemişcate, de parcă cineva i-ar fi împietrit în acea poziţie. Saul stătea în picioare în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept într-o atitudine relaxată. Zâmbea într-un fel care o făcu pe Leah să tresară.

— Ai făcut o treabă excelentă, zâmbi Nemeth viclean, mângâind aproape cu veneraţie cea de a treia Piatră, pe care o studia în lumina blândă care pătrundea prin ferestrele înalte şi boltite.

— Sunt îngrozitori de naivi, veni răspunsul plictisit al cameleonului.

— Aş fi preferat totuşi să-mi fi spus dinainte ce aveai de gând să faci. Nu-mi place când sunt sfidat şi este cu atât mai supărător când acest lucru vine din partea ta.

— Niciodată nu am fost adeptul servilismului şi al regulilor tale, replică Saul sec. Şi la fel de bine ştii că dintre toţi lingăii care te înconjoară, eu sunt de departe cel mai apt pentru a-ţi sta alături. Eu eram singurul capabil să-ţi aducă Piatra, altfel ai fi ratat această zi şi ultima şansă de a-ţi vedea visul cu ochii. Pe asta ai şi mizat când m-ai trimis după această Păstrătoare. Şi am făcut-o în felul meu. Niciodată nu ţi-am dat vreun motiv să te îndoieşti de mine, aşa că n-o fă nici acum. Ai Piatra, ai sângele de care este nevoie pentru a deschide portalul şi un univers întreg care aşteaptă să ţi se aştearnă la picioare.

Bătrânul demon îi aruncă o privire sfredelitoare, dorindu-şi să-i poată sonda mintea, măcar odată.

— Da, într-adevăr, confirmă Nemeth, rânjind larg, cu o încântare malignă. Până la amiază, oştile noastre vor nimici până la ultimul suflet această şleahtă de nesăbuiţi, care-au crezut că mă pot sfida şi că-mi pot ţine piept. Se pare că micuţa ta Păstrătoare a început să se dezmeticească, adăugă el, schiţând o mişcare imperceptibilă cu bărbia în direcţia captivei.

Saul se răsuci uşor pe călcâie şi aruncă o privire placidă tinerei femei, care se ridicase în şezut şi se uita la el cu ochi mari, plini de durere, şoc şi ură. Atât de multă ură, jubilă el, păşind agale spre ea.

Vânătaia care i se întinsese de-a lungul mandibulei pălise, fiind în curs de vindecare. Lăsându-se pe vine, Saul îşi strecură un deget pe sub legătură, trăgându-i căluşul în jos şi eliberându-i gura. Scuipatul ei îl luă prin surprindere, nimerindu-l sub ochiul stâng.

— Vierme netrebnic ce eşti! Laş trădător…

Saul îşi şterse tacticos obrazul, privind-o cu ochi reci. În clipa următoare o pocni peste faţă cu putere, măturând-o la podea.

Leah se lovi cu tâmpla de lespezi, pierzându-şi pe jumătate cunoştinţa. Amorţită de durere, strânse din dinţi, Înghiţindu-şi hohotele neputincioase de plâns.

Era un coşmar, gândi ea, în timp ce râsul găunos şi plin de încântare a lui Nemeth reverbera în sala tronului. Crezuse în el, îi dăruise inima ei… iar el o trădase! …

Plănuise asta de la bun început, îşi dădu ea seama. Totul nu fusese decât un plan morbid, executat abil, cu sânge rece, de o cruzime înfiorătoare, şi care-şi atinsese scopul din plin. O înşelase, o făcuse să creadă nişte minciuni oribile şi o atrăsese în acea cursă monstruoasă…

Îl văzu ridicându-se şi întorcându-i spatele cu nepăsare. Orbită de furie şi de durere, Leah zvâcni spre el, dar ceva o trase cu forţă îndărăt, strivindu-i laringele. Ateriză în fund cu o bufnitură seacă, dându-se de-a berbeleacul peste cap, sufocându-se, şi-şi dădu seama cu întârziere de faptul că avea în jurul gâtului o ceva care o ţinea în loc.

Înnebunită, se răsuci pe spate şi văzu lanţul greu prins cu un belciug de perete, ale cărui zale se întindeau spre gâtul ei. Mâinile şi gleznele îi erau strâns legate cu şnururi de piele, care-i intraseră adânc în carne. O legaseră ca pe un câine. Umilinţa aproape o frânse în două. Nu-şi putu reţine vaietul de deznădejde care-i izvorî de pe buzele însângerate.

— Ah! O fire plină de temperament, aprecie Nemeth, aplecându-se uşor în jilţ şi privind-o cu interes.

— Într-adevăr.

Tonul cameleonului era plat, lipsit de inflexiuni, lucru care atrase atenţia demonului care şedea pe tron.

— Ai avut-o deja, zâmbi Nemeth, cu ochii strălucindu-i de interes.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

— Mi-a alungat plictiseala, rânji Saul cu insolenţă. Inocenţa poate fi uneori… atât de suculentă! schiţă el un gest batjocoritor.

— Da, într-adevăr! surâse Nemeth, dându-i dreptate. Şi spui că ştii unde este văgăuna în care se ascund aceşti nerozi? îl chestionă el, în timp ce potrivea nestematele în poala lui, astfel încât muchiile acestora să se îmbine, formând un cerc perfect.

— Da. Dacă se vor retrage din calea noastră, îi vom vâna în peşteri ca pe nişte şobolani. Ştiu exact unde sunt acele văgăuni. Îi vom nimici până la ultimul.

— Excelent, îşi ridică Nemeth privirea spre el. Atunci a sosit vremea să ne pregătim, propuse el, ridicându-se greoi din jilţul sculptat în marmură. Ziua de azi marchează începutul unei noi ere. Iar noi vom fi stăpânii ei. Vreau să asist la spectacol.

Zdrobită de durere, Leah se ridică în genunchi, adunându-şi ultimele puteri şi aruncându-le cu toată voinţa ei în direcţia lor. Energia dinăuntrul ei năvăli ca un uragan şi se propagă nimicitoare de-a lungul zalelor metalice, făcându-le să scrâşnească cu un sunet ascuţit, vibrant. Dalele de piatră se fisurară sub ea, crăpăturile întinzându-se rapid, ca o reţea, de-a lungul întregii podele. Sala vui asurzitor, trepidând sub tălpile demonilor. Leah fu săltată-n sus de suflul acelei forţe necontrolate şi proiectată-n zidul de piatră de care era încătuşată. Nodurile legăturilor de la încheieturile ei trosniră şi dinţii îi clănţăniră în gură cu zgomot în momentul în care se izbi de perete. Ateriză în genunchi, durerea cărnii strivite tăindu-i respiraţia. Avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să înţeleagă faptul că nu mai putea face nimic. În clipa în care i se făgăduise acelui demon, pe stânca sacră a zeilor, cuvântul ei fusese cel care o osândise pe ea şi pe toţi cei pe care jurase să-i apere de această molimă cumplită. Se condamnase pe veci. Şi pe ei, odată cu asta.

— Este atât de puternică! se auzi chicotitul găunos şi plin de fascinaţie a celui care zămislise vrăjitorul ce adusese sfârşitul lumii ei, în timp ce se apropia de ea, studiind-o cu ochi reci, de

reptilă. Puterile ei sunt mari şi însemnate, şi ura ei… ooh, atât de minunată! închise el ochii, inhalând aerul cu nesaţ, de parcă sar fi delectat cu aroma unui parfum seducător. În locul tău, eu m-aş gândi de două ori înainte de a o păstra, i se adresă el lui Saul, privindu-l viclean.

— Îmi asum riscul, declară cameleonul cu un rânjet uşor.

— Totuşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că ar fi o achiziţie nemaipomenită. Avem nevoie de sânge proaspăt. Crezi că ai putea s-o atragi de partea noastră?

— Va fi nevoită s-o facă dacă vrea să rămână în viaţă, replică demonul cu nepăsare, arcuindu-şi o sprânceană zeflemitoare spre ea.

— Niciodată, rosti vrăjitoarea cu o voce slabă, săltându-se cu greutate în capul oaselor, privindu-i amorţită de durere, oroare şi neputinţă. Niciodată, repetă ea, clătinând încet din cap.

— Niciodată poate fi… atât de relativ! replică Saul, râzând amuzat şi gesticulând într-o doară, ca şi cum ideea i se părea de-a dreptul ridicolă.

Leah îl privi pe cel care ar fi putut fi salvarea tuturor şi nu fusese, şi-şi începu cel din urmă descântec, în timp ce lacrimile îi brăzdau chipul palid, ştiind că în interiorul acelor legături încă-şi mai putea folosi puterile. Nu exista decât o singură cale prin care-i mai putea opri.

Nu există biruinţă fără sacrificiu. Îi voiau sângele şi viaţa, pentru a putea deschide Poarta. Ei bine, puteau să aştepte asta mult şi bine! Pentru că sângele şi viaţa ei îi aparţineau numai şi numai ei!

— Mă-mbrac în foc, mă-mbrac în vânt, mă-mbrac în ploaie şi pământ! Renunţ acum, cu jurământ, la al luminii sacru legământ! Las tot ceea ce am fost şi încă sunt! Voi, cei care priviţi, şi la al meu sânge râvniţi, cenuşă-n locul lui primiţi! Viaţa, ce dragă mi-a fost, nu se va pierde fără rost! …

Saul se holbă o clipă la ea, apoi se făcu livid, blestemând printre dinţi, în timp ce vocea ei se ridica melodioasă şi ritmată, imprimând forţă descântecului pe care-l ţesea. Aerul, stârnit de vraja ei, se învolbură cu un oftat, trecându-şi degetele nevăzute prin părul ei, făcându-l să se ridice şi să fluture în jurul ei ca nişte panglici de satin.

Ştia ce anume se pregătea ea să facă şi mai ştia că nu exista decât un singur mod prin care o putea împiedica să-şi ducă intenţia până la capăt. Atunci când ultimul cuvânt avea să fie rostit, sufletul ei avea să-i părăsească trupul pentru totdeauna.

Păstrătoarea îşi invoca propria moarte.

## CAPITOLUL 29

— Opreşte-o! urlă Nemeth, dezvelindu-şi colţii înfuriat, în timp ce puterile lui, stârnite de mânie şi teamă, zgâlţâiau podeaua încăperii. Opreşte-o acum!

— O voi opri, făgădui Saul încet, cu ochii lipiţi de faţa lipsită de orice expresie a vrăjitoarei.

O clipă mai târziu, sabia primită-n dar de la zei i se materializă în mâna dreaptă şi, continuând s-o privească în ochi pe femeia care-i făcuse praf toate planurile meticulos gândite, îşi decapită tatăl printr-o mişcare fluidă, aproape elegantă.

Preţ de o clipă, totul rămase încremenit într-o nemişcare stranie. Apoi scena căpătă dimensiunile unui vis. Sau a unui coşmar.

El se mişca cu o asemenea viteză încât aproape că nu putea fi urmărit. Sărea cu o agilitate incredibilă, mişcându-se printre gărzi şi decapitându-le din mers. Niciodată nu-l văzuse deplasându-se astfel. Anihilase zece din cei şaisprezece demoni care constituiau garda personală a lui Nemeth, când restul demonilor se dezmeticiră din şoc. Lamele sclipiră mortal, la unison, şi Saul se trezi încercuit.

— Trădătorule! mugi una dintre gărzi, năpustindu-se turbată asupra lui.

— Mda, mi s-a mai spus asta şi-nainte, zâmbi el sec, păşind lateral, ferindu-se de tăişul sabiei în ultima secundă, pentru aşi luneca propria lamă peste grumazul acestuia.

Ştia că totul era o chestiune de timp şi de noroc până când aveau să se năpustească restul gărzilor în sala tronului. Lucră rapid şi eficient, isprăvind treaba în mai puţin de un minut. Apoi veni şi se lăsă pe vine în faţa ei, tăindu-i legăturile de la mâini în timp ce-o bombănea:

— Ar fi trebuit să-mi închipui c-o să-mi faci greutăţi. Am fost avertizat, fireşte, dar nu m-am gândit că o să fii chiar atât de tâmpită. Îmi vine să te sugrum, idioata naibii! Ce mama naibii a fost în mintea ta?! …, mârâi el enervat la culme, înşfăcând-o de gât şi trăgând-o spre el pentru a-i strivi buzele sub un sărut brutal, în care se amestecau teama şi supărarea.

Atinse zgarda de la gâtul ei, care plesni cu un zgomot înfundat, apoi crestă legăturile de la picioarele ei. Prinse sunetul paşilor care venea din direcţia coridorului şi o săltă în picioare fără menajamente, pornind hotărât spre una dintre ferestre, aproape târând-o după el. Se opri doar atât cât să culeagă cele trei Pietre împrăştiate pe podeaua crăpată şi mânjită de sânge.

O împinse spre pervazul lat şi o răsuci spre el. Ochii lui ardeau. Ai ei erau holbaţi, cu pupilele dilatate de şoc.

— O să ne îndreptăm spre portal ca să mântuim cu povestea asta odată pentru totdeauna. E clar?

Leah deschise gura, dar constată că vocea îi pierise. Dădu scurt din cap, năucită. Nu mai înţelegea nimic. Nu mai ştia ce să creadă. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că el retezase fără nici o ezitare capul coşmarului care se abătuse asupra Eliriei, rapid şi eficient, fără să clipească…

De partea cui era el?! …

În clipa următoare, o săgeată şuieră ascuţit pe lângă urechea lui, ratându-l milimetric. Saul aruncă o privire îngustată peste umăr, strângând din dinţi. Demonii năvăleau în sala tronului urlând, aproape călcându-se în picioare. Se văzu nevoit să se adapteze noilor circumstanţe.

— Ai încredere în mine, zise el, şi-i făcu vânt prin fereastră.

Leah nu avu timp nici măcar să ţipe în timp ce se prăvălea în gol. Marginea lată a parapetului se apropia vertiginos de ea, cerându-i hămesită trupul şi, pe când se gândea că avea să moară stupid, zdrobită de pietre, ceva o înhăţă din spate, oprindu-i căderea şi smucind-o în sus, într-o mişcare legănată care-i aduse stomacul în gât. Peisajul începu să se perinde cu viteză pe sub ea şi fata riscă o privire peste umăr.

De data aceasta se preschimbase într-o pajură uriaşă, cu penajul ca focul, ce spinteca aerul cu o viteză de-a dreptul impresionantă, îndreptându-se în direcţia munţilor. Pădurea se derula ameţitor pe sub ei, dându-i o stare cumplită de greaţă. N-avea să vomite, îşi jură ea.

Îşi încleştă fălcile cu încăpăţânare, evitând să se mai uite în jos. Însă făcu imprudenţa să privească spre cetate.

În spatele lor, la câteva sute de metri, ceva negru se apropia de ei, micşorând distanţa. Leah clipi, încercând să-şi limpezească privirea. Erau vulturi, zeci de vulturi negri… Nodul de greaţă din gât i se transformă în groază pură. Făcu un efort să şi-l înghită şi îşi răsuci gâtul spre el. Aripile acelea imense loveau aerul cu o lentoare plină de graţie, propulsându-i înainte într-un balans continuu, care avea un efect traumatizant asupra stomacului ei. Anvergura lor le asigurau o deplasare rapidă, dar nu într-atât de rapidă încât să păstreze o distanţă constantă faţă de stolul acela ucigător.

Dădu să-i strige că erau urmăriţi, când el schimbă brusc direcţia, pliindu-şi aripile pe lângă trup, şi intră într-un picaj demenţial drept spre pădurea de sub ei. Leah închise ochii şi începu să se roage, sperând că el ştia ce făcea.

Saul îşi deschise aripile la câţiva metri deasupra copacilor, planând în căutarea unui loc în care să aterizeze. Frunzişul se întindea ca o mare verde sub ei, dar pădurea era atât de deasă încât nu avu alte opţiuni decât să-şi dea drumul la nimereală, blestemând faptul că nu luase în calcul şi această posibilitate.

Ochi o zonă în care arborii păreau mai rarefiaţi şi plonjă în direcţia respectivă. Cu o clipă înainte să se strecoare printre ei, îşi aduse aripile în faţă, închizându-le şi adăpostind-o pe Leah în interiorul lor.

Simţi crengile izbindu-l din plin, impactul dur răsucindu-l la aproape o sută optzeci de grade, apoi ateriză pe spate cu o bufnitură care-i dislocă umărul şi-i rupse două coaste. Durerea fulgerătoare îi împăienjeni privirea şi preţ de câteva secunde, nu fu în stare să se mişte şi nici să respire. Deasupra lui, Leah se foi ameţită, ridicându-şi chipul albit de şoc spre el.

— Eşti rănit, bolborosi ea, rostogolindu-se într-o parte.

Saul nu făcu decât să înjure, ridicându-se anevoie în şezut, simţind că i se face greaţă. Deasupra lor, fâlfâitul asurzitor de aripi îl făcu să strângă din dinţi şi-l determină să se salte în picioare. Lumina pălise simţitor, semn că eclipsa începuse. Trebuiau să se grăbească.

— Să mergem, gâfâi el, săltându-se pe picioarele nesigure şi întinzându-i o mână.

Leah îl privi lung. Din nas îi curgea sânge şi stătea aplecat într-o parte, pentru a-şi proteja coastele rănite, în timp ce respiraţia îi ieşea din piept şuierătoare.

— Poţi să te tămăduieşti singur?

— N-avem timp de doftoriceli! se răsti el. Dacă nu ne mişcăm repede de aici, o să dăm de dracu'!

— Cât timp îţi ia să-ţi bagi umărul la loc şi să-ţi sudezi coastele? insistă ea, fără să se urnească.

— Nu destul ca să putem scăpa nevătămaţi din calea lor…

— Pe naiba, nu! mârâi ea, răsucindu-se în loc şi aruncându-şi mâinile cu hotărâre înspre cer.

Lumina izbucni din trupul ei puternică şi strălucitoare precum soarele. Saul închise ochii în aceeaşi clipă în care ţipetele ascuţite ale păsărilor sfâşiară văzduhul. Leah îi oferea timp.

Trăgând adânc aer în piept, Saul se apropie de trunchiul gros al unui arţar şi, luându-şi avânt, îşi propti umărul în el, vârându-şi-l la loc în articulaţie. Durerea îi merse până-n creieri şi-i înmuie genunchii. Se întoarse şi se rezemă cu spatele de copac, blestemând, în timp ce picioarele-i cedau sub el. O privire aruncată în direcţia ei îl asigură de faptul că Leah avea să-i mai ţină în loc câteva minute. Nici nu avea nevoie de mai mult. Respirând profund, se concentră asupra coastelor făcute zob.

Întoarsă cu spatele la el, Leah se lupta să menţină constant nivelul energiei acelui scut strălucitor, care se întindea de jur împrejurul lor pe o distanţă de câteva sute de metri. Simţea atacurile înverşunate ale păsărilor, care se repezeau orbeşte înspre ei, străduindu-se să străpungă bariera de lumină, ţipând înfiorător de fiecare dată când aceasta îi respingea.

Erau atât de mulţi! gândi ea, refuzând îndârjită să lase frica să-i pătrundă în minte. Şi printre ei se numărau şi câţiva înzestraţi cu darul întunecat al magiei. Aceia aveau să fie cei mai răi…

— Lasă-i să vină! şopti Saul din spatele ei, punându-i o mână pe umerii încordaţi.

Leah mai pompă o nouă şarjă de energie, descântând-o în clipa în care-i ţâşni din vârful degetelor. Braţele o dureau cumplit atunci când le lăsă în jos, dar cel puţin le dăduse de furcă urmăritorilor.

Când se răsuci spre el, gata s-o ia din loc, inorogul o aştepta. Inima ei bătu mai repede în timp ce-l încăleca, lipindu-se de el şi înconjurându-i grumazul cu braţele. Animalul se încordă,

înălţându-se şi lovind aerul cu copitele din faţă, apoi o zbughi ca un fulger printre copaci, galopând întins spre inima pădurii.

Muntele Sacru îşi ridica vârfurile maiestuoase şi înzăpezite deasupra lor, scăldat în lumina stranie a acelei zile, înconjurat la poale de pajişti bogate în ierburi de leac şi flori plăcut mirositoare. Frumuseţea lui sălbatică îi tăia respiraţia de fiecare dată când îl privea. Era pentru prima dată când Leah păşea pe stâncile lui, fără să îngenuncheze şi să aducă ofrande zeilor.

În adâncul pădurii, demonii le pierduseră urma pentru o vreme, apoi le-o adulmecaseră din nou şi de atunci îi vânau fără contenire, preschimbaţi în lupi a căror ochi ardeau flămânzi, cu ură. La un moment dat, Rogan li se alăturase, galopând lângă ei şi asigurându-se că erau în regulă, ca apoi, spre marea ei deznădejde, să facă stânga împrejur şi să se năpustească drept în mijlocul haitei din spatele lor. Singurul lucru pe care putuse să-l facă fusese să-şi trimită o parte din forţe spre el, ca să-l apere, şi să se roage pentru el.

Sub ea, inorogul tremură şi Leah îl descălecă, ştiind că de acum încolo drumul se îngusta. Poteca devenea înşelătoare, abruptă şi presărată cu stânci ascuţite. Pe vreme rea, acel munte se transforma într-o capcană a morţii.

Saul îşi recăpătă forma şi aruncă o privire încordată spre haita numeroasă care traversa păşunea în salturi lungi, mârâind înfundat din gâtlej.

— Or să ne ajungă, şopti Leah, încremenită, realizând abia acum cât de mulţi erau în realitate.

Mica fâşie de pământ de la baza stâncilor se umpluse de trupurile zbârlite ale fiarelor, şi alţii continuau să apară din spatele copacilor. La cincizeci de metri sub ei, primul lup sări pe o stâncă, dezvelindu-şi colţii.

Saul rânji, cu ochii în ochii lui, recunoscându-l pe unul dintre generalii tatălui său. Ridică în sus braţul cu lentoare, apoi îl lăsă jos, lansând semnalul. Văzduhul vibră sub ploaia argintie care

izvorî din direcţia copacilor, în timp ce driadele se materializau din trunchiurile lor, lansându-şi săgeţile necontenit, una după alta. Lupul care şezuse mai înainte pe stâncă se prăbuşi, cu grumazul străpuns de o săgeată argintie, care se topi şi dispăru în carnea lui. Demonul scoase un horcăit, apoi trupul îi fu cuprins de convulsii. Câteva secunde mai târziu nu mai rămăsese din el decât un morman de carne tocată şi resturi de blană, într-un amestec dezgustător, fără nici o formă, care-l făcu pe Saul să înghită-n sec. Trebuia s-o ia din loc, dacă nu voia ca una dintre afurisitele alea de săgeţi să-l nimerească din greşeală, gândi el, cutremurându-se involuntar.

Văzduhul se umpluse de răcnetele animalelor rănite. Oamenii regelui năvăleau urlând pe pajişte, decapitând fiarele din mers. Zeii se materializară în mijlocul demonilor, mişcându-se ca nişte fulgere. Haita se separă în două. O parte din demoni îşi recăpătară forma şi se năpustiră asupra atacatorilor, cu armele scoase, cealaltă se avântă spre stânci.

Leah făcu ochii mari, buimăcită. Ce căutau nimfele aici? … Ce căutau oamenii tatălui ei aici? Şi zeii! … Atât de mulţi zei!

Conform planului, ar fi trebuit să se afle cu toţii în apropierea cetăţii, dând bătălia finală… Dădu să-l întrebe pe Saul, dar el o luă de mână şi o trase spre poteca îngustă. Începură să urce muntele, deplasându-se grăbiţi şi lăsând în urmă scena bătăliei. Ajunseră în spatele unei stânci înalte şi cotiră după ea, nimerind în mijlocul unui grup de oşteni, conduşi de Lyam.

Căpitanul le ieşi înainte, cu sabia trasă deja din teacă, salutându-i zâmbitor:

— Te-ai descurcat foarte bine, generale, îl felicită el pe Saul. De aici ne ocupăm noi de ei.

— Succes, le ură Saul, luând-o pe Leah de cot şi făcându-i vânt spre poteca care şerpuia mai departe, printre stânci.

Străbătură câţiva metri deja când ea îşi reveni din stupoare.

— Au ştiut că venim, murmură ea. Au ştiut cu toţii… numai eu nu!

— Am procedat aşa cum am crezut că este cel mai bine pentru toată lumea, replică el, ridicând din umeri cu nepăsare. Era imperios necesar şi vital ca tu să nu cunoşti această parte a planului.

— Era vital ca eu să nu…, începu ea, dar vocea i se frânse şi nervii îi cedară. Ticălos arogant ce eşti! izbucni ea. Ştii ce am crezut, ce am simţit când te-am văzut acolo, comportându-te aşa cum ai făcut-o, de parcă nimic nu ar fi contat?! …

— Da, ştiu.

— M-ai minţit! M-ai făcut să cred tot ce este mai rău. M-ai… lovit…, şopti ea cu o voce îndurerată.

— Da, aşa am făcut.

Recunoaşterea lui calmă o făcu să-şi iasă din minţi. Se năpusti asupra lui, dezechilibrându-l, şi începu să-l lovească cu pumnii la nimereală.

Saul reuşi să se redreseze şi s-o imobilizeze cu un mare efort, înainte ca ea să-i împingă pe amândoi în prăpastia care se căsca în spatele lui.

— Te urăsc! N-am să-ţi iert asta niciodată! M-auzi? … Niciodată!

— Perfect! scrâşni el, cu ochii scăpărând de furie. Urăşte-mă, dacă asta te face să te simţi mai bine. Dar avem o treabă de făcut. Trebuie să ajungem sus, în vârf, şi asta cât mai repede. Fiecare clipă irosită înseamnă viaţa unui om de-al tău. Aşa că nemulţumirile tale personale pot să mai aştepte, meroween!

Leah îi aruncă o privire crâncenă, încetând să se mai zbată.

— Dă-mi drumul! Damnatul ezită.

— Am zis să-ţi iei mâinile împuţite de pe mine!

Saul îşi slăbi strânsoarea braţelor şi făcu prudent un pas îndărăt, cu palmele ridicate în sus. Leah îi mai aruncă o ultimă privire pârjolitoare, apoi începu să urce, furia şi mânia dându-i forţe noi.

## CAPITOLUL 30

Patruzeci de minute mai târziu, păşiră pe platoul din vârful muntelui, sub vântul biciuitor şi rece al înălţimilor. Lespedea netedă de culoarea fildeşului trona în mijlocul acestuia, bătută de vânturi şi ploi. Lumina zilei scăzuse simţitor, prelungind umbrele. Ziua se îngâna acum cu noaptea.

Saul se apropie de portal, studiindu-l curios. Era o piatră înaltă cam de zece palme, circulară, perfect şlefuită, la fel de fină ca obrazul unui prunc. Un brâu lat cam de patru degete fusese trasat la marginea ei, iar în interiorul acestuia fuseseră săpate cu eleganţă, în graiul vechi, cuvintele Profeţiei. În centrul acelui disc se afla o adâncitură circulară şi el scoase pietrele de la brâu, punându-le pe marginea stâncii. Apoi îşi ridică privirea spre Leah.

Figura ei era liniştită, iar ochii, calmi şi hotărâţi.

— Eşti pregătită? o întrebă el, inspirând încet.

— Toată viaţa am fost pregătită pentru acest moment, răspunse ea încet, înălţându-şi ochii spre cer. Soarele se afla exact în punctul în care trebuia să fie, conturul lunii suprapunându-se perfect deasupra lui. Eclipsa era în faza de maxim. E timpul, rosti ea, aţintindu-şi privirile inexpresive asupra lui.

Saul aprobă fără să zâmbească.

Leah întinse mâinile deasupra pietrelor, potrivindu-le una cu cealaltă, apoi se aşeză cu grijă în lăcaşul lor. Închise ochii şi rosti de trei ori descântecul, activându-le. La început, lumina pulsă încet în fiecare piatră, apoi acestea începură să vibreze, unindu-şi energiile. Marginile li se sudară, formând întregul, apoi lumina izvorî din miezul lui într-un şuvoi irizat, înălţându-se la aproximativ un metru deasupra portalului. Poarta se activă la

nici doi metri distanţă de ei, un punct de lumină albă, strălucitoare, care începu să se lărgească din ce în ce mai mult.

Leah deschise ochii şi privirile li se întâlniră peste lespedea de piatră. Expresia de pe faţa lui era indescifrabilă, însă îi desluşi emoţia din adâncul ochilor. Schiţând un zâmbet slab, întinse mâna şi cuţitul ritualic, cu mânerul din os, se materializă în palma ei.

— Sunt gata dacă şi tu eşti.

El se scărpină în cap, ezitând.

— Nu eşti câtuşi de puţin curioasă cum o fi lumea de dincolo? o întrebă damnatul cu un aer nevinovat, schiţând un gest cu bărbia în direcţia porţii. Rânji când o văzu cum i se lungeşte faţa. A fost doar o glumă, îşi ridică Saul mâinile, împăciuitor. Am glumit, repetă el, privind-o insistent. Nu mă interesează ceea ce este dincolo. Cândva m-a interesat, dar a încetat să mai fie o dorinţă pentru mine încă din clipa în care ai intrat în inima mea.

Leah îşi îngustă ochii şi ocoli portalul. Se opri în faţa lui, privindu-l lung. Saul îi susţinu privirea, lăsând-o să pătrundă în el, să vadă adevărul. Când expresia feţei ei se îmblânzi o idee, demonul se relaxă.

— După ce totul se va termina, o să vreau nişte explicaţii, zise ea cu răceală. Şi o să-mi dai socoteală pentru anumite lucruri.

— Le vei primi pe toate.

— N-o să te las să scapi aşa uşor, făgădui ea, după care îi luă mâna şi-i crestă palma puţin mai mult decât era necesar, o mică răzbunare personală, care-l făcu pe Saul să ofteze şi să clatine din cap cu indulgenţă, amuzat.

Sângele înflori instantaneu de-a lungul tăieturii. Cu ochii în ochii lui, îşi crestă şi ea podul palmei, după care îşi încleştă mâna de a lui. Sângele li se amestecară şi începu să picure pe pământul tare. Se mişcară la unison, aducând mâinile împreunate

deasupra nestematelor reunite şi începură să depăne împreună farmecul.

Pe măsură ce rosteau cuvintele magice în graiul vechi, pământul începu să le vibreze sub tălpi. Din adâncul muntelui se născu un vuiet, iar stâncile din jur prinseră se trepideze. Leah se dezechilibră puţin şi se agăţă cu mâna liberă de muchia lespezii, redresându-se. În lumina crepusculară, totul părea ireal. Avea impresia că nimerise în mijlocul unui cutremur. Vântul se înteţise în jurul lor, urlând. Glasurile li se ridicară, devenind unul singur, care se înălţă prin vântul aspru, biciuitor. Şi totul explodă.

Poarta se ondulă, contractându-se pentru o clipă, apoi se dezintegră, suflul ei măturându-i de pe picioare. Mâinile, alunecoase din cauza sângelui, se desprinseră şi Leah fu azvârlită peste marginea crestei. Izbuti să se agaţe de muchia tăioasă a unei stânci, de care se încleştă disperată. Prăpastia se căsca sub ea, adâncă şi lacomă. Muntele continua să freamăte, ca un animal înnebunit, şi ea se ruga ca totul să se termine odată. Stătea atârnată în gol, urmărind speriată stâncile şi bolovanii care se desprindeau din versant, prăvălindu-se la vale şi nimicind totul în calea lor. Simţi mâna lui Saul înşfăcând-o şi săltând-o peste culme, cu o clipă înainte ca stânca să cedeze sub amândoi. Se rostogoliră împreună spre lespedea crăpată a portalului şi rămaseră nemişcaţi. Câteva secunde mai târziu uruitul se opri şi muntele se potoli, în sfârşit.

— S-a terminat…

— Da.

— Oh, Doamne! gemu ea, îngropându-şi faţa în gâtul lui.

Tremura toată, incapabilă să se oprească.

— Mi-am văzut moartea cu ochii, mărturisi ea cu glasul sugrumat. Nu cred că am să mai fiu vreodată în stare să mă uit peste buza unei prăpăstii fără să…, adăugă ea, incapabilă să continue.

— Te cred. Saul făcu o pauză, încercând să se liniştească. Am crezut că ai murit, rosti el cu o voce la fel de gâtuită ca a ei. Preţ de câteva minute afurisite, am crezut că te-am pierdut!

Leah îşi ridică faţa şi, preţ de un lung moment, se priviră în ochi. Apoi o trase spre el şi gura i se închise flămândă peste a ei. O strânse în braţe cu putere, incapabil să se stăpânească.

O văzuse zburând ca o pană în bătaia vântului peste creastă şi, în acele secunde nesfârşite, când se luptase din răsputeri să ajungă la ea, cu pământul zguduindu-i-se sub tălpi, pierzându-şi echilibrul de câteva ori, trăise cele mai înfricoşătoare momente din lunga lui existenţă. Intenţiona să verifice dacă nu cumva albise, naibii!

Se retrase şi o privi tulburat, mângâindu-i obrazul vătămat cu o nesfârşită tandreţe.

— Îmi pare rău, rosti el, atingându-i buza crăpată cu vârful degetelor. Aş vrea să mă crezi când îţi spun că nu am avut de ales.

— Înţeleg…

— Nu, vreau să-ţi explic, rosti el, privind-o cu regret. Motivul pentru care nu ţi-am spus despre ceea ce aveam de gând să fac este acela că tu nu ştii să minţi. Iar Nemeth este… era, se corectă el, un căutător foarte iscusit. Dacă s-ar fi prins de înşelătorie, ne-ar fi ucis fără să clipească. Aşa că n-am avut de ales decât să îi ofer o interpretare cât mai convingătoare a minciunii. Dacă voiam să recuperăm celelalte Pietre, singura cale era să-l ademenim să le scoată la iveală. Vreau să ştii că decizia aceasta n-am luat-o de unul singur. Cu toţii am căzut de acord asupra faptului că…, începu el, dar se opri, ciulind urechile.

Vuietul se auzea îndepărtat şi scăzut, crescând în intensitate, şi amândoi ţâşniră în picioare, privind în direcţia lui, spre miazăzi.

Leah rămase fără grai. Zidul înalt de câţiva metri părea a fi plămădit din foc şi fulgere, întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Înainta cu viteză în direcţia lor, alunecând peste păduri şi ape, înghiţind totul în calea lui.

— A început, murmură Saul, privind fascinat spre urgia care se născuse din măruntaiele pământului, spre a împlini cea de a doua parte a Profeţiei.

— Puneţi-l.

— Ce? făcu el aiurit.

— Protecţia zeilor. Pune-ţi talismanul, Saul. Acum!

Cu ochii la vijelia care se apropia, Saul îşi vârî degetele în lăcaşul de la cingătoarea de piele. Înlemni preţ de o secundă, apoi se scotoci înfrigurat, după care închise ochii, pufnind şi clătinând încet din cap sub absurdul momentului.

— Îţi vine să crezi ironia? se răsuci el spre Leah cu un zâmbet amar. Cred că l-am pierdut…

— Cum? îngăimă ea, culoarea pierindu-i din obraji.

— Nu-l mai am. L-am avut, dar…, ridică el din umeri resemnat, într-un gest elocvent. Până la urmă, Profeţia s-a dovedit a fi extrem de exactă: vom pieri cu toţii, până la ultimul…

— Nu!

— Regret, măiastro, dar asta este, oftă el, blestemând printre dinţi. Îşi ridică privirea chinuită spre zidul nimicitor care înainta spre ei şi, enervat, dădu cu piciorul într-o piatră. Bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc cu cele cinci veacuri de existenţă. În fond, am trăit mai mult decât oricare alt muritor de pe planeta asta şi nici n-au fost nişte ani cine ştie ce de plictisitori. O privi lung, înghiţindu-şi deznădejdea. Cred că cel mai bine ar fi să pleci, să te adăposteşti şi să uiţi. S-ar putea să fie primejdios să stai lângă mine…

— Nu te părăsesc! Nu pot… Te iubesc! Îl privi îndurerată, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Dacă este scris să se întâmple astfel, atunci… aleg aceeaşi soartă cu a ta, rosti ea încet şi ceva în privirea ei se schimbă. În acest loc şi în acest ceas, destinul tău e şi al meu…

— Nu fă asta! zbieră el, scos din minţi de frică, nu atât pentru el, cât pentru ea. Se temea pentru siguranţa ei, era de-a dreptul îngrozit. Nu te las să faci asta, la naiba! Viaţa ta nu s-a sfârşit încă! Eşti liberă să pleci… Pleacă!

În clipa în care rosti ultimul cuvânt, legătura care o ţinea în puterea lui cedă şi Leah se simţi din nou aparţinând numai ei. Însă nu asta îşi dorea. Şi nici n-avea să-l lase s-o dea la o parte aşa.

— Te înşeli. Te iubesc, şopti ea printre lacrimi, atingându-i faţa cu toată dragostea inimii ei. Nu vreau să trăiesc fără tine. Nu vreau să plec. Nu vreau să fiu liberă. Iar tu nu mă poţi opri. Alegerea aceasta îmi aparţine, rosti ea cu blândeţe şi hotărâre, în timp ce energia ei erupse, înconjurându-i pe amândoi ca o mantie strălucitoare. Ia-mă în braţe şi ţine-mă strâns. Te rog, imploră ea cu lacrimi în ochi, când îl văzu retrăgându-se, încercând s-o ţină departe de el. Vreau să-ţi simt inima bătând lângă a mea pentru ultima dată…

Vocea i se frânse şi ea se gândi pentru o clipă la Neyra, strigând-o în mintea ei. Însă ştia că era prea târziu, mult prea târziu pentru orice…

Saul închise ochii, încleştându-şi pumnii neputincios pe lângă trupul încordat, venindu-i să urle de mânie, jale şi neputinţă. Făcu un pas spre ea şi o trase brusc braţele lui, strângând-o disperat, şoptindu-i la ureche inima lui, chiar în clipa în care valul îi izbi din plin pe amândoi.

Preţ de o clipă, arsura i se păru insuportabilă, ca şi cum i-ar fi curs lavă topită prin vene şi carnea i s-ar fi desprins de pe oase. Leah îl strânse cu putere şi el îi simţi inima bătând năvalnic, lipită de a sa. Îi trecu prin minte că nu exista un alt loc mai bun

de a muri decât în braţele ei, în braţele singurei femei pe care o iubise vreodată şi care îl iubise… Apoi nu mai simţi nimic.

EPILOG.

Stânca Zeilor nu fusese niciodată mai aglomerată ca acum. Cea mai mare parte a nemuritorilor care participaseră la luptă şi supravieţuiseră ei se strânseseră acolo, privind spre mulţimea adunată pe pajiştea de la poalele stâncilor. Figurile lor erau împietrite şi era greu să-ţi dai seama ce gândeau.

Oare regretau această pierdere? Aveau s-o uite vreodată, sau acest lucru urma să se întâmple de îndată de o părăseau? …

Leah îşi privi mama cu inima strânsă.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? o întrebă Neyra cu tristeţe, cuprinzându-i umerii în palme. Avem un loc pentru tine, ştii doar…

Leah schiţă un zâmbet chinuit. Durerea şi amărăciunea din adâncul ei erau insuportabile. Nu-şi putea imagina cum avea să fie lumea fără ei. Pur şi simplu nu izbutea să şi-o închipuie astfel decât fusese până în acel moment.

Toată viaţa, de când se ştia, se aflase sub oblăduirea lor. Deşi visase schimbările, niciodată până acum nu mai fusese atât de conştientă de necesitatea prefacerii lor. Leah ştia că avea să se adapteze, la fel ca toţi ceilalţi, pentru că nu aveau de ales. I se spusese şi chiar văzuse noile religii care urmau să răsară la orizontul acelei noi ere, cu toate implicaţiile, sacrificiile şi complicaţiile lor. În visele ei, răzbătuse peste prea multe veacuri pentru a mai fi socotite şi văzuse toate acele credinţe abandonate şi uitate pentru una singură, a cărui ocârmuitor avea să fie un profet, un uns al unui zeu suprem şi unic, ce avea să conducă omenirea spre adevărata izbăvire. Răul avea să dăinuie, căci echilibrul trebuia să existe, însă noul lider spiritual avea să aducă lumină acolo unde umbrele încă mai dăinuiau. Lumea avea să se mântuiască prin el, prin sângele şi sacrificiul lui. Întotdeauna exista un sacrificiu, un preţ plătit durabilităţii…

Leah găsea liniştitor gândul că jertfa tuturor celor implicaţi în acea mare bătălie şi victorie nu fusese zadarnică: omenirea avea să dăinuie pentru multe secole de acum încolo. Îngăduise viitorului să... devină viitor!

Şi totuşi, pieriseră atât de mulţi! Fiecare viaţă fusese importantă... indiferent cui aparţinuse!

Cum Neyra îi aştepta răspunsul, Leah clătină încet din cap.

— Rămân. Voi mult mai fericită aici decât dincolo. Nu-mi doresc şi nici nu râvnesc la ceea ce nu mi-a fost scris încă de la bun început.

— Crezi că noi suntem nefericiţi cu veşnicia noastră?

— Da. Într-un anume fel. Pentru noi, amintirea fiecărei clipe de bucurie sau suferinţă ne face să zâmbim sau să ne întristăm preţ de o singură viaţă. Pentru voi, durează o eternitate. Zâmbi şi oftă în acelaşi timp. Îmi va fi dor de tine. De voi toţi.

— Şi mie, scumpa mea, rosti zeiţa cu o voce gâtuită, îmbrăţişând-o strâns. Să nu mă uiţi, sfârşi ea, retrăgându-se şi privind-o cu ochii plini de lacrimi.

— N-am s-o fac, promise Leah, tulburată, neîndurându-se să-i dea încă drumul.

Poarta se conturase deja în spatele lor, aşteptându-i. Leah ştia că de îndată ce ultimul dintre zei avea să păşească dincolo de ea, poarta avea să se închidă pentru totdeauna. O promisiune rămânea o promisiune... chiar dacă fusese făcută unui demon. Zeii îşi ţineau întotdeauna cuvântul. N-aveau să se mai întoarcă niciodată.

Răsucindu-se spre elirieni, Leah îşi încrucişă braţele pe piept. Ca la un semn, îngenunchează cu toţii, într-un ultim şi tăcut omagiu adus celor care-i vegheaseră veacuri nenumărate, conducând cu îngăduinţă lumea lor.

Rând pe rând, zeii părăsiră acea lume, într-o tăcere plină de demnitate.

Leah le privi trecerea cu inima strânsă. Multă vreme după ce poarta se mistui rămaseră astfel, îngenunchiaţi şi cu capetele plecate. Tânăra femeie îi privi, ştiind că de acum încolo avea datoria de a-i proteja şi de a-i pregăti pentru schimbările ce aveau să vină. Urmau să se nască profeţii, legende şi mituri. Sarcinile ei erau foarte precise. Se ruga în sinea ei să fie în stare să le ducă până la capăt cu înţelepciune.

În seara aceea sărbătoriră victoria în Cetatea Albă. Ospăţul era dat în cinstea zeilor şi a celor care se jertfiseră pentru libertatea tuturor. Leah participă şi ea, deşi inima o trăgea spre intimitatea şi tihna peşterii din spatele cascadei. Acolo era căminul ei, locul unde-şi dorea cel mai mult să fie.

Maeve şi Rogan erau liberi, în sfârşit, să privească fiecare răsărit împreună, de data aceasta ca simpli oameni. Intenţionau să plece spre sud ca să-şi întemeieze o nouă viaţă. Se bucura pentru ei din tot sufletul, dar aveau să-i lipsească îngrozitor.

Era trecut de miezul nopţii când ajunse acasă. Focul din vatră aproape se stinsese. Trecu prin dreptul lui, însufleţindu-l cu un gând, apoi se îndreptă încet de aşternuturi.

Era sfârşită, îşi dădu ea seama, în timp ce rochia îi aluneca de pe trup, îngrămădindu-i-se la picioare. Păşi goală peste materialul fin şi ridică colţul păturilor, strecurându-se cu grijă sub ele. Întâlni ochii albaştri ai bărbatului şi, preţ de câteva secunde, nu făcură decât să se privească în tăcere.

— Bună.

— Bună şi ţie, zâmbi ea. Cum te simţi?

— Nu că m-aş plânge, dar am avut cu siguranţă şi săptămâni mai bune decât nenorocitele astea două care s-au dus. Cum a fost?

— Dificil. Mai greu decât am crezut. Sunt tristă. Dar o să-mi treacă… cândva. Ia-mă în braţe.

Saul o îmbrăţişă, sărutându-i fruntea.

Nici acum nu-i venea să creadă că reuşiseră să rămână împreună. În acele momente cumplite, când crezuse că totul se sfârşise, zeii apăruseră de nicăieri, formând un zid în jurul lor, protejându-i cu trupurile şi voinţa lor.

Desigur, ajunseseră cu o oarecare întârziere, suficientă pentru a fi uşor rumenit de rahatul ăla umblător, dar, lucru absolut uimitor, îl apăraseră! Supravieţuise urgiei. Amândoi o făcuseră. Şi asta era cel mai important.

Rănile de pe trupul său se vindecaseră destul de bine, însă încă mai continua să fie slăbit. Bănuia că unul dintre motivele pentru care inima încă îi mai bătea în piept se datorase ei. Dragostea ei fusese ca un scut.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu cu tine. Ştiu că ţi-ai fi dorit asta…

Leah căscă sonor.

— Da, mi-am dorit-o, şi-ţi mulţumesc pentru gând, zâmbi ea. Dar mă bucur că n-ai venit. Ar fi fost… stânjenitor pentru toată lumea.

— Vreau să fii fericită. Vreau să fiu capabil să te fac fericită, şopti el, răsturnând-o încet pe spate.

Era slăbit, nici vorbă, dar nu într-atât de slăbit încât să lase clipa prezentă, cu toate promisiunile ei, să i se scurgă printre degete.

— Eşti. O faci deja. Te iubesc.

— Tu eşti a mea. Dintotdeauna ai fost a mea, murmură el.

O sărută încet, prelung, lăsându-se învăluit de dulceaţa, căldura şi mirosul ei, apoi se revărsă în ea, împletindu-şi mintea, inima şi trupul cu al ei.

Iubirea ei era un dar. Unul minunat, nepreţuit şi rar. Oare exista ceva ce şi-ar putea dori mai mult? îi trecu lui prin minte, cu o secundă înainte ca privirea să-i fie atrasă de acel bulgăre de lumină irizată, care pulsa molcom în adâncul trupului ei. Mintea îi făcu un ocol larg, încercând să-şi dea seama despre ce anume era vorba. Nu fusese acolo ultima dată când…

Simţi uimire, apoi un zvâcnet de teamă, ca apoi totul să fie inundat de un val de fericire cutremurătoare când realiză spre ce anume privea. O strânse cu putere în braţe, sprijinindu-şi fruntea de a ei, copleşit.

O nouă viaţă. A lui şi a ei. Acel miracol reprezenta nemurirea lor.

Da, întotdeauna exista loc pentru mai mult.

SFÂRŞIT